

เอกสารวิทยาเขตฯ
ห้ามนำออกจากห้องสมุด
ใช้เฉพาะ ชั้น 5 เท่านั้น

รายงานการวิจัย

สาเหตุและแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมแต่งกายของนักศึกษา

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

THE CAUSE AND EDITING OF DRESSENG BEHAVIOURS OF STUDENTS

IN RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY KRUNGTHEP

คณะผู้วิจัย

นางสาวพรทิพย์ รินนาตักดี

RMUTK - CARIT

โครงการวิจัยทุนสนับสนุนงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

จบผลประโยชน์ ปี พ.ศ. 2552

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

รายงานการวิจัย

สาเหตุและแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

THE CAUSE AND EDITING OF DRESSING BEHAVIOURS OF STUDENTS
IN RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY KRUNGTHAP

คณะผู้วิจัย

นางสาวพรทิพย์ รินนาศักดิ์

RMUTK - CARIT

3 2000 00100639 6

โครงการวิจัยทุนสนับสนุนงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

จบผลประโยชน์ปี พ.ศ. 2552

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

รายงานการวิจัย

เรื่อง

สาเหตุและแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

THE CAUSE AND EDITING OF DRESSENG BEHAVIOURS OF STUDENTS IN
RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY KRUNGTHEP

นางสาวพรทิพย์ รินนาศักดิ์

โครงการวิจัยทุนสนับสนุนงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีกรุงเทพ

งบประมาณประ โยชน์ ปี พ.ศ. 2552

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ชื่อโครงการวิจัย : สาเหตุและแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ชื่อผู้วิจัย : นางสาวพรทิพย์ รินนาสัคคี

วัตถุประสงค์ของงานวิจัยครั้งนี้คือ 1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา 2. เพื่อศึกษาระดับความรู้เกี่ยวกับเรื่องข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายของนักศึกษา 3. เพื่อศึกษาระดับสาเหตุที่มีผลต่อ พฤติกรรมการแต่งกาย 4. เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแต่งกาย 5. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการแต่งกายจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษา คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 386 คน โดยวิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ได้แก่ การหาร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) และการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว(One-Way ANOVA) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางคอมพิวเตอร์และวิเคราะห์เชิงคุณภาพ การวิจัยครั้งนี้ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. พฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง($\bar{x}=3.07$)
2. นักศึกษามีระดับความรู้เกี่ยวกับเรื่องข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายอยู่ในระดับปานกลาง 3. สาเหตุ เกี่ยวข้องการแต่งกาย ของนักศึกษานั้น พบว่า สื่อมวลชน และแหล่งที่มีอิทธิพลอื่นๆเป็นสาเหตุภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.46$) อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและพฤติกรรมของเพื่อนเป็นสาเหตุภาพรวมในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$) ทศนคติของนักศึกษาเป็นสาเหตุภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.17$) ความ เข้มงวดของสถาบันและอาจารย์กับการแต่งกายของนักศึกษาเป็นสาเหตุภาพรวม อยู่ในระดับปาน กลาง ($\bar{X} = 2.71$) ตามลำดับ 4. เห็นด้วยกับแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.66 ซึ่งแนวทางการแก้ไขโดย ทุกฝ่ายจะต้อง ร่วมมือกัน นักศึกษาต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแต่งกายให้เหมาะสม มหาวิทยาลัยควรกำหนด นโยบาย มาตรการที่ชัดเจน กำหนดผู้รับผิดชอบในการแก้ไข และเปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วม ในการแก้ไขปัญหา อาจารย์ผู้สอนอาจารย์ที่ปรึกษาเข้มงวดต่อพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา ดักเตือน ลงโทษ 5.พฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาทั้งเพศหญิงและเพศชายไม่แตกต่างกันแต่ ละระดับชั้นที่นักศึกษาศึกษา มีอย่างน้อย 2 ระดับชั้นที่มี ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการแต่งกายของ นักศึกษาแตกต่างกัน และค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาแต่ละคณะไม่แตกต่างกัน

Research Project : THE CAUSE AND EDITING DRESSING BEHAVIOURS OF
STUDENTS IN RAJAMANGALA UNIVERSITY OF
TECHNOLOGY KRUNGTHEP

Researcher : Miss. Porntip Rinnasak

The objectives of this research were 1. to study the level of dressing behaviours ; 2. to study the level knowledge of regulations about uniform symbol and the dressing 3. to study the level the cause of dressing behaviours. 4. to study the editing of dressing behaviours 5. to compare the dressing behaviours by personal characteristic factors .

The sample consisted of 387 students in Rajamangala University of Technology krungthep by Stratified Random Sampling Technique. The research instrument was the questionnaires and interview . The data were analyzed through the application of program using statistical Data were analyzed for percentage(%), mean ($\bar{X}$), standard deviation (S.D.), t-test, One-way ANOVA

The result showed that

1. The dressing behaviours not regulations were at moderate level (mean =3.32);
2. The students' knowledge of regulations about uniform symbol and the dressing were at moderate level
3. level the cause of dressing behaviours for example media and a influential other were at high level (mean =3.46); the attitude's students were at moderate level (mean = 3.25); the influence and the behaviour of friend group were at moderate level (mean =3.17) ; the strictness of the institute and a teacher and the dressing of a student were at moderate level (mean =2.71)
4. the editing of dressing behaviours were at higher level (mean =4.66) : the every side will must join hands , the student must change dressing behaviour are appropriate with the consciousness with oneself, the university has to fix policy and distinct measure , fix the responsible man in the editing and a chance give the every fuction participates in the editing , teacher , adviser , strict dressing behaviour of a student with warn and punish.
5. dressing behaviour of both of female student and not different , education level is at least 2 the education level have the dressing behaviour average of different and the dressing behaviour average of each faculty not different.

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จอย่างสมบูรณ์ได้นั้น โดยได้รับได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณผลประโยชน์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ประจำปี 2552 ในสาขาสังคมวิทยา

ขอขอบพระคุณอธิการบดี รองอธิการบดีฝ่ายรองวิชาการและวิจัย ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนา คณบดี ตลอดจน คณาจารย์และนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยเป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ ประโยชน์อันพึงได้รับจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบบูชาแด่บุพการี และครูอาจารย์ทุกท่าน

พรทิพย์ รินนาศักดิ์
กันยายน 2553

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง

(3)

บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์	6
บทที่ 2 การตรวจสอบเอกสาร	7
แนวความคิดเกี่ยวกับวินัย	8
แนวความคิดเกี่ยวกับระเบียบวินัย	13
แนวความคิดเกี่ยวกับวัยรุ่นและพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย	18
ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ	25
ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายของนักศึกษา พ.ศ.2549	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	30
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	33
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	34
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	36
การเก็บรวบรวมข้อมูล	38
การวิเคราะห์ข้อมูล	38

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัยและการอภิปรายผล	40
ผลการวิจัย	41
การอภิปรายผล	64
บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ	69
สรุป	70
ข้อเสนอแนะ	74
บรรณานุกรม	78
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก ตัวอย่าง แบบสอบถาม	
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 แสดงจำนวนประชากรและจำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ	35
2 แสดงจำนวนประชากรและจำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำแนกตามคณะ และเพศ	35
3 จำนวน ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ	41
4 จำนวน ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม ระดับชั้นปี	41
5 จำนวน ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม คณะ	42
6 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าระดับของความรู้ ของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา	43
7 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พฤติกรรมการแต่งกาย ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง	44
8 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมการแต่งกาย ประเด็น ทศนคติของนักศึกษา	46
9 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมการแต่งกาย ประเด็น สถาบันและอาจารย์	48

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่		หน้า
10	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมกรรมการแต่งกาย จากอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและพฤติกรรมของเพื่อน	50
11	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมกรรมการแต่งกาย ประเด็น สื่อมวลชน และแหล่งที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกาย	52
12	แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แนวทางการแก้ไข พฤติกรรมกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบ	54
13	แสดงผลการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการแต่งกายเฉลี่ยพฤติกรรม การแต่งกายของ นักศึกษาจำแนกตามอายุ	55
14	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนพฤติกรรมแต่งกาย ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปีการศึกษา	56
15	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมแต่งกายของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปีการศึกษา	57
16	แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับชั้นปีที่ศึกษารายคู่	57
17	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย ของกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษา จำแนกตามคณะ	58
18	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมแต่งกายของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคณะ	58

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญ และที่มาของปัญหา

ปัจจุบันสภาพสังคมของไทยได้เปลี่ยนแปลงจากอดีตอย่างมากมายังทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ซึ่งผลจากการได้รับการพัฒนาประเทศตามทฤษฎีภาวะทันสมัย (Modernization Theory) ซึ่งถือเป็นแนวคิดหลักในการพัฒนาประเทศโดยเริ่มใช้ในประเทศทาง ตะวันตกและแพร่ขยายมาใช้ในการประเทศด้อยพัฒนา คือ การทำให้สังคมมีความทันสมัย ก่อให้เกิด ความเจริญในด้านวัตถุ เทคโนโลยี ผลการพัฒนาประเทศ นำไปสู่ความทันสมัย แต่การพัฒนา ก็ทำให้เกิดสภาพเสียสมดุลระหว่างองค์ประกอบต่างๆของสังคม ความเจริญทางด้านศีลธรรม จริยธรรมในสังคมเริ่มเสื่อมลง ด้วยจากการแพร่ระบาดของวัฒนธรรมตะวันตกสู่สังคมไทยจึง เป็นไปได้อย่างรวดเร็ว ส่งผลให้สังคมไทยเกิดการเปลี่ยนแปลงระบบความคิด ได้แก่ ทศนิยม คำนิยม และความเชื่อของคนไทยเปลี่ยนคล้อยตามอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกมากขึ้น ได้แก่ คำนิยมการบริโภค คำนิยมการแต่งกาย คำนิยมทางเพศ เป็นต้น ล้วนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมต่างๆ ในระดับบุคคลและระดับสังคม สิ่งที่เห็นได้ชัดคือการเปลี่ยนแปลงทั้งในเชิง โครงสร้างและความสัมพันธ์ในครอบครัวเริ่มสั่นคลอน ปัญหาต่างๆจึงมีความซับซ้อนมากขึ้นและ ยากแก่การแก้ไข เช่น ปัญหาโสเภณีเด็ก การมั่วสุมทางเพศ เป็นต้น

การแต่งกายเป็นประเด็นการศึกษาที่สำคัญประเด็นหนึ่ง ที่ได้รับความสนใจจากผู้ศึกษาทาง สังคม ทั้งนี้เพราะการแต่งกายเป็นสิ่งสะท้อนที่สำคัญของวัฒนธรรม คำนิยม ตลอดจนสภาพ การเมืองและเศรษฐกิจ ของสังคมนั้นๆ การแต่งกายของนักศึกษาเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะการแต่งกาย ที่อยู่ในกฎระเบียบก็ถือเป็นการสร้างวินัย และสร้างความรับผิดชอบในตนเอง ซึ่งการแต่งกายที่มี ความสุภาพเรียบร้อย ถูกกฎระเบียบของมหาวิทยาลัยนั้น สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับมหาวิทยาลัย ได้และยังเป็นผลดีต่อตัวผู้สวมใส่และถือเป็นการเคารพ ให้เกียรติมหาวิทยาลัยที่ตนได้ศึกษาอยู่ แต่ ในปัจจุบันพบว่า การแต่งกายของนักศึกษาจะเป็นไปตามกระแสสมัยนิยม หรือแฟชั่น ซึ่งแฟชั่นที่ นิยมในปัจจุบันนั้นเป็นการแต่งกายที่ล่อแหลม เช่น นักศึกษาหญิงนิยมสวมเสื้อตัวเล็ก รัดรูป กระโปรงสั้น เน้นสัดส่วน และนักศึกษาชายนิยมใส่กางเกงยีนส์มาเรียน การแต่งกายตามแฟชั่นนั้น

ก่อให้เกิดความสับสนและการใช้จ่ายที่ฟุ่มเฟือยเกินความจำเป็น ปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการแต่งกายฝักระเบียบนั้นมิมีผลกระทบในอีกหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการเกิดอาชญากรรม ปัญหาโสเภณี ซึ่งการแต่งกายฝักระเบียบมีผลกระทบต่อชื่อเสียง และภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัยเป็นอย่างมากและถือว่านักศึกษานุศุลนั้น ไม่ให้เกียรติแก่มหาวิทยาลัยอย่างอ้ง อีกทั้งยังทำให้ผู้พบเห็นเกิดความเสื่อมศรัทธาในตัวนักศึกษาและมหาวิทยาลัยที่นักศึกษานุศุลนั้นศึกษาอยู่ เพราะคิดว่ามหาวิทยาลัยแห่งนั้นไม่มีประสิทธิภาพในการที่จะพัฒนานักศึกษาให้มีคุณภาพออกสู่สังคมได้

รศ.ดร.วรารณ สามโกเศศ รัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงศึกษา คุณหญิงไขศรี ศรีอรุณ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม และ ดร.กฤษณพงศ์ กีรติกร เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา ได้ประชุมร่วมกับผู้บริหารมหาวิทยาลัยที่เป็นเครือข่ายของรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต นักศึกษา มหาวิทยาลัยรัฐและมหาวิทยาลัยเอกชน รวมทั้งมหาวิทยาลัยราชภัฏและมหาวิทยาลัยราช มงคล จำนวน 30 แห่ง เพื่อร่วมกันกำหนดการแต่งกายของนักศึกษา โดยตั้งเป้าให้นักศึกษาทุกคน แต่งกายอย่างถูกต้อง เหมาะสมตามกาลเทศะ ทั้งนี้ จะดำเนินการเรื่องนี้ให้เป็นวาระแห่งชาติ รศ.ดร. วรารณ เปิดเผยภายหลังการประชุมว่า แนวทางในการแก้ปัญหาการแต่งกายชุดนักศึกษานั้นที่ไม่ เหมาะสมนั้น จะให้มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งไปแข่งงวดกับนิสิต นักศึกษา โดยแต่งกายถูกต้องตาม ระเบียบของแต่ละสถาบัน ไม่ปล่อยให้ให้นักศึกษาแต่งกายที่อ่อเหลวมหรือไม่เหมาะสมเข้ามาใน มหาวิทยาลัย จึงตกลงกันว่า จะมีการทำหนังสือถึงอธิการบดีและนายกสภามหาวิทยาลัยทุกแห่ง ขอ ความร่วมมือในเรื่องนี้ เรื่องการแต่งกายอยากฝากอาจารย์มหาวิทยาลัยโดยเฉพาะอาจารย์ที่ปรึกษา เข้ามามีบทบาทในการควบคุมนักศึกษาให้แต่งกาย ถูกต้องตามระเบียบด้วย ที่ผ่านมา อาจารย์ผู้สอน ไม่สนใจที่จะตักเตือนเมื่อเห็นนักศึกษาแต่งกายฝักระเบียบหรือไม่เหมาะสมมาเรียน เมื่อคนหนึ่ง แต่งได้เพื่อนคนอื่นก็แต่งบ้าง “มติในที่ประชุมมีความเห็นทิศทางเดียวกันว่า ควรมีการตั้ง คณะทำงานขึ้นมา 1 ชุด เพื่อช่วยกันคิดว่าจะมีวิธีไหนปลูกกระแสการแต่งกายที่ถูกระเบียบ เช่น อาจจะมีการทำโฆษณา รณรงค์ระดับชาติ รวมทั้งเจรจากับผู้ผลิตเสื้อ ให้ผลิตเสื้อนักศึกษาหญิง ขนาดทั่วไปออกมาด้วย ลดการผลิตเสื้อไซส์ S เพราะในปัจจุบันเสื้อนักศึกษาหญิงที่ขายใน ท้องตลาดมีแต่ไซส์ S ส่งผลให้นักศึกษาหญิงต้องใส่เสื้อตัวเล็กไปโดยปริยาย” นายปริญญ์ เทวานฤมิตรกุล รองอธิการบดีฝ่ายการนักศึกษาม.ธรรมศาสตร์ กล่าวเสริมว่า ที่ประชุมมีความเห็นว่าไม่ ควรบังคับให้นิสิต นักศึกษาของทุกมหาวิทยาลัยเปลี่ยนมาแต่งชุดนัก ศึกษาไปเรียนเหมือนกันหมด เพราะระเบียบการแต่งกายของแต่ละมหาวิทยาลัยมีความหลากหลาย เพียงแค่บังคับให้นิสิต นักศึกษาแต่งชุดสุภาพ ส่วนจะให้แต่ละมหาวิทยาลัยไปรณรงค์ให้นักศึกษาของตนแต่งกายอย่าง เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นชุดนักศึกษา หรือชุดไปรเวท ไม่ใช่แข่งกันแต่งตัวไปมาเรียน ในปัจจุบัน

นักศึกษาคิดว่าการแต่งกายเป็นเสรีภาพเป็นสิทธิส่วนบุคคล จะแต่งตัวอย่างไรก็ได้ ตรงนี้คงเป็นหน้าที่ของมหาวิทยาลัยจะต้องทำความเข้าใจให้ถูกต้องว่าแม้จะเป็นสิทธิส่วนบุคคล แต่นักศึกษาจะต้องใช้สิทธิโดยรับผิดชอบต่อสังคม อย่างไรก็ตาม หากสามารถณรงค์ให้เกิดเทรนด์ว่า การแต่งกายเป็นเป็นเรื่องที่น่ายินดี การแก้ปัญหาว่าจะได้ผลมากกว่าการใช้วิธีบังคับหรือควบคุม คุณหญิงไขศรี แสดงความเห็นว่ามีมาตรการภาคบังคับนั้น ไม่น่าจะใช้กับนักศึกษาที่เป็นปัญญานชน และจากการประชุมแลกเปลี่ยนความเห็นของหลายมหาวิทยาลัย ต่างมีมาตรการที่น่าสนใจ มีการสร้างเครือข่ายในสถาบันเพื่อให้เกิด จิตสำนึกในเรื่องการแต่งกาย เพราะการแต่งกายของนักศึกษาเป็นหนึ่งในหลายๆ ปัญหาของเยาวชน นอกจากเรื่องการคิดเกม เหล่า อย่างไรก็ตาม การรณรงค์การแต่งกายให้ถูกต้องตามกาลเทศะและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนั้นสามารถที่จะโยงไปในเรื่องอื่นๆ ได้ อย่างเช่น ในหลายสถาบันที่เปิดหอได้จัดทำค่ายจริยธรรม คุณธรรม กันนักศึกษาปีที่ 1 นั้น ซึ่งเป็นตุ๊กตาที่ดี สามารถเป็นตัวอย่างให้หลายๆ มหาวิทยาลัยได้นำไปใช้ต่อไป (ที่มา manager วันที่ 2/7/50 http://women.thaiza.com/detail_36506.html)

ด้วยเหตุผลข้างต้นทำให้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษารูปแบบวิธีการกระตุ้นให้นักศึกษาเข้าสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้านการแต่งกาย และทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการแต่งกาย เพื่อที่ผู้บริหารและบุคลากรที่เกี่ยวข้องและดูแลเกี่ยวกับกฎระเบียบการแต่งกายของนักศึกษา สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการปรับปรุงแก้ไข ให้นักศึกษาแต่งกายให้ถูกระเบียบและให้นักศึกษาดตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องของการแต่งกายมากยิ่งขึ้น โดยการวิจัยครั้งนี้เปรียบเสมือนการประเมินเพื่อวัดคุณภาพด้านความมีประสิทธิภาพของมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษา มีใช้การประเมินเพื่อจับผิด แต่เพื่อต้องการทราบข้อบกพร่องที่จะนำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น ตลอดจนสนองตอบนโยบายตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10(2550-2554) ซึ่งส่งเสริมให้เยาวชนไทยได้รับการพัฒนาคุณภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจรวมถึงการพัฒนาการอย่างเหมาะสมตามวัย ซึ่งจะส่งเสริมให้คุณภาพชีวิตของเยาวชนไทยดีขึ้นพร้อมเป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญในการพัฒนาประเทศชาติต่อไป

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษา
2. เพื่อศึกษาระดับความรู้เกี่ยวกับเรื่องข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายของนักศึกษา
3. เพื่อศึกษาระดับสาเหตุที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย
4. เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย
5. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการแต่งกายจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. สถานศึกษาและหน่วยงานได้มาตรการแนวทางการแก้ไขปัญหาวุฒิกรรมการแต่งกายของนิสิต นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ไม่เหมาะสม
2. สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบข้อมูลซึ่งเป็นสาเหตุที่แท้จริงของพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนิสิต นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ไม่เหมาะสมเพื่อสามารถนำไปใช้ในการกำหนดกฎเกณฑ์ นโยบาย และวางแผนการจัดการศึกษาของสถานศึกษา ตลอดจนการป้องกันและแก้ไขปัญหาวุฒิกรรมการแต่งกายของนิสิต นักศึกษา
3. สถานศึกษาและหน่วยงานทราบข้อมูลสำหรับการวางแผนปรับปรุง แก้ไขเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนิสิต นักศึกษาในทางที่พึงประสงค์

ขอบเขตของโครงการวิจัย

ขอบเขตการวิจัยในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ภาคเรียนที่ 2/2552 จำนวน 11453 คน

2. ขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถาม เป็น นักศึกษามหาวิทยาลัย จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 386 คน ซึ่งได้มาจากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของยามานะ (บุญธรรม กิจปรีชาบริสุทธิ์ 2551:117) ที่มีความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ยอมให้คลาดเคลื่อนได้ 5% และทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบชั้นตามสัดส่วนของประชากร จำแนกตามคณะวิชา และสุ่มนักศึกษาด้วยวิธีเจาะจงไม่เป็นสัดส่วน

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

3.1 ตัวแปรอิสระมีดังนี้

3.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1. เพศ
2. ระดับการศึกษา
3. คณะ

3.1.2 ความรู้เรื่องข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วย
เครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายของนักศึกษา

3.1.3 สาเหตุ เกี่ยวข้องพฤติกรรมกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบ

1. ทัศนคติของนักศึกษา
2. ความเข้มงวดของสถาบันและอาจารย์กับการแต่งกายของนักศึกษา
3. อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและพฤติกรรมของเพื่อน
4. สื่อมวลชน และแหล่งที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกาย

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบ

นิยามศัพท์

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ชุดนักศึกษา หมายถึง ชุดที่มหาวิทยาลัยกำหนดให้นักศึกษาแต่ง

ชุดปฏิบัติการ หมายถึง ชุดที่คณะหรือนักศึกษากำหนดขึ้นมา(เสื้อ SHOP)

เพื่อใส่ขณะมีการเรียนปฏิบัติการ

ชุดอื่นๆ หมายถึง ชุดที่นักศึกษาสวมใส่เป็นแบบที่สุภาพ และไม่ใช่ว่าชุดนักศึกษาหรือชุดปฏิบัติการ

รองเท้าหุ้มส้น หมายถึง รองเท้าทุกชนิดที่มีสายรัดที่ส้นเท้า

รองเท้าแตะ หมายถึง รองเท้าทุกชนิดที่ไม่มีสายรัดที่ส้นเท้า

การแต่งกายผิดระเบียบ หมายถึง การแต่งกายของนักศึกษาที่ไม่เป็นไปตามข้อกำหนดที่มหาวิทยาลัยระบุให้แต่งขณะเข้าเรียนหรือมามหาวิทยาลัย

บทที่ 2

ตรวจสอบเอกสาร

งานวิจัยเรื่อง สาเหตุและแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบเอกสาร แนวความคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาทำวิจัย ประกอบด้วยเนื้อหาดังต่อไปนี้

1. แนวความคิดเกี่ยวกับวินัย
2. แนวความคิดเกี่ยวกับระเบียบวินัย
3. แนวความคิดเกี่ยวกับวัยรุ่นและพฤติกรรมการแต่งกาย
4. ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายของนักศึกษา พ.ศ.2549
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวความคิดเกี่ยวกับวินัย

1. ความหมายของวินัย

ฉัตรชัย อรณนันทน์ (2522 : 141) ได้ให้ความหมายคำว่าวินัยว่าเป็นกระบวนการทางการศึกษาอย่างหนึ่ง ในการปรับปรุงส่งเสริมความประพฤติของนักเรียน วินัยมุ่งให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบและปกครองตนเองได้

พนัส หันนาคินทร์ (2528 : 198) ได้ให้ความหมายคำว่าวินัย เป็นมาตรการที่สร้างขึ้น เพื่อให้สมาชิกให้สมาชิกในสังคมต้องปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่สังคมกำหนดไว้มาตรการเช่นนี้อาจจะเป็นทั้งการส่งเสริมให้กระทำความดี หรือการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับ หรืออาจเป็นการลงโทษ เพื่อหักห้ามการกระทำที่ถือว่าไม่ดี เช่น ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับ เนื่องจากวินัยมักจะ เป็นสิ่งที่ควบคู่กันไปกับระเบียบหรือข้อบังคับ ดังนั้นเราจึงมักจะเรียกรวม ๆ กันว่า ระเบียบวินัยอยู่เสมอ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2537 : 881) ให้ความหมายของวินัยได้ว่า วินัย หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผน ข้อบังคับและข้อปฏิบัติ

สรุปได้ว่า วินัย หมายถึง ข้อกำหนด กระบวนการ ระเบียบ กฎเกณฑ์ แนวปฏิบัติ สำหรับให้คนกระทำความดีเนื่องจากวินัยมักเป็นสิ่งที่ควบคู่กันไปกับระเบียบหรือข้อบังคับดังนั้น จึงมักเรียกรวม ๆ กันว่า ระเบียบวินัยอยู่เสมอ

2 ที่มาและความหมายของวินัย

วินัย เป็นคำศัพท์ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในพระพุทธศาสนา เป็นคำที่มีความหมายกว้างกว่าที่เราใช้กันทั่วไปมาก มักใช้คู่กับคำว่า ธรรม ดังที่มีคำเรียกพระพุทธศาสนาว่า “ธรรมวินัย” และคำทั้งสองมีความหมายสัมพันธ์กัน

พระพุทธศาสนาดูว่า ความจริงของสิ่งทั้งหลายเป็นเรื่องราวธรรมดา คือ ธรรมดา ไม่ว่าพระพุทธเจ้าจะเกิดหรือไม่ ก็เป็นอย่างนั้นเป็นธรรมดาหน้าที่ของพระพุทธเจ้าเกี่ยวกับธรรมก็เพียรทรงค้นพบและทรง ประกาศและสั่งสอนให้เข้าใจง่าย

การจะให้ความจริงของธรรมชาติที่มีผลในทางปฏิบัติเป็นประโยชน์แก่มนุษย์ในสังคม ก็ต้องนำธรรมนั้นมาจัดตั้งเป็นระบบระเบียบไว้ในหมู่มนุษย์ซึ่งเรียกว่า วินัย

ฉะนั้น กฎของธรรมชาติเรียกว่า “ธรรม” กฎของมนุษย์เรียกว่า “วินัย”

กฎ 2 อย่างนี้มีความสัมพันธ์กัน คือ

1. วินัย ต้องตั้งอยู่บนฐานของธรรม คือต้องมีความจริงใจในธรรมชาติเป็นฐานอยู่
2. การจัดวางกฎเกณฑ์ที่เป็นเห็นเป็นผลขึ้นในหมู่มนุษย์ก็เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่ามนุษย์จะปฏิบัติตามและได้ประโยชน์จากกฎธรรมชาติได้ดีที่สุดคือให้ได้ผลตามธรรมและมีความมุ่งหมายเพื่อธรรม

กฎธรรมชาติดำรงอยู่เป็นธรรมดา ส่วนกฎของมนุษย์นั้นเป็นกฎสมมติ สมมติ คือ การตกลงหรือยอมรับร่วมกับ “สมมติ” ไม่ใช่สิ่งเหลวไหล แต่เป็นสิ่งที่เกิดจากความรู้เข้าใจในหลักความจริงที่เป็นเหตุเป็นผล แล้วนำมาวางเป็นข้อกำหนด เพื่อสนองความต้องการของมนุษย์ จึงมี 2 กฎซ้อนกันอยู่ คือ กฎธรรมชาติที่เป็นความจริงแท้ กับกฎมนุษย์ที่เป็นสมมติ เช่น กฎธรรมชาติ คือ การขุดดินเป็นเหตุให้เกิดผลได้แก่ หumus กฎมนุษย์ คือ การขุดดินเป็นเหตุให้เกิดผลแก่ การให้เงินเดือนคนขุด เดือนละ 3000 บาท

ฉะนั้น วินัยจึงต้องตั้งอยู่บนฐานของธรรม และวินัยจะมีผลจริงต่อเมื่อคนมีธรรม ถ้าคนไม่มีธรรม เช่น คนขุดดินไม่ยากขุดดิน แต่อยากได้เงิน เขาก็จะฝืนใจขุด ถ้าเลี้ยงได้ก็อยากเลี้ยง จึงขุดดินโดยไม่เต็มใจและไม่ตั้งใจ ขาดความสุข ขาดความพึงพอใจในการปฏิบัติตามวินัย และอาจทุจริตเพื่อให้ได้เงินโดยไม่ต้องขุดดิน ดังนั้น งานก็ไม่ได้ผล คนก็ไม่มีความสุข มนุษย์ก็ต้องสร้างระบบสมมติขึ้นมาควบคุมกันเป็นชั้น ๆ ซึ่งทั้งวินัยไม่ได้ผลดีจริง

ตรงข้าม ถ้าสามารถโยงวินัยกับธรรมให้สอดคล้องเป็นอันเดียวกันได้ โดยรู้ทันสมมติคือกฎเกณฑ์ขณะเดียวกันก็เห็นคุณค่าและต้องการในผลที่แท้จริงของตัวเหตุ คนก็จะทำงานเช่น ขุดดินโดยความเต็มใจและตั้งใจ พร้อมทั้งความพอใจและความสุขด้วย คือ ถ้าเมื่อใดการปฏิบัติเข้าถึงตัวธรรม วินัยก็จะได้เองโดยธรรมชาติจะทำงานอย่างจริงจัง โดยไม่ต้องบังคับควบคุม ดังนั้นงานก็ได้ผล คนก็เป็นสุข (พระธรรมปิฎก. 2539 : 75-76)

3. วิธีสร้างสร้างวินัย

3.1 สร้างวินัยด้วยการทำให้เป็นพฤติกรรมเคยชิน

วิธีฝึกวินัยที่ดีที่สุดอาศัยธรรมชาติของมนุษย์มาเป็นเครื่องช่วย คือทำให้เป็นไปตามธรรมชาติ ซึ่งมนุษย์มีธรรมชาติที่ดำเนินชีวิต โดยทั่วไปอยู่กันด้วยความเคยชินเป็นส่วนใหญ่มนุษย์จะทำพฤติกรรมอะไรอย่างไร ก็ทำไปแล้วครั้งสองครั้งก็มีแนวโน้มที่จะชิน และจะทำอย่างนั้นซ้ำ ๆ พอชินแล้วก็ยึดมั่นและเกิดความพอใจในพฤติกรรมที่เคยชิน ฉะนั้น เราจึงต้องถือโอกาสใช้ความเคยชินของมนุษย์ให้เป็นประโยชน์แก่ตัวเขา คือ เมื่อเขาเริ่มต้นชีวิต เข้าสู่สังคม สู่วิถีใหม่ เราก็เอาพฤติกรรมที่ดีที่เรียกว่า วินัย เข้าไปให้เขาเป็นตัวเลือกที่ 1 เมื่อเขาจับเอาพฤติกรรมนั้นได้แล้ว พอเจอสถานการณ์อย่างนั้นครั้งที่ 2 เขาก็จะทำอย่างนั้น พอครั้งที่ 3-4 ก็จะลงตัวกลางเป็นพฤติกรรมเคยชิน ฉะนั้น วิธีนี้จึงเป็นวิธีพื้นฐานในการสร้างวินัยซึ่งไม่ต้องลงทุนลงแรงอะไรมาก ถ้าเราไม่ทำเราก็ต้องเสียโอกาส เพราะเมื่อเขาไปมีพฤติกรรมเคยชินอย่างอื่นที่ไม่ดีแล้วก็จะแก้ไขได้ยาก ต้องยิ่งยากลำบากใจเรื่อยไป

หลักการนี้ ใช้ได้ดีกับเด็ก ๆ เพราะเพิ่งมาสู่โลก ฉะนั้น ตัวแบบจึงมาจากพ่อแม่ถ้าพ่อแม่มีวินัยดี ก็มีหวังว่า ลูกจะมีวินัยดีด้วย หรือ คนมาเข้าสู่ชุมชนใหม่ มาโรงเรียนใหม่ มาเข้างานใหม่ คนเก่าเคยทำอะไร คนใหม่ก็จะทำอย่างนั้น แล้วเขาก็จะเคยชินมีพฤติกรรมอย่างนั้นโดยไม่ต้องคิดไม่ต้องรู้ตัว ดังนั้น ถ้าคนเก่ามีสติสัมปชัญญะดี ก็รับนำทางพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในคอนแรกให้ดี

3.2 ใช้วินัยที่ลงตัวแล้วคือวัฒนธรรมมาช่วย

วัฒนธรรมเป็นปัจจัยอย่างหนึ่ง ที่สร้างวินัยแบบพฤติกรรมเคยชิน ถ้าในหมู่คณะของเราปฏิบัติอะไรให้วินัยลงตัวเป็นวัฒนธรรมไปแล้วคนที่เข้าสู่วัฒนธรรมสู่ชุมชนนั้นใหม่ ก็จะเป็นไปอย่างนั้นเอง เช่น วัฒนธรรมเข้าแถวรอคิว

3.3 สร้างวินัยให้ได้ผลด้วยระบบสัมพันธ์ขององค์กรรวม

การฝึกวินัย (คือฝึกให้เป็นศีล) นั้น จะได้ผลดีต้องอาศัยระบบความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมาบูรณาการกันด้วย หมายความว่า ในการฝึกฝนพัฒนามนุษย์หรือการศึกษานี้ จะต้องให้องค์ประกอบ 3 ส่วน คือ ด้านพฤติกรรม (ศีล) ด้านจิตใจ (สมาธิ) และด้านปัญญาประสานไปด้วยกัน ทำให้เกิดองค์รวมที่สมบูรณ์ แล้วสิ่งที่ฝึกนั้นก็จะเป็นชีวิตจริงของเขา ฉะนั้น เวลาเราฝึกทำอะไรอย่างหนึ่งจึงต้องดูทั้งสามด้าน คือ

1. ด้านพฤติกรรม ถ้าเขามีพฤติกรรมดีด้วยความเคยชิน ก็ดีแล้ว
2. ด้านจิตใจ จะต้องคอยดูว่าทำอย่างไรจะ让他ตั้งอยู่ในวินัยด้วยความสุข และมี

ความพึงพอใจ

3. ด้านปัญญา ถ้าเขามีความรู้เข้าใจเหตุผล เห็นคุณค่าและประโยชน์จากการกระทำนั้น ก็จะหนุนองค์ประกอบฝ่ายจิตใจให้เขายังมีความสุขและความพึงพอใจการปฏิบัติตามพฤติกรรมนั้นยิ่งขึ้นไป

ฉะนั้น องค์ประกอบสามส่วนนี้จึงเสริมซึ่งกันและกัน และจัดต้องพัฒนาไปด้วยกัน เพราะถ้าทำไปข้อ ๆ อาจจะกลายเป็นการบังคับ จึงใจก็ไม่มีความสุข เขาจะทำด้วยความจำใจและพร้อมที่จะละเมินแล้วต่อไปก็อาจเกิดปัญหา ที่นี้ถ้าทำโดยขาดปัญญา เขาก็สงสัยจึงเกิดความลังเลที่จะทำ ดังนั้น ต้องให้ได้ทั้ง 3 ส่วน คือ สติ สมาธิ ปัญญา จะต้องฝึกวินัยให้ได้อย่างครบรอบสัมพันธ์กัน พร้อมทั้ง 3 ด้านนี้

3.4 สร้างวินัยโดยใช้ปัจจัยอื่นช่วยเสริม

วินัยจะทำให้เกิดความสุขและปฏิบัติด้วยความพึงพอใจ โดยใช้ปัจจัยอื่นมาช่วยอีกก็ได้ เช่น มีกัลยาณมิตร เช่น ครูอาจารย์น่ารัก เด็กก็อบอุ่นสบายใจ เด็กจะเชื่อฟังเพราะรักเคารพและศรัทธาศรีทธาและความรักนี้พ่วงอยู่กับความมีกัลยาณมิตร ความเป็นกัลยาณมิตร เป็นตัวเสริมในการสร้างวินัยจากพฤติกรรมที่เคยชินได้ โดยทำหน้าที่หนุนองค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน คือ

1. เป็นต้นแบบที่ดีของพฤติกรรม (สติ)
2. มีความรัก ทำให้อบอุ่น เป็นกันเอง พร้อมทั้งศรัทธาและความสุข(จิต ใจ หรือ สมาธิ)
3. บอกเหตุผลว่า ทำอย่างนั้นแล้วมีผลอย่างไร ทำให้เข้าใจเหตุและเห็นคุณค่าในสิ่งที่ทำ (ปัญญา)

3.5 สร้างวินัยด้วยแรงหนุนของสภาพจิตใจ

วิธีนี้นำปัจจัยด้านจิตใจมานำ คือ การตั้งเป็นอุดมคติในจิตใจ ทำให้ใจฝึกใฝ่มุ่งมั่นอย่างแรง เช่น ตั้งเป้าหมายว่า โรงเรียนของตนต้องเก่งยิ่งใหญ่เหนือใคร ๆ แต่วินัยแบบนี้ อาจเล็ดลอด เช่น ใช้กิเลสรุนแรง เปรียบเทียบว่าดีกว่าคนอื่น ซึ่งเรียกว่า ใฝ่มานะ มานะระดับต้น ๆ เป็นความภาคภูมิใจ แต่ถ้าแรงไปจะดูหมิ่นดูถูกคนอื่น ทำให้เกิดปัญหาความขัดแย้งกับกลุ่มอื่น และเกิดสภาพจิตใจไม่ดี คือ กระดุก ความทะนงตัวหยิ่งถ่างอง ตลอดจนคิดกำจัดคนอื่นต่อไปจึง

ไม่ประกอบด้วยปัญญาที่แท้จริง วิธีนี้ทางธรรมจึงไม่สนับสนุนถ้าจะใช้ก็ต้องระวัง โดยใช้แต่ในขั้นต้น แล้วต้องปรับเปลี่ยนไปใช้ปัจจัยอื่นที่เป็นฝ่ายดีมารับช่วงต่อไป

3.6 สร้างวินัยโดยใช้กฎเกณฑ์บังคับ

วิธีนี้ใช้กฎหมาย หรือ กฎเกณฑ์บังคับควบคุม โดยมีการลงโทษ อันเป็นวิธีที่ไม่ดีและไม่ถูกต้อง ไม่เข้ากับหลักการของธรรม เป็นวิธีการที่ไม่ต้องธรรม คือ ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงของกฎธรรมชาติมนุษย์จะมายึดยึดเอาศีลใส่ให้แกกันไม่ได้ ศีลเกิดจากการฝึกให้มีขึ้นในตัวคน ฉะนั้น การบีบบังคับนี้ ถ้าอำนาจยังอยู่ที่อยู่ได้ แต่พออำนาจหมดไป คนก็จะละเมินวินัยคราวนี้เอง ปั่นป่วนเสียหายหมด จึงไม่ได้ผลอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม การใช้กฎเกณฑ์บังคับนี้บางครั้งได้ผลเมื่อกฎเกณฑ์ไม่บีบบังคับรุนแรงเกินไปและมีช่วงเวลายาวพอให้คนผ่านเข้าสู่ความเคยชินจนเขาไม่รู้ตัว การเข้าสู่กฎธรรมชาติตามวิธีแรก คือ เป็นวินัยพื้นฐานที่เกิดขึ้นโดยสร้างพฤติกรรมเคยชินที่รับทอดจากการใช้อำนาจบังคับอันนั้นต่างหากที่ได้ผล

การใช้กฎหมายหรือกฎเกณฑ์มาฝึกวินัยให้คนมีศีลนี้ มีวิธีจะให้ได้ดีโดยไม่ต้องไม่ให้อยู่แต่ใช้อำนาจบังคับ แต่ต้องให้คนรู้สึกรู้ว่า เป็นการฝึก ให้เขารู้เข้าใจเหตุผลและประโยชน์ของการปฏิบัติทำให้เขาพอใจหรือเต็มใจขึ้นมาระดับหนึ่งที่จะทำตาม ซึ่งคือการให้เข้าสู่ระบบการศึกษาที่แท้จริง โดยองค์ประกอบสามส่วน คือ พฤติกรรม สภาพจิตใจ และปัญญา เข้ามาประสานกัน (พระธรรมปิฎก. 2539: 80- 83)

แนวความคิดเกี่ยวกับระเบียบวินัย

1. ความหมายของระเบียบวินัย

เขารวัน มณีนวีย์ (2528 : 167) กล่าวว่า ระเบียบวินัยเป็นแบบแผนของความประพฤติที่ครูและนักเรียนเรียนรวมกันกำหนดขึ้นไว้เพื่อให้สมาชิกในโรงเรียนควบคุมตนเองด้านนักเรียนในโรงเรียนสามารถปฏิบัติได้ตามระเบียบที่กำหนดไว้ก็ย่อมมีผลทำให้สมาชิกทุกคนของโรงเรียนอยู่กันอย่างสงบสุขโดยไม่มีผู้ใดก่อวุ่น ทั้งครูและนักเรียนย่อมมีเวลาในการเรียนการสอนเพิ่มมากยิ่งขึ้น ไม่ต้องมีวุ่นเสียเวลาอยู่กับการอบรมสั่งสอน อันเนื่องมาจากนักเรียนปฏิบัติตามนอกเหนือจากระเบียบที่กำหนดไว้แล้ว

รุ่ง พูลสวัสดิ์ (2530 : 28) กล่าวว่า ระเบียบวินัย หมายถึง กฎข้อบังคับที่กระทรวงโรงเรียน และนักเรียนได้ร่วมกันบัญญัติขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหา และควบคุมความประพฤติของนักเรียนให้ปฏิบัติตามที่โรงเรียนกำหนด

สรุปได้ว่า ระเบียบวินัย คือระเบียบข้อบังคับ หรือกฎเกณฑ์ที่โรงเรียนและนักเรียนได้ร่วมกันกำหนดขึ้นตามกรอบของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อเป็นแนวทางแก้ปัญหาและควบคุมความประพฤติของนักเรียน ดังนั้น เมื่อกล่าวถึงระเบียบวินัยจึงจำเป็นต้องพูดถึงระเบียบหรือกฎเกณฑ์ควบคู่กันไปด้วย เพราะที่ใดจะมีระเบียบวินัยได้ทีนั้นจะต้องมีกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ตั้งไว้

จากความหมายของระเบียบ วินัย และระเบียบวินัยที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่ามีลักษณะการใช้ที่เหมือนกัน กล่าวคือ เมื่อพูดถึงวินัย จำเป็นจะต้องพูดถึงระเบียบหรือกฎเกณฑ์ควบคู่กันไปด้วย เพราะที่ใดจะมีระเบียบวินัยได้ทีนั้นจะต้องมีกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ตั้งไว้

2. ความสำคัญและความจำเป็นของระเบียบต่อการแต่งกาย

สังคมจำเป็นต้องมีระเบียบหรือกฎหมายสำหรับควบคุมความประพฤติของสมาชิกในสังคมนั้น กฎหมายเป็นทั้งเครื่องหมายรอบรับสิทธิเสรีภาพของบุคคลแต่ละคน ในขณะเดียวกันกฎหมายก็เป็นเครื่องกำจัดการเอารัดเอาเปรียบระหว่างคนที่มีความสามารถสูงกว่าต่อคนที่มีความสามารถน้อยกว่าไปในตัวเช่นเดียวกันในโรงเรียน ระเบียบก็มีความสำคัญ และมีความจำเป็นในการควบคุมความประพฤติของนักเรียน

ธีรวุฒิ ประทุมพนพรัตน์ (2526 : 22) กล่าวว่า ระเบียบที่กำหนดขึ้นเป็นเครื่องมือสำคัญในการควบคุมความประพฤติของนักเรียน ถ้านักเรียนฝ่าฝืนระเบียบจะถูกทำโทษหนักเบา ตามที่

กำหนดไว้ในระเบียบ การควบคุมความประพฤติของนักเรียนเน้นที่การออกระเบียบและการควบคุมความประพฤติให้เป็นไปตามระเบียบที่ออก ผลการบริหารจึงมีประสิทธิภาพ

สำหรับความจำเป็นของระเบียบ ความจำเป็นของระเบียบในโรงเรียนจำแนกได้ 4 ประการ คือ

1. จำเป็นเพื่อการอยู่ร่วมกันภายในสังคม โดยปกติแล้วคนเราจะอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข เมื่อเขาได้เรียนรู้ถึงระเบียบ กฎเกณฑ์หรือมาตรฐานอันเป็นที่ยอมรับของสังคมนั้น ๆ การที่นักเรียนมาอยู่ร่วมกันในโรงเรียนก็มีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ถึงระเบียบของโรงเรียน เพื่อให้ได้ใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนอย่างมีความสุข
2. จำเป็นต่อการพัฒนาให้นักเรียนเจริญงอกงามไปสู่วุฒิภาวะ นักเรียนต้องเสริมสร้างบุคลิกภาพแห่งความเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งได้แก่ การควบคุมตนเอง การพึ่งตนเองและความอดทน หากนักเรียนไม่ได้รับการฝึกในเรื่องระเบียบในโรงเรียน เมื่อเติบโตไปเป็นผู้ใหญ่จะมีความอดทนและพึ่งตนเองได้ยาก
3. จำเป็นต่อการที่จะทำให้คนรู้ผิดชั่วดี กระทำในสิ่งอันควรและไม่กระทำในสิ่งที่ไม่สมควร
4. จำเป็นสำหรับความมั่นคงทางอารมณ์ของนักเรียน นักเรียนอาจจะไม่มีความมั่นใจควรทำอะไรได้ไหนเพราะขาดประสบการณ์ ระเบียบในโรงเรียนจะเป็นแนวทางให้เขาปฏิบัติทำให้ไม่สับสนสับสนใจ เมื่อทราบดีว่าควรจะทำอะไร และไม่ควรจะทำอะไรความมั่นคงทางอารมณ์ก็จะเกิดขึ้น

นอกจากนี้ เซารีน มณีนวษ์ (2528 : 168) ได้ให้แนวคิดความจำเป็นของระเบียบว่า เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการเตรียมตัวนักเรียนสำหรับการดำเนินชีวิตในอนาคตเมื่อนักเรียนเติบโตเป็นผู้ใหญ่รู้จักใช้สิทธิและเสรีภาพความรับผิดชอบอย่างถูกต้อง เมื่อนักเรียนปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบของโรงเรียนขณะศึกษาอยู่ย่อมส่งผลจนกระทั่งเมื่อนักเรียนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในภายหน้าสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้ระเบียบยังช่วยสร้างและรักษาไว้ซึ่งสภาพการณ์อันจำเป็นต่อความเจริญก้าวหน้าของโรงเรียนหากนักเรียนไม่อยู่ในระเบียบเสียแล้วการดำเนินงานของโรงเรียนก็จะเต็มไปด้วยอุปสรรค ไม่สามารถดำเนินงานได้ดีได้ ผลเสียก็จะตกอยู่กับนักเรียนและโรงเรียน นั่นหมายถึงสังคมประเทศชาติในที่สุด การควบคุมพฤติกรรมนักเรียนให้อยู่ในระเบียบก็เพื่อให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีในการเล่าเรียนของนักเรียนนั่นเอง การขาดการดูแลหรือการปล่อยปละละเลยให้นักเรียนขาดระเบียบวินัยนั้นย่อมจะทำให้โรงเรียนหรือห้องเรียน

กลายเป็นอาณาจักรแห่งความวุ่นวายไปในที่สุด ดังนั้นพฤติกรรมใดก็ตามที่เป็นปัญหาต่อการเรียนการสอนจึงควรได้รับการพิจารณาแก้ไข โดยไม่มีการยกเว้น

การเสริมสร้างบุคลิกลักษณะของบุคคลส่วนหนึ่งคือการแต่งกาย และการแต่งกายไม่จำเป็นต้องแต่งด้วยเสื้อผ้าที่มีมากมาย ต้องคำนึงถึงความสะดวกสบาย ร้อย รู้จักใช้สีให้ถูกต้องและเหมาะสมแก่กาลเทศะ ตลอดจนรูปร่างและส่วนต่าง ๆ ของร่างกายด้วย เช่น แฉ่งเล็ก หน้าตา และจมูกทำให้พอดี อย่าให้มากจนเกิน จนดูน่าเกลียด วัยรุ่นน่าจะมี ความสนใจส่วนบุคคลในเรื่องการแต่งกาย ทรงผม สัดส่วนร่างกาย ใบหน้า ผิวพรรณ โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิงพยายามแต่งกายให้เหมือนกับเพื่อน เพื่อให้ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนนอกจากนี้วัยรุ่นยังสนใจที่จะแสวงหาอิสระ เริ่มสนใจการเรียน ศาสนา สิ่งสำคัญคือความสนใจในเพศตรงข้าม

การแต่งกายเป็นการเสริมสร้างบุคลิกภาพ ควรแต่งกายให้สะอาดถูกกาลเทศะและเหมาะสมกับฐานะเป็นสิ่งสำคัญ การแต่งกายที่มีรสนิยมดีคือ การแต่งกายที่มีความเหมาะสมกับรูปร่าง สถานที่และกาลเทศะ บางคนเข้าใจผิดคิดว่า การเป็นคนมีรสนิยมดีในการแต่งกาย เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเอง ซึ่งแท้จริงแล้วเป็นเรื่องที่ต้องศึกษา ปัจจุบันมีนิตยสารเป็นจำนวนมากที่มีรายการแนะนำเรื่องการแต่งกายอย่างเหมาะสม ควรเลือกและที่เหมาะสมกับรูปร่าง วัย อาชีพ ตำแหน่งหน้าที่การงาน สถานที่ และที่สำคัญคือควรแต่งกายอย่างประณีตทั้งเสื้อผ้า รองเท้า ถุงเท้า กระเป๋า การแต่งกายไม่ได้หมายความว่าต้องสวมแต่งด้วยอาภรณ์หรูหราราคาแพง ทางที่ดีควรคิดจำนวนงบประมาณในการแต่งกายของคนให้เหมาะสมกับฐานะ การแต่งกายดีไม่จำเป็นต้องมีเสื้อผ้าหลายชุดแต่ควรมีชุดที่ใช้ได้หลายโอกาส และรู้จักสลับสับเปลี่ยน ตกแต่งให้ดูแปลกตา และผู้แต่งกายดี ย่อมดึงดูดความสนใจของผู้คนอยากคบหาพูดคุยด้วย เครื่องแต่งกายช่วยเสริมสร้าง และสามารถเปลี่ยนบุคลิกภาพของคนได้ การแต่งกายดีทำให้มีเสน่ห์ ไม่จำเป็นต้องใช้ของที่มีราคาแพงหรือหรูหราแบบทันสมัย ไม่ต้องถึงทันสมัย เป็นการสิ้นเปลือง สิ่งที่สำคัญคือแต่งกายให้เหมาะสมกับรูปร่างของตน การแต่งกายของคนเราย่อมบ่งบอกอะไรหลายอย่างว่าผู้แต่งนั้นมีรสนิยม นิสัย ฐานะ ความรู้สึกรักคิด การศึกษา อารมณ์ จิตใจ ฯลฯ ว่าเป็นอย่างไร ผู้แต่งกายเป็นจะช่วยเสริมสร้างบุคลิกให้เด่นเหมาะสมกับวัยโอกาส สถานที่ สถานการณ์หรือเหตุการณ์ และส่วนผู้ที่แต่งกายดี ประพฤติดี มีเสน่ห์ ผู้คนอยากใกล้ชิดสนิทสนมด้วย

จะเห็นได้ว่าการมีระเบียบในการแต่งกาย มีความจำเป็นและสำคัญในการเสริมสร้างบุคลิกภาพ จนมีการออกกฎและระเบียบกระทรวง มาเพื่อถือเป็นแนวปฏิบัติในโรงเรียนและสถานศึกษา

3. การพิจารณาเปรียบเทียบการแต่งกาย

เครื่องแบบนักเรียนนั้นมีประโยชน์หลายประการ การแต่งเครื่องแบบ นอกจากจะเป็นการฝึกให้นักศึกษาเป็นผู้ที่มีความเป็นระเบียบวินัยและช่วยทำให้บรรยากาศของสถาบัน มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้น แล้วยังทำให้เกิดการประหยัดแก่นักศึกษาอีกด้วย สถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยทุกแห่ง จึงได้กำหนดเครื่องแบบนักศึกษาขึ้น นักศึกษาโดยทั่วไปยินดีแต่งเครื่องแบบ เพราะสถานภาพของนักศึกษาเป็นที่ยอมรับในสังคมไทย เครื่องแบบนักศึกษาเป็นสิ่งที่แสดงให้บุคคลทั่วไปทราบว่าผู้แต่งเครื่องแบบนักศึกษาเป็นนักศึกษา แต่ก็มีนักศึกษาจำนวนหนึ่งที่ไม่สนใจเครื่องแบบนักศึกษา โดยมากจะเป็นนักศึกษาชายที่ชอบความสะดวกสบายจึงชอบแต่งตัวง่าย ๆ เช่น ชอบใส่เสื้อคอกลมเข้าชั้นเรียน ใส่เสื้อคลุมกางเกง หรือใส่รองเท้าแตะ เป็นต้น ส่วนนักศึกษาหญิงที่กระทำความผิดระเบียบการแต่งกาย โดยมากมักเป็นผู้ที่ชอบแต่งตัวสวยงาม มากกว่าความเป็นระเบียบ จึงมักใส่เสื้อผ้าที่มีสี และ แบบที่แตกต่างไปจากเครื่องแบบนักศึกษาที่สถาบันกำหนดไว้ผู้ที่พบเห็นปัญหาการแต่งกายของนักศึกษามากที่สุด คือ อาจารย์ผู้สอน แต่อาจารย์ส่วนมากก็ไม่สนใจคิดว่าปัญหาดังกล่าวเป็นหน้าที่ของฝ่ายกิจการนักศึกษาซึ่งมีบุคลากรจำนวนน้อย และทำงานอยู่ภายในที่ทำงานของฝ่ายกิจการนักศึกษา จึงไม่ค่อยมีโอกาสดูพบเห็นนักศึกษา ที่กระทำความผิดระเบียบการแต่งกายมากนัก สถาบันอุดมศึกษาควรดำเนินการในเรื่องนี้อย่างเป็นระบบ ทั้งการประชาสัมพันธ์เชิญชวนให้นักศึกษาแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบของสถาบัน ด้วยวิธีการต่าง ๆ รวมทั้งการมอบหมายให้ อาจารย์และบุคลากรฝ่ายกิจการนักศึกษาชี้แจงตักเตือนนักศึกษา ผู้กระทำความผิด (สำเนาวิ ขจรศิลป์ 2539 : 104)

4. การควบคุมรักษาระเบียบสังคม

ระเบียบสังคมที่มีอยู่ล้าตัวแทนของสังคม ตั้งแต่พ่อแม่ของเราเองไปจนถึงคนอื่น ๆ ทั้งหลายที่มีหน้าที่จัดการกับสมาชิกใหม่ให้รู้จักระเบียบของสังคมและหมู่คณะช่วยอบรมสั่งสอนให้บุคคลได้รู้จักและปฏิบัติตามได้ถูกต้องนั้น ไม่ใช่ว่าบุคคลที่ได้รับการอบรมบ่มนิสัยแล้วจะปฏิบัติตามโดยเต็มใจได้ทุกรายไประเบียบของสังคมเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างกับขึ้นมา นอกเหนือสภาพธรรมชาติและมักจะฝืนกับความพอใจในธรรมชาติของตัวบุคคลตามปกติ เพราะระเบียบของสังคมนั้นหวังผลให้เกิดแก่ส่วนรวมที่ต้องอยู่ร่วมกัน ก่อนที่จะตามใจความต้องการประโยชน์ส่วนตัวของบุคคล เพราะฉะนั้น เวลาที่ผู้ใหญ่บอกเด็กให้ไหวให้สาธุผู้ใหญ่อื่นนั้น เด็กมักไม่มีความต้องการส่วนตัวที่จะทำอย่างนั้นเองเลยอยู่ก่อนแต่ผู้ใหญ่รู้ว่ากระทำตกทายนอบน้อมเช่นนั้นทำให้ผู้ใหญ่อื่น ๆ พอใจ แล้วต่อไปก็จะเอ็นดีให้ประโยชน์แก่เด็กได้ แต่ถ้าตามธรรมชาติความต้องการของเด็กในขณะนั้น คงตอบได้ว่า ไม่ได้ต้องการเลย และเหตุผลนี้เอง การอบรมบ่มนิสัยสังคมจึงมักจะต้องการการปลอบใจกันไว้อีก เช่น “เป็นผู้น้อยคอยก้มประนมกร เหนือไปก่อนจะสบายเมื่อปลายมือ” ซึ่งหมายความว่า ถึงการกระทำนั้นจะฝืนความต้องการแท้จริงในขณะนั้นก็ขอให้ทำไปก่อนเพื่อหวังผลภายหลัง เพราะการอบรมระเบียบสังคมนั้น มักจะเป็นการฝืนธรรมชาติความต้องการของบุคคลเช่นนี้ โอกาสที่บุคคลจะพยายามหลีกเลี่ยงกฎเกณฑ์ข้อบังคับต่าง ๆ ของระเบียบนั้น ก็มีได้เสมอและสังคมก็ต้องหาวิธีการมาคอยควบคุมบังคับให้บุคคลรักษาระเบียบให้ได้ (พิทยา สายหู 2534: 134-114)

การเสียระเบียบของสังคม หมายถึง การที่สมาชิกของสังคมไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่สังคมกำหนดไว้ให้ตามบทบาทหน้าที่ของแต่ละคน อาจเกิดจากความไม่รู้ไม่เข้าใจระเบียบ เพราะยังไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนที่ถูกต้องสมบูรณ์หรือเกิดจากการเกียจคร้าน คือคดฝำฝืนไม่ยอมเชื่อฟังและรับเอาสิ่งที่สังคมอบรมสั่งสอนให้ หรือเกิดจากการหลีกเลี่ยงทั้ง ๆ ที่รู้และเข้าใจแล้วแต่ไม่ปฏิบัติตาม เพราะเห็นแก่ความสะดวกและประโยชน์ของตนเองเป็นสำคัญ หรือ เกิดจากการปฏิเสธระเบียบเดิมเพราะต้องการเสนอให้ใช้ระเบียบใหม่ที่ตนเห็นว่า เหมาะสมกว่าแทน (พิทยา สายหู: 2534: 195)

แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่นกับพฤติกรรมการแต่งกาย

1. แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น

นักวิชาการได้กล่าวคำนิยามเกี่ยวกับวัยรุ่นไว้มากมายแต่ผู้วิจัยเลือกมาเพียงบางส่วน ที่เห็นว่าเกี่ยวข้องกับงานวิจัยและอยู่ในยุคเดียวกับเรื่องที่ศึกษาคือวัยรุ่นในปัจจุบัน มีดังนี้

พรพิมล จันทร์พลับ (2538) ได้กล่าวว่า วัยรุ่น มีความหมายกว้างขวางมาก รวมทั้งวุฒิภาวะทางจิตใจ อารมณ์ สังคมและทางร่างกาย เมื่อเด็กถึงวุฒิทางเพศก็ถือว่าเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นและไปสิ้นสุดเมื่อเด็กมีความรับผิดชอบในการกระทำใด ๆ ด้วยตนเอง หรืออีกนัยหนึ่งในทางความคิดเห็นของนักกฎหมายได้กำหนดเอาอายุครบ 18 ปี ว่าเป็นผู้มีภาวะสูงสุดขีด ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี หากไปกระทำความผิดก็จะถูกนำตัวขึ้นศาลเด็ก แทนที่จะขึ้นศาลผู้ใหญ่ตามปกติธรรมดา

พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539 : 22-23) ได้กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่สำคัญเนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยแห่งการเชื่อมต่อระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ วัยรุ่นจึงเป็นวัยที่ต้องพบกับการเปลี่ยนแปลงในหลาย ๆ ด้าน และต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น

จุฑพล ชมพูนิช (2541 : 49) ได้กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยแห่งการกระหายใคร่แสดงออกอย่างถ้ามีอะไร ไม่เหมือนชาวบ้านได้รับรองว่าถูกใจเป็นที่สุด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องหน้าตา ผมผมและเครื่องแต่งกาย

ไรท์ (Wright, 1988 : 77-100) ได้อธิบายความหมายของคำว่า “วัยรุ่น” เป็นช่วงเวลา que เริ่มเข้าสู่วัยหนุ่มสาว (Puberty) ซึ่งในวัยนี้จะมีการเจริญเติบโตทางร่างกายอย่างรวดเร็วและจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปร่าง ซึ่งจะปรากฏลักษณะแสดงความเป็นเพศชายและเพศหญิงชัดเจน มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์เกิดขึ้น จะเห็นได้ว่าในวัยรุ่นมีการพัฒนาด้านร่างกายและจิตใจจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่

จึงสรุปได้ว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่เริ่มย่างเข้าสู่วัยหนุ่มสาวมีความเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมายในวัยนี้ และเป็นวัยที่มีความอยากรู้อยากเห็น ชอบเลียนแบบเพื่อนหรือบุคคลที่ตนเองชื่นชอบ

2. การแบ่งช่วงระดับการศึกษาของวัยรุ่น

พรณี ช.เจนจิต (2538 : 254-262) ได้แบ่งช่วงระดับการศึกษาของวัยรุ่นออกเป็น 2 ระดับ ดังนี้

1. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้น ม.1 – ม.3 : อายุ 12-15 ปี)

ให้ความสนใจกับรูปร่างหน้าตาและบทบาททางเพศ ยอมรับในอำนาจและกฎเกณฑ์ของสังคมและพร้อมที่จะปฏิบัติตาม เพื่อเริ่มมีอิทธิพลเหนือพ่อแม่ การได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

เด็กวัยนี้เป็นวัยที่ต้องการอิสระ เป็นวัยที่ขาดความมั่นใจ จึงมักจะทำอะไรคล้าย ๆ กับกลุ่มเพื่อนให้เป็นที่ยอมรับ เช่น การแต่งกาย การแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อมีอิทธิพลมากในวัยนี้

2. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้น ม.4 - ม.6 : อายุ 15-18 ปี)

เด็กวัยนี้เริ่มมีลักษณะของผู้ใหญ่และสนใจในรูปร่างกายของตัวเอง จะหมกมุ่นอยู่กับการแต่งเนื้อแต่งตัว มีลักษณะชอบทำตามกลุ่ม มีความนิยมชมชอบหรือคลั่งไคล้อะไรเหมือน ๆ กันและมากเกินไป เช่น แต่งตัวแปลก ๆ วิดถาร แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 8 (2540 - 2544) แบ่งช่วงระดับการศึกษาของวัยรุ่นออกเป็น 3 ระดับ

1. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อายุ 12-14 ปี

2. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอาชีวศึกษา อายุ 15-17 ปี

3. ระดับอุดมศึกษา อายุ 18-21 ปี

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2541 : 91-93) ได้แบ่งช่วงระดับการศึกษาออกเป็น 3 ช่วง

1. ระดับประถมศึกษา อายุ 6 – 12 ปี

2. ระดับมัธยมศึกษาอายุ 12 – 18 ปี กล่าวว่าเพื่อนร่วมวัยมีความสำคัญต่อวัยรุ่นมาก วัยรุ่นมักจะคบเพื่อนที่มีความสนใจและมีค่านิยมร่วมกัน เด็กวัยรุ่นทั้งหญิงชายมีความต้องการที่จะทำอะไรทุกอย่างเหมือนเพื่อนร่วมวัย ตั้งแต่การแต่งกาย ความประพฤติ การใช้ภาษา รวมทั้งความเชื่อและค่านิยมการคบเพื่อนวัยนี้จึงมีความสำคัญมาก

3. ระดับมหาวิทยาลัย อายุ 18 ปี ขึ้นไป

ในงานวิจัยครั้งนี้ ศึกษาถึงวัยรุ่นที่มีอายุ 18 – 21 ปีขึ้นไป เป็นช่วงที่กำลังศึกษาระดับระดับอุดมศึกษา

3. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการแต่งกาย

อำนาจ แดงรอด (2540) ได้กล่าวว่า การแต่งกายของคนย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามสมัยนิยม คนที่แต่งตัวไม่ถูกต้องตามสมัยนิยม ก็อาจทำให้มีปัญหาทางบุคลิกภาพอยู่บ้าง เพราะคนทำอะไรไม่เหมือนคนอื่นเขา กล่าวโดยทั่วไป ผู้ใหญ่ที่มีอายุเลยวัยกลางคนไปแล้ว มีความจำเป็นจะต้องแต่งกายตามสมัยนิยมน้อย แต่เด็กวัยรุ่นเป็นวัยซึ่งมีความจำเป็นจะต้องทำอะไรให้เหมือนกับเพื่อน เด็กวัยนี้จึงเอาใจใส่ต่อสมัยนิยมมากเป็นพิเศษ ซึ่งมีรายละเอียดที่พึงพิจารณา ดังนี้

1. ความเปลี่ยนแปลงของสมัยนิยม ความนิยมซึ่งเปลี่ยนไปตามกาลเวลาในสมัยก่อนแบบของเครื่องแต่งกายอาจเปลี่ยนแปลงซ้ำเพราะการติดต่อสื่อสารยังไม่เจริญ แต่สมัยนี้ได้ออกแบบเครื่องแต่งกายใหม่ ๆ และแบบเหล่านี้ก็ได้รับการเผยแพร่อย่างกว้างขวางและรวดเร็วจากสื่อมวลชนแบบของการแต่งกายจึงเปลี่ยนแปลงเร็วขึ้น และมีแบบให้เลือกมากขึ้น ด้วยเหตุนี้คนในวัยรุ่นหนุ่มสาวและวัยรุ่นชอบเปลี่ยนแปลงการแต่งกายและชอบแต่งตัวมากกว่าคนวัยอื่น สมัยนิยมของการแต่งกายสำหรับคนในวัยนี้จึงได้รับการเผยแพร่อย่างมาก

2. การนำสมัยนิยม คนที่มีฐานะ และมีความคิดก้าวหน้าเกี่ยวกับการแต่งกาย มักเป็นผู้สมัยนิยมอยู่เป็นประจำ คนประเภทนี้มีจำนวนไม่มากนัก แต่เขาก็เป็นผู้นำซึ่งคนส่วนใหญ่มักจะเอาอย่างในภายหลัง

3. การไม่ตามสมัยนิยม การแต่งกายย่อมเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพถึงแม้จะเป็นเพียงเปลือกนอก ก็มีอิทธิพลเหนือพฤติกรรมและความคิดของคนอยู่ไม่น้อย คนที่ไม่ยอมแต่งกายตามสมัยอาจบางคนในสังคมได้เคยเพราะทำอะไรไม่เหมือนคนอื่น เด็กวัยรุ่นซึ่งชอบรวมกลุ่มกันเป็นฝูงชนและเป็นกลุ่มเพื่อ มักจะทำอะไรเหมือนกัน การแต่งกายถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของรสนิยมวัยรุ่นและหนุ่มสาว ซึ่งคนในวัยนี้มีความจำเป็นต้องปฏิบัติตาม เด็กวัยรุ่นจึงต้องยอมรับแบบของการแต่งกายตามสมัยนิยมให้ได้ เพราะวัยรุ่นย่อมอยากทำตามเพื่อนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

4. สมัยนิยมของคนที่มีวัยต่างกัน ถ้าผู้ปกครองต้องการให้เด็กแต่งกายเรียบร้อย ตามแบบที่คนชอบ และพยายามบังคับให้ทำตามนั้น ความขัดแย้งระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่อาจเกิดขึ้นได้ง่าย ถ้าเด็กยอมทำตามผู้ปกครองก็จะมีปัญหาในการเข้าสังคมกับเพื่อนฝูง ถ้าจะขัดความประสงค์ของผู้ปกครองก็อยู่ในบ้านด้วยอึดอัด

5. ความขัดแย้งซึ่งเกิดจากสมัยนิยม แบบของการแต่งกายเป็นจำนวนมาก มักจะเกิดจากการแบบในประเทศต่าง ๆ แบบเหล่านั้นอาจเหมาะสมกับสังคมหนึ่ง แต่เมื่อถูกเผยแพร่โดย

สื่อมวลชนอย่างมาก คนในสังคมอื่นอาจยอมรับไปใช้โดยมิได้คำนึงว่า จะขัดแย้งหรือสอดคล้องกับวัฒนธรรมของตนหรือไม่

5. ธรรมเนียมการแต่งกาย

สมรักษ์ ชัยสิงห์กานานนท์ (2538) กล่าวว่า กฎที่เกี่ยวกับความนิยมหรือธรรมเนียมที่ดีในเรื่องเสื้อผ้าเครื่องแต่งตัวที่คงที่อยู่เสมอ มีดังต่อไปนี้

1. เลือกเสื้อผ้าให้เหมาะสมกับเวลา สถานที่ และ โอกาส รูปแบบของเสื้อผ้า และความเคร่งครัดในพิธีการ

2. อย่าแต่งกายเกินเลยมากเกินไป จนเห็นแปลกตา

3. ใช้เสื้อผ้าที่สวมใส่พอเหมาะและสะดวกสบาย

4. ปรับการตัดเย็บที่เรียกว่า “แฟชัน” ให้เหมาะสมกับอายุและรูปทรงของตนเอง

5. ทำตามประเพณีนิยมเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายในโอกาสพิเศษต่าง ๆ

ส่วนอื่น ๆ ของสังคม ก็ยังมีกระแสของการใช้แฟชันเรียกร้องความเสมอภาคด้วย กล่าวคือ ยุคนั้น จะมีความนิยมในชุดเสื้อหลวม มีลักษณะไม่จำกัดเพศใส่ได้ทั้งชายและหญิง มีการโนบราเพื่อแสดงถึงเสรีในร่างกายของผู้หญิง สมศรี ภูสมันท์ (2517) ได้วิจารณ์การแสดงออกของเสื้อผ้าในยุคนั้นไว้ว่า

เสื้อผ้าเป็นเครื่องหมายอย่างหนึ่งที่บอกความเป็นหญิงเป็นชายและสะท้อนให้เห็นสภาพของสังคมได้ด้วย เมื่อแรกเริ่มเดิมทีคนอยู่กันอย่างหลวม ๆ ไม่มีกฎเกณฑ์ขอบเขตที่ยึดถือปฏิบัติมากมายนัก เสื้อก็เป็นเพียงผืนผ้า นานวันอยู่ร่วมกันมากขึ้น ต้องวางระเบียบแบบแผนที่จะให้อยู่ด้วยกันเป็นสุข ขนบธรรมเนียมประเพณีรัดใจ เสื้อผ้าก็พลอยรัดกายไปด้วย สมัยใดที่เสื้อผ้ารัดกุมก็หมายถึงความอยู่ในกรอบ เมื่อใดหลวมสังคมก็หลวมไปด้วย ถ้าใช้หลักนี้เข้าจับ ตอนนี้อะไร ๆ ก็หลวมและยุ่งเหยิงสับสน หญิงเป็นชาย ชายเป็นหญิง ลูกใส่เสื้อพ่อ พ่อใส่กางเกงลูก ขยายใส่เสื้อเหมือนหลาน หลานไว้ผมเหมือนยาย ผู้หญิงฝรั่งที่ร่วมขบวนการปลดปล่อยเห็นว่า เครื่องรัดรั้งทั้งหลายแสดงความเป็นทาส ยกทรงก็เป็นส่วนหนึ่งที่รัดคอจิตใจ เลยพร้อมใจกันเชิญชวนให้เลิกสวมยกทรง ยกทรงกับสิทธิเสรีภาพของผู้หญิงจึงมาโยงกันได้อย่างชอบกลในตอนนี

ในส่วนของกลุ่มสังคมที่จัดว่าตัวเองเป็น “ชั้นสูง” ก็ยังคงมีการแข่งขัน โอ้อวดฐานกันอย่างสม่ำเสมอ ประกอบกับทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลงที่กระทบต่อสังคมโดยรวม มักมีคนกลุ่มใหม่ที่มีสถานะทางเศรษฐกิจสูงขึ้นและต่ำลง การร่วมทุนทางเศรษฐกิจและสังคมยังมีอยู่เสมอ การจัด

งานแฟชั่นโชว์การกุศลของสมาคมต่าง ๆ ส่วนเต็มขึ้นเพื่อเป็นเวทีเปิดให้มีการสังสรรค์กันระหว่างผู้มีฐานะดีทั้งสิ้น การใช้สิ่งของหรูหราเป็นสัญลักษณ์ ของการยกระดับสถานะหรือยื่นกรานสถานะเดิมของคนก็ยังมีอยู่เสมอ การแต่งตัวก็เป็นการเสนอรูปลักษณ์ทางสังคมที่สำคัญ

มนุษย์ใช้เครื่องนุ่งห่มสนองความต้องการได้หลายอย่าง อยากให้สังคมยอมรับก็ใช้เสื้อผ้าเป็นบัตรผ่าน อยากอวดฐานะทางเศรษฐกิจก็แสดงออกทางเครื่องแต่งกายอันมิได้จำกัดอยู่เพียงเสื้อและผ้า ระเบียบวินัย การบังคับบัญชา ความสามัคคีปรองดองในหมู่คณะต้องการให้เสื้อผ้าเข้ามามีส่วนช่วยสำคัญ ไม่ได้กินตัวตายแน่ ไม่ได้แต่งตัวไม่ถึงกาย เพียงเหยียดแข้งทั้งใจและกาย ขาดความสุข คนคิด

7. ความคิดเห็นของวัยรุ่นเกี่ยวกับการแต่งกาย

ความคิดเกี่ยวกับการแต่งกายของวัยรุ่น ไว้ดังนี้

1. การแต่งกายที่ทันสมัย หรือนำสมัย วัยรุ่นจะถือว่าการแต่งกายที่ทันสมัยแสดงถึงความที่ตนเป็นคนทันต่อเหตุการณ์ของโลก ถึงแม้ว่าการแต่งกายในลักษณะเช่นนั้นจะไม่เหมาะสม ไม่น่าดูหรืออาจจะไม่เป็นที่ยอมรับของผู้ใหญ่ แต่เด็กในวัยนี้จะไม่คำนึงถึงการควรหรือไม่ควร คิดเพียงแต่ว่าเป็นที่ยอมรับของบุคคลที่อยู่ในวัยเดียวกัน ถ้าตนแต่งกายไม่ทันสมัย ก็เกรงว่าจะเข้ากับเพื่อนไม่ได้เพราะเพื่อนจะไม่ยอมรับตนให้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน หรืออาจจะถูกกล่าวหาว่าล้ำสมัย ถึงแม้ว่าการแต่งกายตามสมัยนิยมนั้นจะไม่ทำให้เกิดความสวยงามแต่ก็ยังพยายามที่จะใส่หรือแต่งโดยไม่พิจารณาตนเองว่าถ้าใส่แล้วจะเหมาะสมกับรูปร่างอย่างมากน้อยเพียงใด การแต่งกายแบบทันสมัยของวัยรุ่นนี้จะไม่คำนึงถึงความถูกต้อง จะยอมรับทุกอย่างที่เป็นแฟชั่น หรือแบบที่กำลังเป็นที่นิยม หรือนำเข้ามาใหม่จากต่างประเทศ

2. การแต่งกายแบบผู้อื่น นอกจากจะแต่งกายแบบทันสมัยแล้ววัยรุ่นยังมีความคิดว่า ถ้าทุกคนกระทำเหมือนกัน หรือกระทำตามผู้อื่นก็อาจจะไม่เด่นขึ้นมา และเป็นบุคคลธรรมดาทั่วไป วัยรุ่นจึงพยายามคิดหาวิธีการหรือแบบอย่างใหม่ที่แปลกใหม่ เพื่อจะแสดงว่าตนมีความก้าวหน้ากว่าคนอื่นเป็นที่ยกย่องของเพื่อนว่าตนเป็นผู้มี ซึ่งทำให้วัยรุ่นภูมิใจในตนเองสิ่งที่คิดขึ้นมานั้นเมื่อการแต่งกายเลียนแบบกันก็จะแพร่หลายออกไป เพราะถือว่าเป็นสิ่งแปลก และทันสมัย ทั้งที่บางครั้งอาจเป็นสิ่งที่เก่า และเลิกนิยมแล้วก็ตาม

ดังนั้นวัยรุ่นจึงพยายามที่จะเลือกเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเพื่อให้เพศตรงข้ามสนใจ หรือในขณะเดียวกันก็ต้องพยายามให้เป็นจุดเด่น หรือเป็นผู้นำในกลุ่มเพื่อน ๆ รุ่นเดียวกัน ซึ่งส่วนใหญ่แล้วมักจะคล้อยตามความนิยมของกลุ่ม มีแนวโน้มที่จะเอาอย่างเพื่อนรุ่นเดียวกัน จึงเห็นได้ว่าการแต่งกายที่ทันสมัยอาจทำให้ตัวเองมีความงามเด่น หรือเป็นที่สนใจของคนอื่น รวมทั้งการปรับปรุงในเรื่องเครื่องแต่งกายจะทำให้เกิดความรู้สึกมั่นใจในตัวเองมากยิ่งขึ้นและมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

วัยรุ่นตอนปลายเริ่มพิถีพิถันในเรื่องเสื้อผ้า การแต่งกาย วัยรุ่นตอนปลายต้องการเป็นตัวของตัวเอง มีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น และนิยมการแต่งกายตามแฟชั่น

การบริโภคเครื่องแต่งกายในกลุ่มวัยรุ่น และวัยรุ่นหนุ่มสาว ที่มุ่งแสดงความทันสมัย และกลุ่มวัยรุ่นยังนิยมใส่เสื้อผ้าที่มียี่ห้อจากต่างประเทศเพื่อเป็นที่ยอมรับของสังคมอีกด้วย

การแต่งกายเป็นการแสดงออกที่แสดงให้เห็นความเป็นตัวตนของบุคคลนั้นอย่างมาก (Personalized & self expression) เพราะเวลาที่บุคคลเลือกเครื่องแต่งกายนั้น ก็เพื่อต้องการบอกบุคคลอื่นว่า “ตนเองเป็นอย่างไร” แนวทางวิเคราะห์ที่เกี่ยวกับการแต่งกายนั้นทำหน้าที่อะไรบ้างไม่ว่าจะเป็นหน้าที่ทางกายภาพ ทางจิตใจ และทางสังคม เช่น

1. การแต่งกายทำหน้าที่ป้องกันความร้อนและความเย็น รวมทั้งป้องกันอันตรายจากภายนอก หน้าที่ดังกล่าวนี้เป็นหน้าที่ทางด้านกายภาพ และเป็นหน้าที่พื้นฐานเบื้องต้นของการใช้เสื้อผ้า

2. การแต่งกายเพื่อความสวยงาม เพื่อความพึงพอใจของตนเองและผู้อื่น

3. การแต่งกายเพื่อบ่งบอกสถานภาพในสังคม

4. การแต่งกายเพื่อบ่งบอกเอกลักษณ์ของกลุ่ม แต่ในยุคสมัยนี้คนทุกชาติทุกภาษาจะแต่งกายเหมือนกัน

5. การแต่งกายเพื่อดึงดูดใจเพศตรงข้าม ซึ่งเป็นหน้าที่ของการแต่งกายในทั้งหญิงและชาย ในแง่การแต่งกายจะถูกใช้เป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม

ในปัจจุบันนี้ อิทธิพลจากสื่อมวลชน ทำให้คนทุกวัย หันมาใช้เครื่องแต่งกายแบบเดียว ช่วงทางการถ่ายทอดข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องการแต่งกาย โดยในแต่ละกลุ่มชนมีช่องทางในการรับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกาย คือ

- การติดตามอ่านจากนิตยสาร

- การเห็นแบบอย่างจากการตกแต่งหน้าร้าน
 - การเห็นคนอื่น ๆ ในสังคมใส่
 - การไปชมการแสดงแบบเสื้อด้วยตนเอง
 - การดูจากโทรทัศน์
- ฯลฯ

8. ปัญหาการแต่งกาย

วัยรุ่นเป็นวัยที่รักความสวยงาม และให้ความสนใจเรื่องนี้เป็นพิเศษ ความพยายามที่จะทำให้นักทันสมัยเรื่องการแต่งกาย ย่อมให้เกิดปัญหาแก่คนหลายประการ ดังนี้

1. ปัญหาทางเศรษฐกิจ การเปลี่ยนการแต่งกายอยู่บ่อย ๆ ย่อมทำให้ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น สำหรับรายที่ผู้ปกครองฐานะไม่ดี เด็กก็จะแต่งตัวตามใจตนเองไม่ได้ แม้แต่รายที่ผู้ปกครองฐานะดีก็ยังมีข้อจำกัด เพราะเห็นว่าการแต่งกายมากเกินไปก่อให้เกิดนิสัยสุรุ่ยสุร่าย เด็กวัยรุ่นทั้งหลายหญิงมักเจียจเงินจำนวนหนึ่งเป็นค่าใช้จ่ายในการแต่งกาย

2. ปัญหาทางสังคม เด็กที่ไม่แต่งกายตามสมัยนิยม ย่อมเข้ากับเพื่อนฝูงได้ยาก แต่ในกรณีที่แต่งกายตามสมัยนิยม ก็จะทำให้ถูกผู้ใหญ่ว่าหาได้ด้วย

3. ปัญหาทางครอบครัว เด็กวัยรุ่นย่อมมีปัญหากับผู้ปกครองหลายเรื่อง การแต่งกายก็มักจะเป็นอีกปัญหาหนึ่ง เด็กมักจะคิดว่าตัวเองโตแล้ว ควรมีเสรีภาพในการตัดสินใจตามสมควร แต่ในขณะที่การแต่งกายมีผลต่อเนื่องกับค่าใช้จ่าย ผู้ปกครองจึงมักยกเหตุผลทางการเงินมาเป็นข้อห้าม เพราะภาวะเศรษฐกิจย่อมบีบรัดทุกคนไม่ให้ใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย

4. อิทธิพลของการโฆษณา ในยุคของสื่อข้อมูลข่าวสารไร้พรมแดนของโลกาภิวัตน์นี้ นีวัยรุ่นได้รับอิทธิพลจากสื่อมากมาย ทั้งโทรทัศน์ วิทยุ วิดีโอ หนังสือ ฯลฯ สื่อต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนแล้วมีผลกระทบต่อวัยรุ่นทางด้านพฤติกรรม รสนิยมและทัศนคติ ความรู้ตึกนึกคิดที่มีต่อเรื่องต่าง ๆ เช่น อยากแต่งตัวตามแฟชั่น อยากแสดงว่าเก่ง กล้า เด่น ดัง ซึ่งพฤติกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามสื่อต่าง ๆ ที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวัน นับตั้งแต่แฟชั่นการแต่งกายตามดารา ไปจนถึงเครื่องใช้ต่าง ๆ เช่น รองเท้า กระเป๋า เป็นต้น

วัยรุ่นชายหญิงปัจจุบันในสังคมไทยนั้นได้ให้ความสนใจและแข่งขันกันในเรื่องการแต่งกาย โดยเลียนแบบต่างชาติชาวตะวันตกมากกว่าที่จะหันกลับไปแต่งกายแบบไทยแท้ ๆ ทำให้เกิดผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจคือ ต้องสูญเสียเงินตราของประเทศอย่างน่าเสียดาย ส่วนผลกระทบทางด้านสังคมและวัฒนธรรมก็คือ การสูญเสียเอกลักษณ์ด้านการแต่งกายของคนไทยไป แต่นับว่า

เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจ เพราะนิสัยสังคมดั้งเดิมของคนไทยนั้นพร้อมที่จะรับของใหม่อยู่แล้ว การวิ่งตามแฟชั่นต่องตะวันตกจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายของนักศึกษา พ.ศ.2549

โดยที่เป็นการสมควรมีข้อบังคับว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องแต่งกาย และการแต่งกายของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 17(2) และมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ.2548 และโดยมติสภามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ในการประชุมครั้งที่ 11/2549 ลงวันที่ 27 เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2549 จึงออกบังคับไว้ ดังต่อไปนี้

หมวด 1 บททั่วไป

ข้อ 1 ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วยเครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายของนักศึกษา พ.ศ. 2549

ข้อ 2 ข้อบังคับนี้ให้ใช้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ 3 ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล

“นักศึกษา” หมายความว่า นักศึกษาทุกระดับที่ขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาของ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

“ส่วนราชการ” หมายความว่า คณะ สถาบัน วิทยาลัย หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น ที่มีฐานะเทียบเท่าคณะที่มีหน้าที่จัดการเรียนการสอนที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. 2548

ข้อ 4 เครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกายนักศึกษาตามข้อบังคับนี้ ให้ใช้บังคับกับผู้ที่เป็นนักศึกษารับจ้างของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ สำหรับนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาควิชาการ หรือภาคพิเศษ และนักศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีสามารถใช้เครื่องแบบ เครื่องหมาย หรือเครื่องแต่งกายแบบปกติดตามข้อบังคับนี้ หรือแต่งกายสุภาพก็ได้

หมวด 2 เครื่องแบบ เครื่องหมาย และเครื่องแต่งกาย

ข้อ 5 เครื่องกายแบบปกติ

5.1 นักศึกษาชาย มีลักษณะดังนี้

(1) เสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้นเพียงข้อศอก ปลายแขนปล่อยตรง ไม่ผ่าปลายแขน หรือแขนยาวถึงข้อมือ ไม่พับปลายแขน ไม่รัดรูปและไม่หลวมเกินไป ไม่มีลวดลาย ไม่บางเกินสมควรผ่าหน้าตลอด ดิดกระดุม 5 เม็ด มีกระเป๋ายาวพอเหมาะที่อกเสื้อเบื้องซ้าย ตัวเสื้อมีความยาวเพียงพอสำหรับให้กางเกงทับได้ เวลาสวมให้สอดชายเสื้อไว้ในกางเกงให้เรียบร้อย

(2) กางเกงขายาวแบบสากล ทรงสุภาพ ไม่รัดรูปหรือหลวมเกินไป มี紐เข็มขัด เข็มขัดด้วยผ้าสีเดียวกัน ผ้าพื้นสีด้า หรือสีกรมท่า ไม่มีลวดลาย

(3) เข็มขัดหนังสีดำ หัวเข็มขัดเครื่องหมายมหาวิทยาลัยตามแบบที่มหาวิทยาลัยกำหนด

(4) รองเท้าหนังหุ้มส้นสีด้า ไม่มีลวดลาย ทรงสุภาพ

(5) ถุงเท้าสีด้า หรือสีที่กลมกลืนกับรองเท้า ไม่มีลวดลาย

5.2 นักศึกษาหญิง มีลักษณะดังนี้

(1) เสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้นเพียงข้อศอก ปลายแขนปล่อยตรง ไม่ผ่าปลายแขน ไม่บางเกินควร ไม่รัดรูปและไม่หลวมเกินไป ไม่มีลวดลาย ผ่าหน้าตลอด กระดุมสีเงินลายคุณนุตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยฯ ตัวเสื้อมีความยาวเพียงพอสำหรับให้กระโปรงทับได้ เวลาสวมให้สอดชายเสื้อไว้ในกระโปรงให้เรียบร้อย

(2) เข็มกลัดเสื้อตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย กลัดบนอกเสื้อเบื้องซ้าย

(3) กระโปรงทรงตรง เอวสูง ด้านหลังผ่าป้ายแบบสุภาพ ไม่รัดรูป ยาวเสมอเข่า ผ้าเนื้อเรียบ ไม่มีลวดลาย สีด้า หรือสีกรมท่า

(4) เข็มกลัดหนังสีดำ หรือสีน้ำตาล หัวเข็มขัดมีลายคุณนุตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยฯ

(5) รองเท้าหนังหุ้มส้นสีด้า ไม่มีลวดลาย ทรงสุภาพ

5.3 นักศึกษาที่เป็นข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ หรือภาคเอกชน

อนุญาตให้แต่งเครื่องแบบของหน่วยงานเข้าเรียนได้ แต่ไม่อนุญาตให้ข้าราชการทหารหรือตำรวจพอกว้เป็นเข้าชั้นเรียน

ข้อ 6 เครื่องแต่งกายในงานพิธี

6.1 นักศึกษาชาย ให้มีลักษณะดังนี้

(1) เสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาวถึงข้อมือ ไม่พับปลายแขน ไม่รัดรูป และไม่หลวมเกินไป ไม่มีลวดลาย ผ่าหน้าตลอด ดิดกระดุม 5 เม็ดมีกระเป๋ายาวพอเหมาะที่อกเสื้อเบื้องซ้าย

ตัวเสื้อมีความยาวเพียงพอสำหรับให้กางเกงทับได้ เวลาสวมให้สอดชายเสื้อไว้ในกางเกงให้เรียบร้อย

(2)เนคไทสีน้ำเงินเข้ม กัดเข็มตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยฯ

(3)กางเกงขายาวแบบสากล ทรงสุภาพ เช่นเดียวกับเครื่องแต่งกายแบบปกติ สีกรมท่าหรือสีตามที่ส่วนราชการกำหนด

(4)เข็มขัดหนังสีดำ หัวเข็มสีเงินตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยฯ

(5)รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำ ไม่มีลวดลาย ทรงสุภาพ

(6)ถุงน่องสีเนื้อ ไม่มีลวดลาย

6.2 นักศึกษาหญิง ให้มีลักษณะดังนี้

(1)เสื้อเชิ้ตสีขาว แขนสั้นเพียงศอก ปลายแขนปล่อยตรง ไม่ผ่าปลายแขน ไม่บางเกินไป ไม่รัดรูปและไม่หลวมเกินไป ไม่มีลวดลาย ผ่านคอตลอด ติดกระดุมสีเงินลายนูนตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยฯ กัดกระดุมคอเสื้อ ตัวเสื้อมีความยาวเพียงพอสำหรับให้กระโปรงทับได้ เวลาสวมให้สอดชายเสื้อไว้ในกระโปรงให้เรียบร้อย

(2)เข็มสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยบน กัดบนอกเสื้อเบื้องซ้าย

(3)กระโปรงทรงตรง เช่นเดียวกับเครื่องแต่งกายแบบปกติ สีกรมท่า หรือสีตามที่ส่วนราชการกำหนด

(4)เข็มขัดหนังสีดำ หัวเข็มขัดสีเงิน มีลายนูนบนสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยฯ

(5)รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำ ไม่มีลวดลาย ทรงสุภาพ

(6)ถุงน่องสีเนื้อ ไม่มีลวดลาย

ข้อ 7 เครื่องแต่งกายชุดปฏิบัติการ หรือชุดกีฬา ให้เป็นไปตามที่มหาวิทยาลัยฯ กำหนด

ข้อ 8 เครื่องแต่งกายในงานพิธีพระราชทานปริญญาบัตร

8.1 บัณฑิตชาย

(1)เสื้อราชปะแตนสีขาว

(2)กางเกงยาวสีขาว แบบสากล ทรงสุภาพ

(3)มีແຂ່ງคອ ດາມແບບທີ່ກຳນົດ ປະດັບເຂັມຕຣາສັງຄັດຊັ້ນມັດຫາວິທະຍາລັດຊະ ສີເຈີນ

ສູງ 3.5 ເສນຕີເມຕຣ ທັບບນແຂ່ງຄອທັງສ່ວງຂ້າງ

(4)กระดุมเสื้อสีเงินลายนูน ตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยฯ

(5)ถุงเท้าสีดำ ไม่มีลวดลาย

(6)รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำ ไม่มีลวดลาย ทรงสุภาพ

(7)สวมครุยปริญญาทับเครื่องแต่งกาย

8.2 บัณฑิตหญิง

(1)แต่งกายเช่นเดียวกับการแต่งกายในงานพิธี

(2)สวมครุยปริญญาทับเครื่องแต่งกาย

8.3 บัณฑิตที่มีครรภ์

(1)เสื้อสีขาว ไม่มีลวดลาย ไม่บางเกินควร ผ่าหน้าตลอด ตัวเสื้อยาวคลุมท้อง แขนปล่อยตรงแบบแขนเช็ด เวลาสวมให้ปล่อยชายเสื้อไว้นอกกระโปรง

(2)กระโปรงแบบสุภาพ สีสกรมท่า ไม่มีลวดลาย ไม่รัดรูป ความยาวต่ำกว่าเข่า 3 นิ้ว ชายเสมอกัน

(3)รองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำ ไม่มีลวดลาย ทรงสุภาพ

(4)ถุงน่องสีเนื้อ ไม่มีลวดลาย

(5)สวมครุยปริญญาทับเครื่องแต่งกาย

8.4 บัณฑิตที่เป็นข้าราชการ หรือพนักงานของรัฐ

(1)แต่งกายชุดเครื่องแบบข้าราชการปกติขาว หรือเครื่องแต่งกายพนักงานของรัฐ

(2)บัณฑิตที่รับราชการทหาร ตำรวจ ให้แต่งกายตามที่ต้นสังกัดกำหนด

(3)สวมครุยปริญญาทับเครื่องแต่งกาย

ข้อ 9 ตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามที่กำหนดในข้อบังคับมหาวิทยาลัย ว่าด้วย ตราสัญลักษณ์

ข้อ 10 ให้ใช้สัญลักษณ์มหาวิทยาลัย ประกอบเครื่องแต่งกายนักศึกษาทั้งชายและหญิง ดังต่อไปนี้

10.1 เข็มตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย นักศึกษาใช้กลัดบนอกเสื้อเบื้องซ้าย โดยมีขนาดและสี ดังนี้

(1)ความสูงของตราสัญลักษณ์ 3.5 เซนติเมตร

(2)ตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยทำด้วยโลหะลายดุนนูนรูปสี่ทอง ส่วนพื้นของพระราชสัญลักษณ์ และดอกบัวลงยาสีเขียว พื้นของชื่อมหาวิทยาลัยลงยาสีขาว

10.2 เข็มกลัดเนคไทตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย ทำด้วยโลหะลายดุนนูน รูปสี่ทองขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 1.9 เซนติเมตร

10.3 หัวเข็มขัดตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย ทำด้วยโลหะรูปสี่เหลี่ยม เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า กว้าง 4.5 เซนติเมตร ยาว 4.8 เซนติเมตร ภายในสี่เหลี่ยมเป็นตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยลายดุนนูน

10.4 กระดุมเสื้อนักศึกษาหญิง ทำด้วยโลหะรูปสี่เหลี่ยม ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 1.8 เซนติเมตร มีลักษณะกลมมน ขอบเกลี้ยง ภายในเป็นตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยลายดุนนูน

10.5 แผงคอบัณฑิตชาย มีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ปลายแหลม พื้นแผงทำด้วยผ้าสักหลาดสีเขียว กว้าง 4 เซนติเมตร ตรงกลางผ้าสักหลาดมีแถบทองกว้าง 1 เซนติเมตร ที่ริมแถบทองทั้งสองข้าง มีเส้นไหมกลม สีตามสาขาวิชา กว้าง 0.3 เซนติเมตร ประดับตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยฯ สูง 3.5 เซนติเมตร ทับบนแผงคอทั้งสองข้าง

ข้อ 11 กานแต่งกายที่มีได้กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้ ให้อยู่ในดุลยพินิจของอธิการบดี โดยทำเป็นประกาศมหาวิทยาลัย

ข้อ 12 ให้อธิการบดีเป็นผู้รักษาการตามข้อบังคับฯ นี้

ประกาศ ณ วันที่ 7 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2549

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

นางสาวปาริชาติ รวยภิรมย์ ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการแต่งกายของนักเรียนโรงเรียนพนิชยการสยาม การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคในการแต่งกาย 2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อรูปแบบในการแต่งกาย 3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการเลือกเครื่องแต่งกายของผู้บริโภคในเขตโรงเรียนพนิชยการสยาม 4. เพื่อทราบถึงแรงจูงใจในการซื้อเครื่องแต่งกาย 5. เพื่อเป็นแนวทางที่จะนำผลของการวิจัยไปปฏิบัติในการประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต การรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่าง 120 ชุด ของนักเรียนนักศึกษาทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ตารางแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละแล้วแปลผลที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลในแบบตาราง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ใช้ในการสัมภาษณ์และตอบแบบสอบถาม เรื่องพฤติกรรมการแต่งกายมาเรียนของนักศึกษา โรงเรียนพนิชยการสยามซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลสำหรับจัดประเภทผู้ตอบแบบสอบถาม ที่มีพฤติกรรมการเลือกใส่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ตอนที่ 3 แบบสอบถามแบบปลายเปิดเกี่ยวกับปัญหา และข้อเสนอแนะอื่น ๆ การวิเคราะห์ข้อมูล คณะวิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ตารางแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละแล้วแปลผลข้อมูลที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลในแบบตาราง ผลการวิจัยปรากฏว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่า การแต่งกายตามกฎระเบียบของโรงเรียนมีความจำเป็น นักศึกษาส่วนใหญ่คิดว่าแบบฟอร์มของโรงเรียนอยู่ในระดับดี ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่า นักศึกษาชายแต่งกายเรียบร้อยกว่านักศึกษาหญิง นักศึกษาส่วนใหญ่เลือกซื้อชุดนักเรียนจากสะพานพุทธ และนักศึกษาส่วนใหญ่มีชุดนักเรียนมากกว่า 3

ชุด ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่าการใส่ชุด เหมาะสมกับนักเรียน ปวช. และต้องการให้นักเรียน นักศึกษา แต่งกายตามแบบฟอร์มของโรงเรียนที่กำหนดอย่างถูกระเบียบของโรงเรียน เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีของรุ่นน้อง ที่กำลังจะเข้ามาศึกษาต่อ และนักศึกษาหญิงในระดับ ปวส. ส่วนใหญ่คิดว่า แบบฟอร์มของนักศึกษาหญิงในระดับ ปวส. ควรสวมเสื้อแขนสั้น และรองเท้าสามารถสวมเปิดส้นเท้าได้ ส่วนนักเรียนนักศึกษาชายสามารถสวมรองเท้าผ้าใบสีขาวและสีดำได้

อังคณา อ่อนบุญเอื้อ(2544) ปึงจัยที่มีความสัมพันธ์กับการแต่งกายของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร คาดหวังว่า ผลของการวิจัยจะเป็นแนวทางให้บิดามารดาใช้ในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลาน และครูอาจารย์สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถใช้เป็นข้อมูล เป็นแนวทางในการจัด โครงการ และกิจกรรมเพิ่มเติมความรู้เกี่ยวกับการแต่งกาย ตลอดจนคำแนะนำที่ถูกต้องแก่วัยรุ่น อันส่งผลให้เป็นประชากรของชาติที่มีคุณภาพต่อไป ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ช้อเครื่องแต่งกายโดยเฉลี่ย 2.26 เดือนต่อครั้ง ช้อครั้งละ 1.98 ชิ้น โดยเสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยครั้งละ 423.70 บาท ส่วนใหญ่ได้รับความรู้เกี่ยวกับการแต่งกายทางโทรทัศน์ (86.5%) และเพื่อน (81.0%) นิยมช้อเครื่องแต่งกาย จากห้างสรรพสินค้า (86.7%) และไปกับเพื่อน แต่ตัดสินใจช้อด้วยตนเอง ใช้จ่ายเป็นเกณฑ์ในการช้อเครื่องแต่งกาย และได้ข้อเสนอแนะ

1. บิดามารดาควรทำความเข้าใจลักษณะธรรมชาติและความต้องการของวัยรุ่น และเป็นที่ปรึกษาเกี่ยวกับการแต่งกายของบุตรหลาน
2. ครูอาจารย์ควรแนะนำให้ให้นักเรียนหญิงได้แสดงออกถึงการแต่งกายที่เหมาะสม
3. สถาบันการศึกษาควรเปิดสอนวิชาที่เกี่ยวกับการแต่งกายของวัยรุ่น หรือสอดแทรกในบางวิชา
4. หน่วยงานหรือสถาบันต่างๆ ที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือสร้างสรรค์ณรงค์ส่งเสริมกิจกรรมการแสดงออก การแต่งกายของวัยรุ่น

ณรงค์ ดวงกระจ่าง(2545) วิจัยเรื่องความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ ผู้ปกครอง และนักเรียน ที่มีต่อการเปรียบเทียบการแต่งกาย และความประพฤติของนักเรียนใน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร การวิจัยมีจุดประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ ผู้ปกครองและนักเรียนที่มีต่อการเปรียบเทียบการแต่งกายและความประพฤติกรรมของนักเรียนใน โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ อายุ และระดับการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้บริหารและอาจารย์ผู้ปกครองมีความเห็นด้วยต่อระเบียบการแต่งกายในระดับมาก นักเรียน มีความเห็นด้วยต่อระเบียบการแต่งกายในระดับปานกลาง ผู้บริหารและอาจารย์ มีความเห็นด้วย ต่อระเบียบความประพฤติในระดับมากที่สุด ผู้ปกครอง นักเรียนมีความเห็นด้วยต่อ ระเบียบ ความประพฤติในระดับมาก

2.เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่มีต่อระเบียบการแต่งกายและความประพฤติของผู้บริหาร และอาจารย์ ผู้ปกครอง นักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ชายและหญิงมีความคิดเห็นที่มีต่อต่อ ระเบียบการแต่งกายและความประพฤติแตกต่างกัน ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ที่มีอายุ ต่างกันมีความคิดเห็นที่มีต่อต่อระเบียบการแต่งกายและความประพฤติไม่แตกต่างกัน ความคิดเห็น ของผู้บริหารและอาจารย์ที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นที่มีต่อระเบียบการแต่งกาย ไม่ แตกต่างกัน และระเบียบการความประพฤติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

4. เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ปกครองผู้ชายและหญิงมีความคิดเห็นที่มีต่อระเบียบการ แต่งกายและความประพฤติไม่แตกต่างกัน ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็น ที่มีต่อระเบียบการแต่งกายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 และระเบียบการความประพฤติ ไม่แตกต่างกัน ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นที่มี ต่อระเบียบการแต่งกายและความประพฤติไม่แตกต่างกัน

5. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนชายและหญิงมีความคิดเห็นที่มีต่อระเบียบการแต่ง กาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 และระเบียบการความประพฤติไม่แตกต่างกัน

ปราโมทย์ แสงพลสิทธิ์ (2545) ได้ศึกษา เรื่อง ความพึงพอใจต่อการแต่งกายตามระเบียบ ของสถาบันราชภัฏสวนดุสิตของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ ในศูนย์ธนากรณ์ พบว่า

1. นักศึกษาโปรแกรมวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ ในศูนย์ธนากรณ์ มีความพึงพอใจต่อ การแต่งกายตามระเบียบของสถาบันราชภัฏสวนดุสิตในระดับมาก

2. การเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการแต่งกายตามระเบียบของสถาบันราชภัฏสวนดุสิต นักศึกษาโปรแกรมวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ ในศูนย์ธนากรณ์ ในแต่ละด้าน จำนวน 12 ด้าน พบว่า มีความพึงพอใจต่อการแต่งกายตามระเบียบของสถาบันราชภัฏสวนดุสิตในระดับมาก จำนวน 7 ด้าน ได้แก่ ด้านคุณค่าของเครื่องแบบนักศึกษาในฐานะวัฒนธรรมสากลและการประหยัด ด้านค่านิยมของนักศึกษา ด้านความรับผิดชอบในสถานภาพของนักศึกษา ด้านการอยู่ร่วมกับ สังคม ด้านความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย ด้านการพัฒนาและสร้างวินัย และด้านหน้าที่และ

บทบาทของอาจารย์ผู้สอน ส่วนอีก 5 ด้าน มีความพึงพอใจต่อการแต่งกายตามระเบียบของสถาบัน
ราชภัฏสวนดุสิตในระดับค่อนข้างสูง

3. ความพึงพอใจต่อการแต่งกายตามระเบียบของสถาบันราชภัฏสวนดุสิต

นักศึกษาโปรแกรมวิชาการออกแบบนิเทศศิลป์ ในศูนย์นาครณ์ ที่มีเพศและภูมิลำเนาต่างกัน มีความ
พึงพอใจต่อการแต่งกายตามระเบียบของสถาบันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

ผู้วิจัยจึงได้กำหนดระเบียบวิธีดำเนินการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ประชากร
2. กลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร

ประชากรที่ให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ภาคเรียนที่ 2/2552 จำนวน 11453 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามเป็น นักศึกษามหาวิทยาลัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 386 คน ซึ่งได้มาจากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของยามานะ (บุญธรรม กิจปรีชาบริสุทธิ์ 2551:117) ที่มีความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ยอมให้คลาดเคลื่อนได้ 5% และทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบชั้นตามสัดส่วนของประชากร จำแนกตามคณะวิชา และสุ่มนักศึกษาด้วยวิธีไม่เป็นสัดส่วน ดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของยามานะ (บุญธรรม กิจปรีชาบริสุทธิ์ 2551:117)

$$n = \frac{N}{1 + N(d)^2}$$

เมื่อ n คือ ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N คือ ขนาดประชากร

e คือ คลาดคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง

แทนค่า
$$n = \frac{12105}{1 + 12105(0.05)^2}$$

$$n = 387$$

ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ใช้ กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 387 คน

ขั้นที่ 2 สุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ จากคณะต่าง รวมทั้งสิ้น 7 คณะ และสุ่มนักศึกษาด้วยวิธีไม่เป็นสัดส่วน จนได้กลุ่มตัวอย่าง ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนประชากรและจำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลกรุงเทพ

คณะวิชา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ศิลปศาสตร์	1566	51
วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	1364	43
ครุศาสตร์อุตสาหกรรม	974	31
วิศวกรรมศาสตร์	2025	65
บริหารธุรกิจ	3797	121
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	2053	66
อุตสาหกรรมสิ่งทอ	326	10
รวม	12105	387

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนประชากรและจำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลกรุงเทพ จำแนกตามคณะ และเพศ

คณะวิชา	ประชากร		รวม	กลุ่มตัวอย่าง		รวม
	ชาย	หญิง		ชาย	หญิง	
ศิลปศาสตร์	285	1281	1566	8	43	51
วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	656	708	1364	21	22	43
ครุศาสตร์อุตสาหกรรม	844	130	974	29	2	31
วิศวกรรมศาสตร์	1794	231	2025	7	58	65
บริหารธุรกิจ	1079	2718	3797	34	87	121
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	464	1589	2053	15	51	66
อุตสาหกรรมสิ่งทอ	166	160	326	5	5	10
รวม	5288	6817	12105	119	298	387

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิธีสัมภาษณ์ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ได้จากการสุ่มแบบเจาะจง
จำนวน 20 คน

พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัย

พื้นที่ที่ใช้ในการทำการวิจัยครั้งนี้คือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้

คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ หากคุณภาพของเครื่องมือโดยการนำไปทดลองใช้ วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่น

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ประกอบด้วย

1. แบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับมี 3 ตอน ดังรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคล เป็น แบบตรวจสอบ

รายการ(Checklist)

ตอนที่ 2 การปฏิบัติเกี่ยวกับการแต่งกายไม่ถูกระเบียบของนักศึกษา

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง มีข้อคำถามจำนวน 18 ข้อ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) มี 5 ระดับ คือ

มากที่สุด หมายถึงข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษามากที่สุด

มาก หมายถึงข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษามาก

ปานกลาง หมายถึงข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษากึ่งกลาง

น้อย หมายถึงข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษาน้อย

น้อยที่สุด หมายถึงข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักศึกษาน้อยที่สุด

โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนเกี่ยวกับ สาเหตุ เกี่ยวข้องการแต่งกายของนักศึกษาซึ่งเป็นข้อคำถามเชิงบวกและข้อคำถามเชิงลบ ดังนี้

	ข้อคำถามเชิงบวก	ข้อคำถามเชิงลบ
มากที่สุด	ให้ 5 คะแนน	1 คะแนน
มาก	ให้ 4 คะแนน	2 คะแนน
ปานกลาง	ให้ 3 คะแนน	3 คะแนน
น้อย	ให้ 2 คะแนน	4 คะแนน
น้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน	5 คะแนน

ตอนที่ 3 สาเหตุ เกี่ยวข้องการแต่งกายของนักศึกษา

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง มีข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) มี 5 ระดับ คือ

มากที่สุด	หมายถึงข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักศึกษามากที่สุด
มาก	หมายถึงข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักศึกษามาก
ปานกลาง	หมายถึงข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักศึกษากึ่งกลาง
น้อย	หมายถึงข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักศึกษาน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึงข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักศึกษาน้อยที่สุด

โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนเกี่ยวกับ สาเหตุ เกี่ยวข้องการแต่งกายของนักศึกษาซึ่งเป็นข้อคำถามเชิงบวกและข้อคำถามเชิงลบ ดังนี้

	ข้อคำถามเชิงบวก		ข้อคำถามเชิงลบ	
เห็นด้วยมากที่สุด	ให้	5 คะแนน	1 คะแนน	
เห็นด้วยมาก	ให้	4 คะแนน	2 คะแนน	
เห็นด้วยปานกลาง	ให้	3 คะแนน	3 คะแนน	
เห็นด้วยน้อย	ให้	2 คะแนน	4 คะแนน	
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน	5 คะแนน	

ตอนที่ 4 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายของนักศึกษา แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมดจำนวน 18 ข้อเกณฑ์ในการให้คะแนนแบบทดสอบความรู้ ดังนี้

ตอบถูกได้ 1 คะแนน

ตอบผิดได้ 0 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนของระดับความรู้ ซึ่งผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินแบบอิงกลุ่ม ใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามแนวคิดของสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และอุษาวดี จันทร์สนธิ (2537 : 46-47) โดยมีเกณฑ์ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า $X - 1S.D.$ คะแนน หมายถึง มีความรู้ในระดับน้อย
 คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ $X - 1S.D.$ ถึง $X + 1S.D.$ คะแนน หมายถึง มีความรู้ในระดับ

ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยสูงกว่า $X + 1S.D.$ คะแนน หมายถึง มีความรู้ อยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 5 แนวทางการแก้ไข

2. ประเด็นการสนทนากลุ่ม เป็นประเด็นการสนทนาเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษา โดยกำหนดประเด็นการสนทนา ออกเป็น 2 ตอน คือ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ร่วมสนทนา

ตอนที่ 2 ประเด็นที่ใช้ในการสนทนาเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมแต่งกาย และแนวทางการแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ระยะแรก เป็นการเก็บข้อมูล โดยใช้แบบสัมภาษณ์

ระยะที่สอง เป็นการเก็บข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย คณะผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดมาลงรหัสและทำการประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อคำนวณหาค่าสถิติต่างๆ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล โดยใช้การแจกแจงความถี่และร้อยละ (%)
2. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย โดยใช้ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$)
3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษาจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา โดยการทดสอบค่าที (t -test) และ การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว

(One-Way ANOVA) และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างด้วยวิธีของ Scheffe

รูปแบบการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจะอาศัยการคำนวณหาอัตราร้อยละ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ประเมินของกลุ่มตัวอย่างโดยการนำค่าเฉลี่ยที่ได้เปรียบเทียบกับเกณฑ์ประเมินที่กำหนด ดังนี้

ใช้การแบ่งคะแนนเฉลี่ยเพื่อแปลผลและอธิบายตัวแปร จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน ค่าสุด 1 คะแนน แบ่งเป็น 5 ช่วง โดยแบ่งช่วงคะแนนเฉลี่ยจากสูตรดังนี้ (สำเร็จ จันทรสุวรรณ, 2547)

$$\begin{aligned} \text{ขนาดชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ \text{ขนาดชั้น} &= \frac{5-1}{5} \\ &= 0.80 \end{aligned}$$

การให้ความหมายกำกับค่าน้ำหนักคะแนนเฉลี่ย ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ช่วงคะแนนเฉลี่ยและแปลผลดังนี้

ระดับ	ค่าเฉลี่ย
มากที่สุด	4.21-5.00
มาก	3.41-4.20
ปานกลาง	2.61-3.40
น้อย	1.81-2.60
น้อยที่สุด	1.00-1.80

4. การสนทนากลุ่ม และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจะใช้การวิเคราะห์เนื้อหาเป็นสำคัญ

บทที่ 4

ผลการวิจัยและการอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจำนวน 387 คน มาวิเคราะห์และเสนอผลการวิเคราะห์โดยใช้ตารางประกอบคำบรรยายจำแนกเป็น 4 ตอน ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผลการวิจัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ใช้ค่าความถี่ ร้อยละ (%)

2. การวิเคราะห์ เกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับเรื่องข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายของนักศึกษา พฤติกรรมการแต่งกาย สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกาย และ แนวทางการแก้ไขพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย โดยใช้ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา โดยการทดสอบค่าที (t-test) และ รายได้ที่ได้รับ อาชีพของผู้ปกครอง โดยการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว(One-Way ANOVA) และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างด้วยวิธีของ Scheffe

4. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจะใช้การวิเคราะห์เนื้อหาเป็นสำคัญ

2. การอภิปรายผล

ผลการวิจัย

ผลการวิจัย มีดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 3 จำนวน ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
หญิง	298	77
ชาย	119	33
รวม	387	100

จากตารางที่ 3 กลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ตอบแบบสอบถามในครั้งนี้อย่างหมด 387 คน เป็นหญิง จำนวน 298 คน คิดเป็นร้อยละ 77 และเพศชาย 119 คน คิดเป็นร้อยละ 33

ตารางที่ 4 จำนวน ค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม ระดับชั้นปี

ระดับศึกษาปัจจุบัน	จำนวน	ร้อยละ
ปีที่ 1	100	25.9
ปีที่ 2	95	24.5
ปีที่ 3	98	25.3
ปีที่ 4	94	24.3
รวม	387	100

จากตารางที่ 4 กลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ตอบแบบสอบถามในครั้งนี้อย่างหมด 387 คน เป็นนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ปีที่ 1 มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.9 รองลงมาคือ ศึกษาอยู่ระดับชั้น ปีที่ 3 และ ชั้นปีที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 25.3 และ 24.5 ตามลำดับ โดยกลุ่มตัวอย่างศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 4 น้อยสุด คิดเป็นร้อยละ 24.3

ตารางที่ 5 จำนวน คำร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม คณะ

คณะ	จำนวน	ร้อยละ
ศิลปศาสตร์	51	13.18
วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี	43	11.11
ครุศาสตร์อุตสาหกรรม	31	8.01
วิศวกรรมศาสตร์	65	16.80
บริหารธุรกิจ	121	31.27
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	66	17.05
อุตสาหกรรมสิ่งทอ	10	2.58
รวม	387	100

จากตารางที่ 5 กลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่าง ศึกษา อยู่ คณะบริหารธุรกิจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.27 รองลงมาคือ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 16.80, คณะศิลปกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 13.18 , คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คิดเป็นร้อยละ 11.11 ,คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 8.01 และคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 2.58 ตามลำดับ

2. การวิเคราะห์ เกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับเรื่องข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วยเครื่องแบบ เครื่องหมายและการแต่งกายของนักศึกษา พฤติกรรมการแต่งกาย สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกาย และ แนวทางการแก้ไขพฤติกรรมการแต่งกาย โดยใช้ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าระดับของความรู้ของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา

ระดับความรู้	จำนวน	ร้อยละ	แปลความ
ระดับน้อย (น้อยกว่า 12.07 คะแนน)	109	28.17	น้อย
ระดับปานกลาง (ตั้งแต่ 12.07 – 17.59 คะแนน)	224	57.88	ปานกลาง
ระดับมาก (มากกว่า 17.59 คะแนน)	54	13.95	มาก
	387	100	
$\bar{X} = 14.83$ S.D. = 2.76 Minimum = 5 Maximum = 19			

จากตารางที่ 6 กลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่าง ส่วนมากมีระดับความรู้เกี่ยวกับเรื่องข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 57.88 จำนวน 109 คน จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 387 คน ซึ่ง ได้คะแนนเฉลี่ย อยู่ที่ 14.83

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูก
ระเบียบของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง

ข้อความ	$\bar{x}$	SD	แปลความ
ท่านแต่งชุดปฏิบัติการ สวมกางเกงยีนส์หรือกระโปรง ใส่รองเท้าหุ้มส้นเข้าชั้นเรียน	3.75	0.89	มาก
ท่านแต่งชุดปฏิบัติการ สวมกางเกงยีนส์หรือกระโปรง ใส่รองเท้าผ้าใบเข้าชั้นเรียน	3.27	0.74	ปานกลาง
ท่านแต่งชุดปฏิบัติการ สวมกางเกงยีนส์หรือกระโปรง ใส่รองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน	2.57	0.65	น้อย
ท่านแต่งชุดนักศึกษา ชายเสื้ออยู่ในกางเกงยีนส์และใส่ รองเท้าหุ้มส้นเข้าชั้นเรียน	2.71	0.58	ปานกลาง
ท่านแต่งชุดนักศึกษา ชายเสื้ออยู่ในกางเกงยีนส์และใส่ รองเท้าผ้าใบเข้าชั้นเรียน	3.68	1.09	มาก
ท่านแต่งชุดนักศึกษาชายเสื้ออยู่ในกางเกงยีนส์และใส่ รองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน	2.36	1.45	น้อย
ท่านแต่งชุดนักศึกษา ชายเสื้ออยู่นอกกางเกงยีนส์และใส่ รองเท้าหุ้มส้นเข้าชั้นเรียน	3.13	0.63	ปานกลาง
ท่านแต่งชุดนักศึกษา ชายเสื้ออยู่นอกกางเกงยีนส์และใส่ รองเท้าผ้าใบเข้าชั้นเรียน	3.47	1.01	มาก
ท่านแต่งชุดนักศึกษาชายเสื้ออยู่นอกกางเกงยีนส์และใส่ รองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน	2.27	0.62	น้อย
ท่านแต่งชุดนักศึกษา รัศรูป ชายเสื้ออยู่ใน กระโปรงเอว ต่ำ สั้นเหนือเข่าและใส่รองเท้าหุ้มส้นเข้าชั้นเรียน	2.91	0.74	ปานกลาง
ท่านแต่งชุดนักศึกษา รัศรูป ชายเสื้ออยู่ใน สวมกระ โปรงเอวต่ำ สั้นเหนือเข่าและใส่รองเท้าผ้าใบเข้าชั้นเรียน	2.88	0.66	ปานกลาง
ท่านแต่งชุดนักศึกษา รัศรูป ชายเสื้ออยู่ใน สวมกระ โปรงเอวต่ำ สั้นเหนือเข่าและใส่รองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน	2.36	0.88	น้อย

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

ข้อความ	$\bar{x}$	SD	ระดับ
ท่านแต่งชุดนักศึกษา รัศรูป ชายเสื้ออยู่นอก กระโปรงเอวต่ำ ส้นเหนือเข่าและใส่รองเท้าหุ้มส้นเข้าชั้นเรียน	4.17	0.98	มาก
ท่านแต่งชุดนักศึกษา รัศรูป ชายเสื้ออยู่นอก สวมกระโปรงเอวต่ำ ส้นเหนือเข่าและใส่รองเท้าผ้าใบเข้าชั้นเรียน	1.82	0.74	น้อย
ท่านแต่งชุดนักศึกษา รัศรูป ชายเสื้ออยู่นอก สวมกระโปรงเอวต่ำ ส้นเหนือเข่าและใส่รองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน	2.65	0.92	ปานกลาง
ท่านแต่งชุดอื่นๆ ใส่รองเท้าหุ้มส้นเข้าชั้นเรียน	1.92	0.74	น้อย
ท่านแต่งชุดอื่นๆและใส่รองเท้าผ้าใบเข้าชั้นเรียน	2.57	0.57	น้อย
ท่านแต่งอื่นๆและใส่รองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน	3.05	0.83	ปานกลาง
	3.07	0.81	ปานกลาง

จากตารางที่ 7 กลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่าง มีพฤติกรรมการแต่งกายผิดระเบียบของนักศึกษาในระดับปานกลาง ($\bar{x}=3.07$) นักศึกษาส่วนใหญ่ นิยมแต่งชุดปฏิบัติการ สวมกางเกงยีนส์หรือกระโปรงใส่รองเท้าหุ้มส้นเข้าชั้นเรียน ($\bar{x}=3.75$) รองลงมาคือ แต่งชุดปฏิบัติการ สวมกางเกงยีนส์หรือกระโปรงใส่รองเท้าผ้าใบ ($\bar{x}=3.27$) และ แต่งชุดปฏิบัติการ สวมกางเกงยีนส์หรือกระโปรงใส่รองเท้าแตะเข้าชั้นเรียนน้อยสุด ชุดนักศึกษา

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย ประเด็นทัศนคติของนักศึกษา

ข้อความ	$\bar{x}$	SD	ระดับ
ทัศนคติของนักศึกษา			
ท่านไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติในการแต่งกาย	2.71	0.61	ปานกลาง
ท่านไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องแต่งกายชุดนักศึกษา	3.01	0.72	ปานกลาง
การแต่งกายนักศึกษาเป็นไปตามรสนิยมของสังคม	3.27	0.67	ปานกลาง
การแต่งกายเพื่อให้ บุคคลอื่น สนใจ ในตัวของท่าน	3.65	0.75	มาก
ท่านเห็นด้วยกับการแต่งกายชุดนักศึกษาคตามแฟชั่น	3.07	0.72	ปานกลาง
ท่านชื่นชมนักศึกษาที่แต่งกายได้ถูกต้องตามระเบียบ	2.75	0.74	ปานกลาง
ท่านไม่เห็นด้วยกับการแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบ	2.91	0.80	ปานกลาง
ท่านเห็นว่า การแต่งกายควรถูกต้องตามกาลเทศะ	3.36	0.72	ปานกลาง
การแต่งกายชุดนักศึกษาคตามแฟชั่น(มีขนาดเล็ก) ทำให้คนอื่นประทับใจ	3.44	0.94	มาก
การแต่งกายชุดนักศึกษาคตามแฟชั่น ทำให้ท่านดูดีและไม่ตกยุค	3.52	0.92	มาก
รวม	3.17	0.75	ปานกลาง

จากตารางที่ 8 สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย ประเด็น ทัศนคติของนักศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่ ทัศนคติของนักศึกษาคต่อการแต่งกาย ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสามารถแยกเป็นประเด็นรายชื่อ ได้ดังนี้

ท่านไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติในการแต่งกาย มีค่าเฉลี่ย 2.71 แปลความม
 คิดเห็นระดับปานกลาง

ท่านไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องแต่งกายชุดนักศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.01 แปลความม
 คิดเห็นระดับปานกลาง

การแต่งกายนักศึกษา เป็นไปตามรสนิยมของสังคม มีค่าเฉลี่ย 3.27 แปลความระดับม
 คิดเห็นปานกลาง

การแต่งกายเพื่อให้บุคคลอื่น สนใจ ในตัวของท่าน มีค่าเฉลี่ย 3.65 แปลความม
 คิดเห็นระดับมาก

ท่านเห็นด้วยกับการแต่งกายชุดนักศึกษาตามแฟชั่น มีค่าเฉลี่ย 3.07 แปลความม
 คิดเห็นระดับปานกลาง

ท่านชื่นชมนักศึกษาที่แต่งกายได้ถูกต้องตามระเบียบ มีค่าเฉลี่ย 2.75 แปลความม
 คิดเห็นระดับปานกลาง

ท่านไม่เห็นด้วยกับการแต่งการไม่ถูกต้องตามระเบียบ มีค่าเฉลี่ย 2.91 แปลความม
 คิดเห็นระดับปานกลาง

ท่านเห็นว่าการแต่งกายควรถูกต้องตามกาลเทศะ มีค่าเฉลี่ย 3.36 แปลความม
 ระดับปานกลาง

การแต่งกายชุดนักศึกษาตามแฟชั่น(มีขนาดเล็ก) ทำให้คนอื่นประทับใจ มีค่าเฉลี่ย 3.44
 แปลความม
 คิดเห็นระดับมาก

การแต่งกายชุดนักศึกษาตามแฟชั่น ทำให้ท่านดูดีและไม่ตกยุค มีค่าเฉลี่ย 3.52 แปลความ
 ม
 คิดเห็นระดับมาก

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกาย ประเด็นความเข้มงวดของสถาบันและอาจารย์ ให้ความสำคัญกับการแต่งกายของนักศึกษา

ข้อความ	$\bar{x}$	SD	ระดับ
ความเข้มงวดของสถาบันและอาจารย์ให้ความสำคัญกับการแต่งกายของนักศึกษา			
สถาบัน ชี้แจง และให้ความรู้ เกี่ยวกับข้อบังคับเรื่องการแต่งกาย	2.35	0.70	น้อย
สถาบัน มีการประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษาถูกต้องตามข้อบังคับเรื่องกายแต่งกาย	2.11	0.90	น้อย
สถาบันเข้มงวดต่อการแต่งกายของนักศึกษา	1.97	0.97	น้อย
อาจารย์ผู้สอนให้คำแนะนำ ดักเตือน เกี่ยวกับเรื่องการแต่งกาย	3.37	1.10	ปานกลาง
อาจารย์ที่ปรึกษา ให้คำแนะนำ ดักเตือน เกี่ยวกับเรื่องการแต่งกาย	3.09	0.88	ปานกลาง
อาจารย์ในคณะ ให้คำแนะนำ ดักเตือน เกี่ยวกับเรื่องการแต่งกาย	3.18	0.94	ปานกลาง
อาจารย์ต่างคณะ ให้คำแนะนำ ดักเตือน เกี่ยวกับเรื่องการแต่งกาย	2.95	1.24	ปานกลาง
รวม	2.71	0.96	ปานกลาง

จากตารางที่ 9 สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกาย ประเด็นสถาบันและอาจารย์ ให้ความสำคัญกับการแต่งกายของนักศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสามารถแยกเป็นประเด็นรายข้อ ได้ดังนี้

สถาบัน ชี้แจง และให้ความรู้ เกี่ยวกับข้อบังคับเรื่องการแต่งกาย มีค่าเฉลี่ย 2.35 แปลความมีความคิดเห็นระดับน้อย

สถาบัน มีการประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษาถูกต้องตามข้อบังคับเรื่องกายแต่งกาย มีค่าเฉลี่ย 2.11 แปลความมีความคิดเห็นระดับน้อย

สถาบันเข้มงวดต่อการแต่งกายของนักศึกษา มีค่าเฉลี่ย 1.97 แปลความมีความคิดเห็นระดับน้อย

อาจารย์ผู้สอนให้คำแนะนำ ดัดเตือน เกี่ยวกับเรื่องการแต่งกาย มีค่าเฉลี่ย 3.37 แปลความมีความคิดเห็นระดับปานกลาง

อาจารย์ที่ปรึกษา ให้คำแนะนำ ดัดเตือน เกี่ยวกับเรื่องการแต่งกาย มีค่าเฉลี่ย 3.09 แปลความมีความคิดเห็นระดับปานกลาง

อาจารย์ในคณะ ให้คำแนะนำ ดัดเตือน เกี่ยวกับเรื่องการแต่งกาย มีค่าเฉลี่ย 3.18 แปลความมีความคิดเห็นระดับปานกลาง

อาจารย์ต่างคณะ ให้คำแนะนำ ดัดเตือน เกี่ยวกับเรื่องการแต่งกาย มีค่าเฉลี่ย 2.95 แปลความมีความคิดเห็นระดับปานกลาง

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม
การแต่งกาย ประเด็นอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและพฤติกรรมของเพื่อน

ข้อความ	$\bar{x}$	SD	ระดับ
อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและพฤติกรรมของเพื่อน			
การแต่งกายของเพื่อน มีผลต่อการแต่งกายของท่าน	3.15	0.97	ปานกลาง
ท่านรู้สึกว่า แปลกแยก หากแต่งกายไม่เหมือนกลุ่มเพื่อนๆ	3.43	0.84	มาก
เพื่อนมีส่วนในการตัดสินใจ เลือกซื้อชุดแต่งกาย	3.52	0.87	มาก
เพื่อน ช่วยให้คำแนะนำต่อการแต่งกาย	3.64	0.89	มาก
เพื่อนไม่มีส่วนในการตัดสินใจเลือกซื้อชุดนักศึกษา	2.53	0.80	น้อย
เพื่อนสนิทของท่านนิยมแต่งกายชุดนักศึกษา ถูกต้องตามระเบียบ	3.34	0.81	ปานกลาง
เพื่อนสนิทของท่าน เป็นกลุ่มที่นิยมแต่งกายชุดนักศึกษาตามแฟชั่น	3.21	0.97	ปานกลาง
เพื่อนสนิทของท่านชื่นชมคนที่แต่งกายชุดนักศึกษาตามแฟชั่น เนื่องจากดูดีและทันสมัย	3.19	0.84	ปานกลาง
	3.25	0.87	ปานกลาง

จากตารางที่ 10 สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกาย ประเด็น อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและพฤติกรรมของเพื่อน ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 ซึ่งสามารถแยกเป็นประเด็นรายชื่อ ได้ดังนี้
การแต่งกายของเพื่อน มีผลต่อการแต่งกายของท่าน มีค่าเฉลี่ย 3.15 แผลความมีความคิดเห็นระดับปานกลาง

ท่านรู้สึกว่า แปลกแยก หากแต่งกายไม่เหมือนกลุ่มเพื่อนๆ มีค่าเฉลี่ย 3.43 แผลความมีความคิดเห็นระดับมาก

เพื่อนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ เลือกซื้อชุดแต่งกาย มีค่าเฉลี่ย 3.52 แปลความมีความคิดเห็นระดับมาก

เพื่อน ช่วยให้คำแนะนำต่อการแต่งกาย มีค่าเฉลี่ย 3.64 แปลความมีความคิดเห็นระดับมาก

เพื่อนไม่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกซื้อชุดนักศึกษา มีค่าเฉลี่ย 2.53 แปลความมีความคิดเห็นระดับน้อย

เพื่อนสนิทของท่านนิยมแต่งกายชุดนักศึกษาถูกต้องตามระเบียบ มีค่าเฉลี่ย 3.34 แปลความมีความคิดเห็นระดับปานกลาง

เพื่อนสนิทของท่าน เป็นกลุ่มที่นิยมแต่งกายชุดนักศึกษาตามแฟชั่น มีค่าเฉลี่ย 3.21 แปลความมีความคิดเห็นระดับปานกลาง

เพื่อนสนิทของท่านชื่นชมคนที่แต่งกายชุดนักศึกษาตามแฟชั่น เนื่องจากดูดีและทันสมัย มีค่าเฉลี่ย 3.19 แปลความมีความคิดเห็นระดับปานกลาง

ตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม
การแต่งกาย ประเด็น สื่อมวลชน และแหล่งที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกาย

ข้อความ	$\bar{x}$	SD	ระดับ
สื่อมวลชน และแหล่งที่มีอิทธิพลอื่นๆต่อการแต่งกาย			
ท่านลอกเลียนแบบการแต่งตัวจากดาราที่ชื่นชอบ	3.36	0.81	ปานกลาง
ท่านลอกเลียนแบบการแต่งกายจากภาพในหนังสือพิมพ์	2.84	0.97	ปานกลาง
ท่านลอกเลียนแบบการแต่งกายภาพของนักศึกษาสถาบันต่างๆผ่านสื่อหนังสือ วารสารต่างๆ	2.93	0.84	ปานกลาง
ท่านลอกเลียนแบบการแต่งกายภาพของตัวละครในทีวีหรือภาพยนตร์	3.54	0.74	มาก
ท่านลอกเลียนแบบการแต่งกายภาพของชุดแต่งกายของนักศึกษาสถาบันต่างๆที่ผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต	3.49	0.82	มาก
ท่านแต่งกายชุดนักศึกษาตามกลุ่มนักศึกษาในสถาบัน	3.68	0.91	มาก
ร้านค้าขายเสื้อผ้าชุดนักศึกษาตามแฟชัน	4.02	0.80	มาก
ผู้ผลิตผลิตเสื้อผ้าที่มีขนาดเล็ก ตามกระแสนิยม	3.89	0.73	มาก
รวม	3.46	0.82	มาก

จากตารางที่ 11 สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกาย ประเด็น สื่อมวลชน และแหล่งที่มีอิทธิพลอื่นๆต่อการแต่งกาย ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 ซึ่งสามารถแยกเป็นประเด็นรายชื่อ ได้ดังนี้

ท่านลอกเลียนแบบการแต่งตัวจากดาราที่ชื่นชอบ มีค่าเฉลี่ย 3.36 แปลความมีความคิดเห็นระดับปานกลาง

ท่านลอกเลียนแบบการแต่งกายจากภาพในหนังสือพิมพ์ มีค่าเฉลี่ย 2.84 แปลความมีความคิดเห็นระดับปานกลาง

ท่านลอกเลียนแบบการแต่งกายภาพของนักศึกษาสถาบันต่างๆผ่านสื่อหนังสือ วรสารต่างๆ มีค่าเฉลี่ย 2.93 แปลความมีความคิดเห็นระดับปานกลาง

ท่านลอกเลียนแบบการแต่งกายภาพของตัวละครในทีวีหรือภาพยนตร์ มีค่าเฉลี่ย 3.54 แปลความมีความคิดเห็นระดับมาก

ท่านลอกเลียนแบบการแต่งกายภาพของชุดแต่งกายของนักศึกษาสถาบันต่างๆที่ผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตมีค่าเฉลี่ย 3.49 แปลความมีความคิดเห็นระดับมาก

ท่านแต่งกายในชุดนักศึกษาตามกลุ่มนักศึกษาในสถาบันมีค่าเฉลี่ย 3.68 แปลความมีความคิดเห็นระดับมาก

ร้านค้าขายเสื้อผ้าชุดนักศึกษาตามแฟชั่นมีค่าเฉลี่ย 4.02 แปลความมีความคิดเห็นระดับมาก

ผู้ผลิตผลิตเสื้อผ้าที่มีขนาดเล็ก ตามกระแสนิยมมีค่าเฉลี่ย 3.89 แปลความมีความคิดเห็นระดับมาก

ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แนวทางการแก้ไขพฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบ

ข้อความ	$\bar{x}$	SD	ระดับ
แนวทางการแก้ไขพฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบ			
จัดโครงการรณรงค์ แนะนำให้นักศึกษาแต่งกายชุดนักศึกษา	4.84	0.21	มากที่สุด
จัดเจ้าหน้าที่ดูแลเรื่องเครื่องแต่งกายชุดนักศึกษาโดยเฉพาะ	4.25	0.63	มากที่สุด
ประชาสัมพันธ์ให้อาจารย์ผู้สอนเข้มงวดกับการแต่งชุดนักศึกษา	4.76	0.37	มากที่สุด
ออกบทลงโทษสำหรับนักศึกษาที่แต่งกายนักศึกษาผิดระเบียบ	4.53	0.56	มากที่สุด
จัดทำเอกสารหรือคู่มือแนะนำการแต่งกายชุดนักศึกษา	4.72	0.41	มากที่สุด
จัดทำสื่อ ป้ายประชาสัมพันธ์การแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบ	4.79	0.28	มากที่สุด
ควรมีการส่งเสริมและเข้มงวดต่อการแต่งกายของนักศึกษา	4.75	0.34	มากที่สุด
รวม	4.66	0.40	มากที่สุด

จากตารางที่ 12 นักศึกษากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.66 ซึ่งสามารถแยกเป็นประเด็นรายชื่อ ได้ดังนี้

ควรมีการส่งเสริมและเข้มงวดต่อการแต่งกายของนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 แปลความมีความคิดเห็นระดับมากที่สุด

จัดโครงการรณรงค์ แนะนำให้นักศึกษาแต่งกายชุดนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.84 แปลความมีความคิดเห็นระดับมากที่สุด

จัดทำสื่อ ป้ายประชาสัมพันธ์การแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.79 แปลความมีความคิดเห็นระดับมากที่สุด

ประชาสัมพันธ์ให้อาจารย์ผู้สอนเข้มงวดกับ การแต่งชุดนักศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.76 แปลความมีความคิดเห็นระดับมากที่สุด

จัดเจ้าหน้าที่ดูแลเรื่องเครื่องแต่งกายชุดนักศึกษาโดยเฉพาะ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 แปลความมีความคิดเห็นระดับมากที่สุด

ออกบทลงโทษสำหรับนักศึกษาที่แต่งกายนักศึกษาผิดระเบียบ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 แปลความมีความคิดเห็นระดับมากที่สุด

จัดทำเอกสารหรือคู่มือแนะนำการแต่งกายชุดนักศึกษามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.72 แปลความมีความคิดเห็นระดับมากที่สุด

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษาจำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา คณะ

3.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษาจำแนกตามเพศ โดยการทดสอบค่าที (t-test) แบบ Independent t-test ดังตาราง

ตารางที่ 13 แสดงผลการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการแต่งกายเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของ นักศึกษาจำแนกตามอายุ

เพศ	จำนวน(คน)	$\bar{x}$	SD	t	sig
หญิง	298	3.012	0.88	.66	0.97
ชาย	119	2.89	0.94		

จากตารางที่ 13 ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ t -test แบบ 2 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า พฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาทั้งเพศหญิงและเพศชายไม่แตกต่างกัน โดยพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาที่เป็นเพศหญิงจะมีจำนวนสูงกว่าเพศชาย

3. 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา จำแนกตามชั้นปี คณะ โดยการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว(One-Way ANOVA)และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทำการทดสอบหาความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffé test for all possible comparison) ดังตารางที่ 7- 12

ตารางที่ 14 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนพฤติกรรมแต่งกายของ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปีการศึกษา

ชั้นปี	จำนวน(คน)	$\bar{x}$	SD	ระดับ
ปีที่ 1	100	2.57	.82	น้อย
ปีที่ 2	95	3.46	.95	ปานกลาง
ปีที่ 3	98	2.76	.95	ปานกลาง
ปีที่ 4	94	2.94	.86	ปานกลาง

จากตารางที่ 14 กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ชั้นปีที่ 4 มีพฤติกรรมการแต่งกายอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการแต่งกายสูงสุด ($\bar{x} = 3.46$)รองลงมาคือ ชั้นปี 4 ($\bar{x} = 2.94$) ชั้นปี 3 ($\bar{x} = 2.74$) และชั้นปีที่ 1 ($\bar{x} = 2.57$) ตามลำดับ

ตารางที่ 15 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมร่างกายของนักศึกษา
กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปีการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	sig
ระหว่างกลุ่ม	3	0.36	.183	8.14	0.00**
ภายในกลุ่ม	383	295.17	1.27		
	386	295.43			

* หมายถึงปฏิเสธสมมติฐานทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

จากตารางที่ 15 ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า มีระดับชั้นที่นักศึกษาศึกษาอยู่ในปัจจุบัน อย่างน้อย 2 ชั้นปีที่มีพฤติกรรมร่างกายของนักศึกษาแตกต่างกัน และเมื่อทำการทดสอบต่อเนื่องด้วยวิธีการทดสอบแบบจับคู่พหุคูณ (Multiple comparison test) ได้ผลดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 16 แสดงการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับชั้นปีที่ศึกษารายคู่

ระดับชั้นปี (ค่าเฉลี่ย)	ผลต่างของพฤติกรรมร่างกายเฉลี่ย			ผลสรุป พฤติกรรมร่างกายเฉลี่ยต่างกัน
	ชั้นปีที่ 2 (3.46)	ชั้นปีที่ 3 (2.76)	ชั้นปีที่ 4 (2.94)	
ปีที่ 1 (2.57)	-0.89**	-0.19**	-0.37**	(1,2)(1,3)(1,4)
ปีที่ 2 (3.46)		0.7**	5.83**	(2,3)(2,4)
ปีที่ 3 (2.76)				
ปีที่ 4 (2.94)				

จากตารางที่ 16 ผลการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยสถิติ Scheffe ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า พฤติกรรมร่างกายเฉลี่ยต่างกัน ยกเว้น ชั้นปีที่ 3 และชั้นปี 4 ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 17 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของพฤติกรรมการแต่งกาย ของกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษา จำแนกตามคณะ

คณะ	จำนวน(คน)	$\bar{x}$	SD	ระดับ
ศิลปศาสตร์	51	2.78	0.76	ปานกลาง
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	43	2.97	0.84	ปานกลาง
ครุศาสตร์อุตสาหกรรม	31	2.96	0.97	ปานกลาง
วิศวกรรมศาสตร์	65	3.03	1.02	ปานกลาง
บริหารธุรกิจ	121	2.95	0.68	ปานกลาง
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	66	3.19	0.64	ปานกลาง
อุตสาหกรรมสิ่งทอ	10	2.94	0.72	ปานกลาง

จากตารางที่ 17 กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ คณะ วิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ และคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอมีพฤติกรรมการแต่งกายอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 18 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมแต่งกายของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคณะ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	sig
ระหว่างกลุ่ม	6	7.36	1.18	1.57	0.74
ภายในกลุ่ม	380	55.05	0.15		
	386	62.41			

จากตารางที่ 18 ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ F-test ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า คณะที่นักศึกษาศึกษาอยู่ในปัจจุบัน มีพฤติกรรม การแต่งกายไม่ถูกระเบียบไม่แตกต่างกัน

4. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจะใช้การวิเคราะห์เนื้อหาเป็นสำคัญ จากการสนทนากลุ่ม โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ และใช้แบบสอบถาม สามารถประมวล ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับพฤติกรรม การแต่งกายของนักศึกษา ได้ดังนี้

ความคิดเห็นของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 บอกว่า การแต่งกายของนักศึกษาชอบทำตามแฟชั่น นักศึกษาบางคนจะนุ่งกระโปรงสั้น ใส่เสื้อรัดรูปยาว ปลอกชายเสื้อ ใส่รองเท้าตามแฟชั่น เพื่อน นักศึกษาชายก็ใส่กางเกงยีนส์ ปลอกชายเสื้อ กลุ่มเพื่อนแต่งชุดนักศึกษาตามแฟชั่น และแนวทางการแก้ไข สถาบันมีมาตรการให้ตรวจเครื่องแต่งกายก่อนเข้าเรียนเข้าสอบ ไปเลย เข้มงวดและลงโทษนักศึกษาที่แต่งดูกระเบียบ หรือ ตัดคะแนนพฤติกรรม อาจารย์ประจำชั้นเข้มงวดไม่อนุญาตให้เข้าชั้นเรียน

นักศึกษาชั้นปีที่ 3 บอกว่า การแต่งกายของนักศึกษาในปัจจุบันไม่สุภาพ ไม่ดูกระเบียบ ของมหาวิทยาลัย โดยชุดนักศึกษาที่มีเสื้อรัดรูปมากเกินไป ใส่กระโปรงสั้น หรือยาวมากเกินไป ปลอกชายเสื้อ ใส่รองเท้าที่ผิดระเบียบ ทั้งนี้จาก ร้านค้าที่ขายเสื้อผ้านักศึกษามีแต่เสื้อผ้าแบบนี้ ออกมาขาย หาซื้อเสื้อแบบดูกระเบียบตามที่มีมหาวิทยาลัยไม่ได้ วิธีแนวทางการแก้ไข สถาบันควรจัดมีการขายชุดที่ดูกระเบียบขายในมหาวิทยาลัย และควรรณรงค์ให้นักศึกษาภาคภูมิใจในการแต่งชุด นักศึกษาที่ดูกระเบียบ

จำแนกตามสาเหตุที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาการแต่งกายของนักศึกษา มีดังต่อไปนี้

1. นักศึกษา

1. นักศึกษาชายควรใส่รองเท้าหนัง ผูกเนคไท และใส่เสื้อแขนยาว นักศึกษาหญิงควรใส่รองเท้าล้นสูง กระโปรงคลุมเข่า เสื้อไม่รัดเกินไป

2. การแต่งกายของนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิง ส่วนมากไม่ค่อยดูกระเบียบ หรือยังไม่เหมาะสมเท่าที่ควร (นักศึกษาชายใส่กางเกงยีนส์ นักศึกษาหญิงใส่เสื้อรัดรูป และใส่รองเท้าไม่สุภาพ)

3. ช่วยกันทำตามกฎระเบียบที่สถาบันได้กำหนดไว้ มีจิตสำนึกความเป็นผู้ดีกับเขาบ้าง คงจะไม่หนักหนาสาหัสอะไรมากนัก ถ้าท่านทำไม่ได้ แล้วชีวิตที่เหลืออยู่นั้นจะมีไว้ให้ร่ำดั่งคมไปทำไม

4. นักศึกษารุ่นพี่ ควรแต่งกายให้เป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักศึกษารุ่นน้อง

5. นักศึกษาหญิงค่อนข้างที่จะใส่เสื้อตัวเล็กมาก พิดมาก ดูแล้วไม่น่าดู ส่วนกระโปรงส่วนมากก็ถูกระเบียบ แต่มีบางส่วนก็ใส่สั้นมากเกินไป รองเท้าบางครั้งดูไม่เหมาะสม ตามแฟชั่นมากจนเกินไป

6. ส่วนมากนักศึกษาหญิงจะแต่งตัวแข่งกันมากกว่าจะแต่งให้ถูกระเบียบ (ส่วนมากแต่งกายตามแฟชั่น รองเท้าไม่เรียบร้อย เสื้อมีตัวเล็ก)

7. ในปัจจุบันพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา มีการใส่รัดรูปมากขึ้น ทำให้เป็นจุดสนใจของผู้ชายที่ชอบมอง จึงควรมีการรณรงค์ให้มาก เพื่อปลูกจิตสำนึกให้กับผู้ที่ชอบใส่โชว์ให้เล็กใส่

8. การแต่งกายไม่สุภาพ แต่งกายตามใจชอบ ไม่เคารพสถาบัน นำแฟชั่นมากเกินไปไม่เหมาะสมกับการเป็นนักศึกษา

9. แต่งกายผิดระเบียบ เห็นแฟชั่นดีกว่าสถาบัน

สถาบัน

1. สถาบันน่าจะเคร่งครัดกฎระเบียบมากกว่านี้ (อาจารย์ตักเตือน ตักตะแนน ไม่ให้เข้าห้องแจ้งผู้ปกครอง ยกตัวอย่างหน้าห้อง ว่าอะไรควร ไม่ควร)

2. สถาบันควรให้แต่งกายให้สุภาพ ถูกลักษณะ เหมาะสมมากกว่านี้ (อาทิ ไม่ควรใส่รองเท้าแตะ หรือ รองเท้าส้นตึก ควรใส่รองเท้าผ้าใบ)

3. ต้องการให้ทางสถาบันออกกฎระเบียบเกี่ยวกับการแต่งกายว่า ให้แต่งกายเหมือนกันทุกคนจะให้เจาะจงเลยว่า ต้องแต่งกายยังไง เช่น กระโปรงสั้นแค่ไหน ใส่รองเท้ายังไง สีอะไร มันจึงจะเป็นระเบียบและเป็นตัวอย่างต่อไป เพราะปี 1 เข้ามาก็ไม่รู้ว่าจะแต่งกายยังไงจึงจะเป็น

5. ตามระเบียบของสถาบันคืออยู่แล้ว แต่การปฏิบัติของนักศึกษาไม่ดีเอง ควรสร้างจิตสำนึกในการรักษาสถาบันให้มากกว่านี้

5. ถ้าไม่มีการเอาจริงก็จะเป็นอย่างนี้ตลอดไป ถ้ามีแต่วางแผนนโยบาย แล้วไม่มีการปฏิบัติ (1)

สังคม/สภาพแวดล้อม

1. การแต่งกายของนักศึกษาส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับสาขาที่เรียน บางสาขาที่จะแต่งกายสุภาพ แต่บางสาขาจะแต่งกายผิดระเบียบตลอดเวลา
2. แต่งตามแฟชั่น ได้แต่ต้องให้สุภาพ
3. ควรใส่ชุดสบาย ๆ แบบเมืองนอก ใส่อะไรมาเรียนก็ได้
4. ใส่เพราะ ไม่มีทางเลือก เพราะร้านขายชุดนักศึกษาทั่วไปไม่นิยมทำชุดมาตรฐานขาย
5. ผู้ค้าที่หากินกับการขายชุดนักศึกษาก็ยึดถือผลกำไรเป็นหลัก จนไม่คำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสม

แนวทางแก้ไขปัญหาการแต่งกายของนักศึกษา

นักศึกษา

1. ต้องแก้ไขที่ตัวนักศึกษาเอง (หากมีจิตสำนึกการแต่งกายก็จะเรียบร้อย)
2. ควรให้นักศึกษารุ่นพี่ทำเป็นตัวอย่างให้แก่น้องและมีการควบคุมอย่างจริงจัง
3. การใส่เสื้อก็ไม่ควรจะไปเกินไปให้พอดีพองามและไม่ปล่อยลอยชายกางเกง กระโปรงก็ไม่ควรให้สั้นเกินไปมากนัก
4. เพื่อนนักศึกษาด้วยกัน ช่วยตักเตือนกัน แนะนำให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของสถาบัน
5. รุ่นพี่ ควรเป็นแบบอย่างให้รุ่นน้อง ตักเตือนและแนะนำให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของสถาบัน
6. นักศึกษาควรแต่งกายให้ถูกกาลเทศะ ในฐานะที่เป็นนักศึกษา
7. ควรแต่งกาย ปกปิด มิดชิด และเป็นระเบียบ
8. ให้รุ่นพี่ช่วยควบคุมดูแล
9. ไม่ควรใส่กางเกงยีนส์ หรือ ปล่อยชายเสื้อดูแล้วไม่เหมาะสม
10. นักศึกษาควรจะตระหนักในหน้าที่ของตนเองว่า เราเป็นใคร ทำอะไรอยู่ นี่คือสถานที่ใด และควรทำอะไร ไม่ใช่ให้คนอื่นต้องมาช่วยบอก ต้องบอกตัวของเราเองและใช้ให้ถูกต้อง
11. แต่งกายให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตนเอง
12. ทุกคนควรมีวินัยในตัวเอง

อาจารย์ผู้สอน/อาจารย์ที่ปรึกษา/อาจารย์ประจำคณะ

1. ควรให้อาจารย์แต่ละวิชา กวดขัน เข้มงวดเกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษาให้มาก ๆ ไม่ควรปล่อยปละละเลย
2. ควรเสริมสร้างจิตสำนึกในการเป็นนักศึกษาและการแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบให้เหมาะสมถูกกาลเทศะมากกว่านี้ (ผลของการแต่งกายไม่สุภาพ จะเกิดโทษอย่างไรบ้าง)
3. ควรให้คณาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาจัดอบรมเกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษาเป็นหมู่เรียน เป็นห้อง ๆ เพราะจะได้มีความใกล้ชิดมากกว่าอบรมหลายคณะ
4. อาจารย์ควรจะแต่งกายเป็นตัวอย่างที่ดี
5. การแต่งกายของนักศึกษาควรให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจ ถ้าแต่งไม่เรียบร้อยก็ให้เตือนและให้คะแนน
6. การแต่งกายควรมีส่วนในการพิจารณาให้คะแนนจิตพิสัยหรือคะแนนอื่น ๆ
7. ควรจะปลูกจิตสำนึกที่ดีงามให้กับนักศึกษาไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริยธรรมค่านิยม คุณธรรมที่ดีงาม และทางสถาบันควรเข้มงวดในเรื่อง การแต่งกายมากกว่านี้ เพราะทุกวันนี้เหมือนนักศึกษาไม่เคารพ ไม่ให้เกียรติกับสถาบันการศึกษาเท่าที่ควรเพราะจะแต่งตัวตามสบายมากเกินไป คนภายนอกก็จะมองเหมือนว่า สถาบัน หรือ สถานศึกษาแห่งนี้ไม่มีกฎระเบียบหรืออย่างไร ดังนั้น ควรจะให้ครูผู้สอนหรืออาจารย์ที่ปรึกษาได้ควบคุมดูแลในเรื่องนี้ให้มากด้วย
8. ตรวจสอบและประเมินการแต่งกายของนักศึกษาทุก ๆ สัปดาห์ จนถึง รายวัน และการเน้นให้แต่งกายให้เหมือนกันทุก ๆ คน โดยให้เป็นการปฏิบัติทั้งในระดับคณะ โดยให้เป็นการปฏิบัติทั้งใน ระดับคณะ โปรแกรมวิชา/หมู่เรียน ของแต่ละ โปรแกรมวิชา
9. ต้องให้อาจารย์ผู้สอนเคร่งครัด โดยที่ถ้าใครใส่ชุดไม่ถูกกฎ ห้ามเข้าในห้องเรียน คาบต่อไปทุกคนเรียบร้อย 100 %

สถาบัน

1. ให้สถาบันเข้มงวดเกี่ยวกับการแต่งกายให้มากขึ้น ให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของสถาบันอย่างเคร่งครัด จริงจังและต่อเนื่อง (ว่ากล่าวตักเตือน รมรงค์ ดูแล ตรวจสอบแนะนำต่อต้าน ภาดัทฒฑั ตัดคะแนน ไม่ให้เข้าชั้นเรียน ไม่ให้เข้าห้องสอบ แจ้งผู้ปกครอง)
2. ควรมีมาตรการเกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษาที่เข้มงวดและมีบทลงโทษตามสมควร
3. มีการประชาสัมพันธ์สม่ำเสมอ/ ควรมีป้ายประชาสัมพันธ์ หรือรณรงค์การแต่งกายที่ถูกต้องตามระเบียบของสถาบันให้มากยิ่งขึ้น

4. อบรมและให้ความรู้เกี่ยวกับการแต่งกาย (บุคลิกลักษณะ) และควรมีบทลงโทษสำหรับนักศึกษาที่ทำผิดกฎระเบียบของสถาบันอย่างจริงจังและเข้มงวด

6. ไม่รับผิดชอบในส่วนต่าง ๆ ของสถาบัน ไม่ให้ความร่วมมือในทุกเรื่อง กับนักศึกษาที่แต่งกายผิดระเบียบ

7. ควรมีกฎระเบียบของการแต่งกายในการเข้าชั้นเรียน รวมทั้งการปลูกฝังให้นักศึกษามีจิตสำนึกในการแต่งกายให้ถูกต้องในการเข้ามาในสถาบัน

8. ควรมีโครงการประกวดการแต่งกายของนักศึกษา เพื่อนักศึกษามีความกระตือรือร้นในการแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบมากขึ้น

9. การแก้ไขปัญหาการแต่งกายของนักศึกษา ขึ้นอยู่ที่ความร่วมมือของทุกคนในสถาบัน ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ หรือ นักศึกษาต้องร่วมมือกัน

10. ให้มีการตรวจและประเมินการแต่งกายของนักศึกษา เพื่อให้เป็นการกระตุ้นให้นักศึกษาแต่งกายถูกต้องตามระเบียบสถาบัน และเพื่อให้เป็นแนวปฏิบัติเดียวกันทุก ๆ คน

11. ควรมีตัวอย่างการแต่งกายที่ถูกต้องและชัดเจน เป็นแบบอย่างให้นักศึกษา (หรือ จัดให้มีการประกวดการแต่งกายของนักศึกษาที่แต่งตัวดี)

สื่อมวลชน

1. ใช้สื่อในการรณรงค์การแต่งกายที่ถูกต้อง (ผลของการแต่งกายไม่สุภาพ ไม่ถูกกฎระเบียบ เช่น ทวี วิทยุ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น)

การอภิปรายผล

1. ในเรื่องพฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบของนักศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษา ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบ อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งประเด็นที่ นักศึกษา ทั้งชายและหญิงแต่งกายไม่ถูกระเบียบมากที่สุด คือ การแต่งกายชุดนักศึกษา สำหรับ นักศึกษาหญิงนิยมใส่ชุดนักศึกษา รัดรูป ชายเสื้ออยู่นอก กระโปรงเอวต่ำ สั้นเหนือเข่าและใส่ รองเท้าหุ้มส้นเข้าชั้นเรียน สำหรับนักศึกษาชายนิยมแต่งชุดนักศึกษา ชายเสื้ออยู่ในกางเกงยีนส์ และใส่รองเท้าผ้าใบเข้าชั้นเรียน การแต่งกายชุดปฏิบัติการ นักศึกษาชายและหญิง นิยมแต่งชุด ปฏิบัติการ สวมกางเกงยีนส์หรือกระโปรงใส่รองเท้าหุ้มส้นเข้าชั้นเรียน

2. ด้านความรู้เกี่ยวกับเรื่องข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมายและการแต่งกายของนักศึกษา ส่วนมากมีระดับความรู้เกี่ยวกับเรื่อง ข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่ง กายของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 57.88 จำนวน 109 คน จากกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 387 คน ซึ่ง ได้คะแนนเฉลี่ย อยู่ที่ 14.83 ควรมีการส่งเสริมให้ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ เกี่ยวกับเรื่องข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วยเครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายของนักศึกษามากขึ้นผ่านช่องทางต่างๆ เช่น การจัดทำคู่มือ แผ่นพับ นิตยสาร ทอง บาง (2550) พบว่า ความรู้เกี่ยวกับเครื่องเค็มแอลกอฮอล์อยู่ในระดับน้อย มีผลต่อพฤติกรรมการดื่ม เหล้าของนักศึกษาเพิ่มมากขึ้น และ พรทิพย์ รินนาศักดิ์ (2551) พบว่า การรับรู้ความถี่เสี่ยงเรื่องเพศ ในระดับปานกลาง มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษา

3. สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกาย จากการศึกษาพบว่า สาเหตุที่สำคัญที่ ส่งผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา มากที่สุด คือ สื่อมวลชน และแหล่งที่มีอิทธิพลอื่นๆ ต่อการแต่งกาย อยู่ในระดับมาก อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและพฤติกรรมของเพื่อน ในภาพรวมอยู่ ในระดับปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 นักศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่ ที่สนใจของนักศึกษาต่อการ แต่งกาย ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.08 ความเข้มงวดของสถาบันและ อาจารย์ ให้ความสำคัญกับการแต่งกายของนักศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมี ค่าเฉลี่ย 2.71 ซึ่งสอดคล้องกับอาคม สวัสดิ์มงคล (2546) พบว่า นักศึกษา เพื่อนนักศึกษา ผู้ปกครอง อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ในคณะที่สังกัด ผู้บริหาร/สถาบัน สังคม/สิ่งแวดล้อม สื่อมวลชนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษา และ พรทิพย์ รินนาศักดิ์ (2551) พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษา คือ การยอมรับการมีคินรัก

และมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน การรับรู้ถึงกระสุนทางเพศ อายุ การได้รับการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศจากครอบครัวและทัศนคติต่อเรื่องเพศ

ซึ่งอภิปรายแยกเป็นประเด็นต่างๆดังนี้

1. ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา ต่อสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกาย ด้านสื่อมวลชน และแหล่งที่มีอิทธิพลอื่นๆต่อการแต่งกายนั้น โดยภาพรวมมีความคิดเห็น โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก กล่าวคือ ร้านค้าขายเสื้อผ้าชุดนักศึกษาตามแฟชัน ผู้ผลิตผลิตเสื้อผ้าที่มีขนาดเล็ก ตามกระแสนิยม เป็นสาเหตุที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อการการแต่งกายของนักศึกษา โดยมีค่าเฉลี่ย 4.02 และ 3.89 ตามลำดับ นอกจากนี้ บุคคลที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกาย นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่จะนิยมแต่งกายในชุดนักศึกษาตามกลุ่มนักศึกษาในสถาบันโดยมีค่าเฉลี่ย 3.68 รองลงมาคือ การแต่งตัวจากดาราที่ชื่นชอบ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.54 และการแต่งกายของตัวละครในทีวีหรือภาพยนตร์ โดยมีค่าเฉลี่ย ตามลำดับ 3.36 โดยกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้สื่อเพื่อการแต่งกายส่วนใหญ่ผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตโดยมีค่าเฉลี่ย 3.49 รองลงมาคือ ผ่านสื่อหนังสือ วารสารต่างๆ โดยมีค่าเฉลี่ย 2.93และ ผ่านหนังสือพิมพ์โดยมีค่าเฉลี่ย 2.84ตามลำดับ สอดคล้องกับ วันชัย เหมะประสิทธิ์(2539)ผู้บริโภคมักมีความต้องการแสวงหาแนวทางการแต่งกายแบบที่สะท้อนภาพลักษณ์ที่แท้จริงของตนเอง และมักจะแต่งกายตามแบบบุคคลที่ชื่นชอบ

2. ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษา สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแต่งกาย ด้านทัศนคติของนักศึกษานั้น ส่วนใหญ่ ทัศนคติของนักศึกษาต่อการแต่งกาย ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างแสดงความคิดเห็นในระดับมากที่สุด 3 ประเด็น ดังนี้ การแต่งกายเพื่อให้ บุคคลอื่น สนใจ ในตัวของท่าน มีค่าเฉลี่ย 3.65 รองลงมาคือ การแต่งกายชุดนักศึกษาตามแฟชัน ทำให้ท่านดูดีและไม่ตกยุค มีค่าเฉลี่ย 3.52 และการแต่งกายชุดนักศึกษาตามแฟชันทำให้คนอื่นประทับใจ มีค่าเฉลี่ย 3.44 ซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบที่กลุ่มตัวอย่างชอบมากที่สุดในการแต่งกายคือ ตามแฟชัน / สมัยนิยม รองลงมาได้แก่ แปลกไม่เหมือนใครและอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เสรี วงษ์มณฑา (2542) ที่ว่าการบริโภคเครื่องแต่งกายในกลุ่มวัยรุ่น และวัยหนุ่มสาว มุ่งแสดงความทันสมัย เนื่องจากวัยรุ่นตอนปลายเริ่มพิถีพิถันในเรื่องเสื้อผ้า การแต่งกาย วัยรุ่นตอนปลายต้องการเป็นตัวของตัวเอง มีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น และนิยมการแต่งกายตามแฟชัน และ ชงศ์สุตา มะอาจเลิศ (2543) ที่ว่านิสิตนักศึกษาหญิงส่วนใหญ่เลือกซื้อเครื่องแต่งกายเมื่อเห็นแล้วสวย ถูกใจ โดยไม่มีการวางแผนมาก่อน วัยรุ่นจะถือว่าการแต่งกายที่ทันสมัยแสดงถึงความที่ตนเป็นคนทันสมัยค่อเหตุการณ์ของโลก ถึงแม้ว่าการแต่งกายในลักษณะเช่นนั้นจะไม่เหมาะสม ไม่น่าดู ถ้าตนแต่งกายไม่ทันสมัย ก็เกรงว่าจะเป้กับเพื่อน

ไม่ได้ หรืออาจจะถูกกล่าวหาว่าลำเอียง การแต่งกายแบบทันสมัยของวัยรุ่นนี้จะไม่คำนึงถึงความต้องการ จะยอมรับทุกอย่างที่เป็นแฟชั่น หรือแบบที่กำลังเป็นที่นิยม และวัยรุ่นมีความรู้ดีกว่าการแต่งกายที่ทันสมัยอาจทำให้ตัวเองมีความงาม เติบโต หรือเป็นที่สนใจของคนอื่น รวมทั้งการปรับปรุงในเรื่องเครื่องแต่งกายจะทำให้เกิดความรู้สึกมั่นใจในตัวเองมากยิ่งขึ้นและมีความรู้ดีกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มและงานวิจัยของ วันชัย เหมะประสิทธิ์ (2539) พบว่า วัยรุ่นมีความต้องการแสวงหาแนวทางการแต่งกายแบบที่สะท้อนภาพลักษณ์ที่แท้จริงของตนเอง และมักจะแต่งกายตามแบบบุคคลที่ชื่นชอบ

3. อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและพฤติกรรมของเพื่อน ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 เมื่อพิจารณารายละเอียดพบว่า กลุ่มเพื่อนและพฤติกรรมของเพื่อนเป็นสาเหตุสำคัญที่มีค่าเฉลี่ยมาก คือ เพื่อน ช่วยให้คำแนะนำต่อการแต่งกาย, เพื่อนมีส่วนในการตัดสินใจเลือกซื้อชุดแต่งกาย, รู้สึกว่า แปลกแยก หากแต่งกายไม่เหมือนกลุ่มเพื่อนๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พบว่า บุคคลที่กลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการแต่งกายมากที่สุดคือ เพื่อน รองลงมาได้แก่ พ่อแม่ และญาติพี่น้อง และผลงานวิจัยของ ธนพร แดงขาว (2541) พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่ปรึกษาเกี่ยวกับการเลือกซื้อสินค้าจากเพื่อน รองลงไปคือ พ่อ แม่ และญาติพี่น้อง ดังที่สุพัตรา สุภาพ (2536) ได้กล่าวไว้ว่า เพื่อนมีความหมายมากสำหรับวัยรุ่นและวัยรุ่นมักเห็นว่าเพื่อนเป็นสิ่งจำเป็นที่ขาดเสียมิได้ ในการทำอะไรทุกอย่างมักต้องอาศัยเพื่อน มิฉะนั้นก็จะทำให้เพื่อนฟัง หรือขอความเห็นหรือขอคำปรึกษาในเรื่องต่าง ๆ สันนิษฐานแนวคิดของ พรรณี ข.เจนจิต (2538) ที่กล่าวว่า วัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาทั้งตอนต้นและตอนปลายมีพฤติกรรมการแต่งกายคล้ายกันในการเลียนแบบกลุ่มเพื่อนซึ่งเป็นสื่อบุคคลและ มักทำอะไรคล้ายกับกลุ่มเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ เช่น การแต่งกาย หมายความว่า นักเรียนร่วมสถาบันเดียวกันมักมีพฤติกรรมการแต่งกายที่คล้ายคลึงกัน

4. ความเข้มงวดของสถาบันและอาจารย์ ให้ความสำคัญกับการแต่งกายของนักศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 2.71 เมื่อพิจารณารายละเอียดรายข้อ จากการศึกษาพบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อความเข้มงวดของสถาบัน เฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย สถาบันเข้มงวดต่อการแต่งกายของนักศึกษา สถาบัน มีการประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษาถูกต้องตามข้อบังคับเรื่องกายแต่งกาย สถาบัน ชี้แจง และให้ความรู้ เกี่ยวกับข้อบังคับเรื่องการแต่งกายตามลำดับ และความความคิดเห็นต่อความเข้มงวดของอาจารย์ จากการศึกษาพบว่า อาจารย์ผู้สอนอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ในคณะ และ อาจารย์ต่างคณะ ให้คำแนะนำ ดักเตือน เกี่ยวกับเรื่องการแต่งกาย นั้นอยู่ในระดับปานกลาง โดย กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาเห็นว่า อาจารย์ผู้สอนจะเข้มงวด ให้คำแนะนำ ดักเตือนเรื่องกายแต่งกาย เฉลี่ยคะแนน สูงสุด รองมาคือ อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ในคณะ และ อาจารย์ต่างคณะ ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อังกรพร แพลนนา

(2546)พบว่า การใช้สื่อโปรเตอร์ร่วมกับอาจารย์กระตุ้นเตือนให้นักศึกษางดเว้นการสวมรองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน มีผลให้นักศึกษาทั้งชายและหญิงลดการสวมรองเท้าแตะเข้าห้องเรียนลง

5. แนวทางการแก้ไขพฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบ โดยภาพรวมมีความคิดเห็นโดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ดังนี้ ควรมีการส่งเสริมและเข้มงวดต่อการแต่งกายของนักศึกษา จัดโครงการรณรงค์ แนะนำให้นักศึกษาแต่งกายชุดนักศึกษา จัดทำสื่อ ป้าย ประชาสัมพันธ์การแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบ ประชาสัมพันธ์ให้อาจารย์ผู้สอนเข้มงวดกับการแต่งชุดนักศึกษา จัดเจ้าหน้าที่ดูแลเรื่องเครื่องแต่งกายชุดนักศึกษาโดยเฉพาะ ออกบทลงโทษสำหรับนักศึกษาที่แต่งกายนักศึกษาผิดระเบียบ จัดทำเอกสารหรือคู่มือแนะนำการแต่งกายชุดนักศึกษาซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉราพร แพลนนาค (2546)พบว่า การใช้สื่อโปรเตอร์เพียงครั้งเดียวกับการใช้สื่อโปรเตอร์ร่วมกับอาจารย์กระตุ้นเตือนให้นักศึกษางดเว้นการสวมรองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน มีผลให้นักศึกษาทั้งชายและหญิงลดการสวมรองเท้าแตะเข้าห้องเรียนลง และศูนย์วิจัยกรุงเทพโพล สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ(2550) ดำเนินการสำรวจเรื่อง ความคิดเห็นต่อปัญหาการแต่งกายของนิสิต นักศึกษาในระดับอุดมศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่าง 72.6% เห็นว่าการแต่งกายของนิสิต นักศึกษาในปัจจุบันเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน และ 68.5% เห็นด้วย กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ กระทรวงศึกษาธิการ และกระทรวงวัฒนธรรมจะผลักดันเรื่องการแก้ปัญหาการแต่งกายของนิสิต นักศึกษาให้เป็นวาระแห่งชาติ และ จัดโครงการรณรงค์ แนะนำให้นักศึกษาแต่งกายชุดนักศึกษา พบว่า มี สโมสรนักศึกษา หลายสถาบัน ได้จัดกิจกรรมรณรงค์การแต่งกายนักศึกษา อาทิ สโมสรนักศึกษาคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์ ได้ขออนุมัติจัดโครงการรณรงค์การแต่งกายนักศึกษาภายใต้ชื่อโครงการ "แต่งกายถูกระเบียบ เชิดชูเกียรติมหาวิทยาลัย" สโมสรนักศึกษาจึงขอประชาสัมพันธ์โครงการแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์เพื่อร่วมกันแต่งกายที่ถูกระเบียบสำหรับนักศึกษาที่แต่งกายผิดระเบียบก็จะมีสารวัตรนักศึกษาประจำคณะแจกใบเหลืองเพื่อตักเตือนพฤติกรรมการแต่งกาย และนักศึกษาที่แต่งกายถูกระเบียบก็จะได้รับบัตรฟ้าเพื่อรับรางวัลและใบประกาศเกียรติคุณเป็นนักศึกษาตัวอย่าง และนักศึกษาที่ได้รับใบเหลืองก็อาจจะถูกตัดสิทธิ์การสอบและปรับตักกิจกรรมของคณะและมหาวิทยาลัยต่อไป

6. กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน อภิปรายได้ดังนี้

พฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาทั้งเพศหญิงและเพศชายไม่แตกต่างกัน โดยพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาที่เป็นเพศหญิงจะมีจำนวนสูงกว่าเพศชาย ซึ่งผลการวิจัยของศูนย์วิจัยไทยพาณิชย์ จำกัด (2543) ได้ศึกษาพฤติกรรมรูปแบบการดำเนินชีวิตของวัยรุ่น พบว่าเพศหญิงมีลักษณะพฤติกรรมการเปิดรับสารเพื่อการซื้อสินค้าตามแฟชั่น ในขณะที่เพศชาย มีรูปแบบการซื้อสินค้าแฟชั่นตามแบบของตัวเองมากกว่า และวัยรุ่นหญิงมีลักษณะพฤติกรรมการเลือกซื้อสินค้าตามแฟชั่น ในขณะที่วัยรุ่นชายมีรูปแบบการเลือกซื้อเป็นตัวของตัวเอง กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายแตกต่างกัน เพศหญิงมีความสนใจในการแต่งกายมากกว่าเพศชาย

7. พฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายแตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของศูนย์วิจัย ไทยพาณิชย์ จำกัด (2543) ที่พบว่า ผู้ที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 มีลักษณะการเลือกซื้อสินค้าตามแฟชั่น เป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่ผู้ที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 และอาชีวศึกษา ปีที่ 1-3 มีลักษณะเลียนแบบกลุ่มที่ไฝ่ฝันมากที่สุดและ นายปิยะ ทองบาง (2550) ว่านักศึกษาอาชีวศึกษาที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

สรุป

ในงานวิจัยเรื่อง สาเหตุและแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มีดังนี้

วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษา
2. เพื่อศึกษาระดับความรู้เกี่ยวกับเรื่องข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายของนักศึกษา
3. เพื่อศึกษาระดับสาเหตุที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย
4. เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย
5. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการแต่งกายจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ประชากร

ประชากรที่ให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถาม คือ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ภาคเรียนที่ 2/2552 จำนวน 11,453 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามเป็น นักศึกษามหาวิทยาลัย จาก มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 386 คน ซึ่งได้มาจากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของยามานะ (บุญธรรม กิจปรีชาบริสุทธิ์ 2551:117) ที่มีความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ยอมให้คลาดเคลื่อนได้ 5% และทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบชั้นตามสัดส่วนของ ประชากร จำแนกตามคณะวิชา และสุ่มนักศึกษาด้วยวิธีไม่เป็นสัดส่วน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้

คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ หาคคุณภาพของเครื่องมือโดยการนำไปทดลองใช้ วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่น

2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ประกอบด้วย

2.1 แบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับมี 4 ตอน ดังรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี คณะ

ตอนที่ 2 การปฏิบัติเกี่ยวกับการแต่งกายไม่ถูกระเบียบของนักศึกษา

ตอนที่ 3 สาเหตุ เกี่ยวข้องการแต่งกายของนักศึกษา

ตอนที่ 4 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วย เครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายของนักศึกษา

ตอนที่ 5 แนวทางการแก้ไขพฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบ

2.2 ประเด็นการสนทนากลุ่ม เป็นประเด็นการสนทนาเกี่ยวกับพฤติกรรมการแต่งกายชุด นักศึกษาไม่ถูกระเบียบ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม โดยมอบหมายให้ผู้ช่วยวิจัยดำเนินการเก็บข้อมูล และเก็บรวบรวมข้อมูลการสนทนากลุ่ม โดยดำเนินการตามขั้นตอนการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ระยะแรก เป็นการเก็บข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม

ระยะที่สอง เป็นการเก็บข้อมูล โดยใช้แบบสัมภาษณ์

สรุป

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สรุปผลการศึกษาออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

1. ด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล กลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยที่ตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ทั้งหมด 387 คน เป็นหญิง จำนวน 298 คน คิดเป็นร้อยละ 77 และเพศชาย 199 คน โดยศึกษาอยู่คณะบริหารธุรกิจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.27 รองลงมาคือ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 16.80, คณะศิลปกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 13.18 , คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คิดเป็นร้อยละ 11.11 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 8.01 และคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 2.58
2. พฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง มีพฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบของนักศึกษาระดับปานกลาง
3. ระดับความรู้เกี่ยวกับเรื่องข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วยระเบียบแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง
4. สาเหตุ เกี่ยวข้องกับการแต่งกายของนักศึกษา พบว่า สื่อมวลชน และแหล่งที่มีอิทธิพลอื่นๆเป็นสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับการแต่งกายของนักศึกษา ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.46$) อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและพฤติกรรมของเพื่อนเป็นสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับการแต่งกายของนักศึกษาในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$) ทศนคติของนักศึกษาเป็นสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับการแต่งกายนักศึกษายอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.91$) และสถาบันและอาจารย์ให้ความสำคัญกับการแต่งกายของนักศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.71$)
5. เห็นด้วยกับแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.66 ซึ่งแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมการแต่งกายไม่ถูกระเบียบ นั้นทุกฝ่ายจะต้องร่วมมือกัน นักศึกษาต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแต่งกายให้เหมาะสม มหาวิทยาลัยมีกำหนดนโยบายและมาตรการที่ชัดเจน กำหนดผู้รับผิดชอบในการแก้ไข และเปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา เข้มงวดต่อพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา ดักเตือน ลงโทษ

นักศึกษา

1. ต้องแก้ไขที่ตัวนักศึกษาเอง (หากมีจิตสำนึกการแต่งกายก็จะเรียบร้อย)
2. ควรให้นักศึกษารุ่นพี่ทำเป็นตัวอย่างให้แก่รุ่นน้องและมีอาจารย์ควบคุมอย่างจริงจัง
3. การใส่เสื้อก็ไม่ควรจะไปโป๊เกินไปให้พอดีพองามและไม่ปล่อยลอยชายกางเกง กระโปรงก็ไม่ควรให้สั้นเกินไปมากนัก
4. เพื่อนนักศึกษาด้วยกัน ช่วยตักเตือนกัน แนะนำให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของสถาบัน
5. รุ่นพี่ ควรเป็นแบบอย่างให้รุ่นน้อง ตักเตือนและแนะนำให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของสถาบัน
6. นักศึกษาควรแต่งกายให้ถูกกาลเทศะ ในฐานะที่เป็นนักศึกษา
7. ควรแต่งกาย ปกปิด มีคิขิต และเป็นระเบียบ
8. ให้รุ่นพี่ช่วยควบคุมดูแล
9. ไม่ควรใส่กางเกงยีนส์ หรือ ปล่อยชายเสื้อดูแล้วไม่เหมาะสม
10. นักศึกษาควรจะตระหนักในหน้าที่ของตนเองว่า เราเป็นใคร ทำอะไรอยู่ นี่คือสถานที่ใด และควรทำอะไร ไม่ใช่ให้คนอื่นต้องมาช่วยบอก ต้องบอกด้วยตัวเองและใช้ให้ถูกต้อง
11. แต่งกายให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตนเอง
12. ทุกคนควรมีวินัยในตัวเอง
13. ผู้นำนักศึกษา หรือ องค์กรนักศึกษา ต้องมีบทบาทในการดูแลนักศึกษาตนเองด้วย

อาจารย์ผู้สอน/อาจารย์ที่ปรึกษา/อาจารย์ประจำคณะ

1. ควรให้อาจารย์แต่ละวิชา กวดขัน เข้มงวดเกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษาให้มาก ๆ ไม่ควรปล่อยปละละเลย
2. ควรเสริมสร้างจิตสำนึกในการเป็นนักศึกษาและการแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบให้เหมาะสมถูกกาลเทศะมากกว่านี้ (ผลของการแต่งกายไม่สุภาพ จะเกิดโทษอย่างไรบ้าง)
3. ควรให้คณาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาจัดอบรมเกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษาเป็นหมู่เรียน เป็นห้อง ๆ เพราะจะได้มีความใกล้ชิดมากกว่าอบรมหลายคณะ
4. อาจารย์ควรแต่งกายเป็นตัวอย่างที่ดี
5. การแต่งกายของนักศึกษาควรให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจ ถ้าแต่งไม่เรียบร้อยก็ให้เตือนและให้คำแนะนำ
6. การแต่งกายควรมีส่วนในการพิจารณาให้คะแนนจิตพิสัยหรือคะแนนอื่น ๆ

7. ควรจะปลูกจิตสำนึกที่ดีงามให้กับนักศึกษาไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริยธรรมค่านิยม คุณธรรมที่ดีงาม และทางสถาบันควรเข้มงวดในเรื่อง การแต่งกายมากกว่านี้ เพราะทุกวันนี้เหมือน นักศึกษาไม่เคารพ ไม่ให้เกียรติกับสถาบันการศึกษาเท่าที่ควรเพราะจะแต่งตัวตามสบายมากเลย คนภายนอกก็จะมองเหมือนว่า สถาบัน หรือ สถานศึกษาแห่งนี้ไม่มีกฎระเบียบหรืออย่างไร ดังนั้น ควรจะให้ครูผู้สอนหรืออาจารย์ที่ปรึกษาได้ควบคุมดูแลในเรื่องนี้ให้มากขึ้น

8. ตรวจสอบและประเมินการแต่งกายของนักศึกษาทุก ๆ สัปดาห์ จนถึง รายวัน และการ เน้นให้แต่งกายให้เหมือนกันทุก ๆ คน โดยให้เป็นการปฏิบัติทั้งในระดับคณะ โดยให้เป็นการ ปฏิบัติทั้งใน ระดับคณะ โปรแกรมวิชา/หมู่เรียน ของแต่ละโปรแกรมวิชา

9. ต้องให้อาจารย์ผู้สอนเคร่งครัด โดยที่ถ้าใครใส่ชุดไม่ถูกกฎ ห้ามเข้าในห้องเรียน คาบ ต่อไปทุกคนเปรียบร้อย 100 %

สถาบัน

1. ต้องการให้สถาบันเข้มงวด เกี่ยวกับการแต่งกายให้มากขึ้น ให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับของสถาบันอย่างเคร่งครัด จริงจังและต่อเนื่อง (ว่ากล่าวตักเตือน รมรงค์ คูแฉ่ ตรวจสอบ แนะนำต่อต้าน ภาคทัณฑ์ ตัดคะแนน ไม่ให้เข้าชั้นเรียน ไม่ให้เข้าห้องสอบ แข่งผู้ปกครอง ไล่ออก)

2. ควรมีมาตรการเกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษาที่เข้มงวดและมีบทลงโทษตามสมควร

3. มีการประชาสัมพันธ์สม่ำเสมอ/ ควรมีป้ายประชาสัมพันธ์ หรือรณรงค์การแต่งกายที่ ถูกต้องตามระเบียบของสถาบันให้มากยิ่งขึ้น

4. อบรมและให้ความรู้เกี่ยวกับการแต่งกาย (บุคลิกลักษณะ) และควรมีบทลงโทษสำหรับ นักศึกษาที่ทำผิดกฎระเบียบของสถาบันอย่างเอาใจจริงเอาใจจังและเข้มงวด

6. ไม่รับผิดชอบในส่วนต่าง ๆ ของสถาบัน ไม่ให้ความร่วมมือในทุกเรื่อง กับนักศึกษาที่ แต่งกายผิดระเบียบ

7. ควรมีกฎระเบียบของการแต่งกายในการเข้าชั้นเรียน รวมทั้งการปลูกฝังให้นักศึกษามี จิตสำนึกในการแต่งกายให้ถูกต้องในการเข้ามาในสถาบัน

8. ควรมีโครงการประกวดการแต่งกายของนักศึกษา เพื่อนักศึกษามีความกระตือรือร้นใน การแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบมากขึ้น

9. การแก้ไขปัญหาการแต่งกายของนักศึกษา ขึ้นอยู่ที่ความร่วมมือของทุกคนในสถาบัน ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ หรือ นักศึกษาต้องร่วมมือกัน

10. ให้มีการตรวจสอบและประเมินการแต่งกายของนักศึกษา เพื่อให้เป็นการกระตุ้นให้ นักศึกษาแต่งกายถูกต้องตามระเบียบสถาบัน และเพื่อให้เป็นแนวปฏิบัติเดียวกันทุก ๆ คน

11. ควรมีตัวอย่างการแต่งกายที่ถูกต้องและชัดเจน เป็นแบบอย่างให้นักศึกษา (หรือ จัดให้มีการประกวดการแต่งกายของนักศึกษาที่แต่งตัวดี)

12. ผู้นำนักศึกษา หรือ องค์กรนักศึกษา ต้องมีบทบาทในการดูแลนักศึกษาตนเองด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับ สามารถประเมินเป็นข้อเสนอแนะ ได้ดังนี้
หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ควรส่งเสริมสร้างความตระหนักและให้ความสำคัญกับการรณรงค์เรื่องกายแต่งกายของนักศึกษาให้ถูกต้องตามกาลเทศะ ร่วมกันกำหนดการแต่งกายของนักศึกษา โดยตั้งเป้าให้นักศึกษาทุกคนแต่งกายอย่างถูกต้อง เหมาะสมตามกาลเทศะ ทั้งนี้ จะดำเนินการเรื่องนี้ให้เป็นวาระแห่งชาติ ใ้มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งไปเข้มงวดกับนิสิต นักศึกษา โดยแต่งกายถูกต้องตามระเบียบของแต่ละสถาบัน ไม่ปล่อยให้ นักศึกษาแต่งกายที่ล่อแหลมหรือไม่เหมาะสมเข้ามาในมหาวิทยาลัย จึงตกลงกันว่า

มีการทำหนังสือถึงอธิการบดีมหาวิทยาลัยทุกแห่ง ขอความร่วมมือในเรื่องนี้ เรื่องการแต่งกาย

ควรมีการจัดคณะทำงานขึ้นมา 1 ชุด เพื่อช่วยกันคิดว่าจะมีวิธีไหนปลูกกระแสการแต่งกายที่ถูกต้องระเบียบ เช่น อาจจะมีการทำโฆษณา รณรงค์ระดับชาติ

ควรมีเจรจากับผู้ผลิตเสื้อ ให้ผลิตเสื้อนักศึกษาหญิง ขนาดทั่วไปออกมาด้วย ลดการผลิตเสื้อไซส์ เล็ก เพราะ ในปัจจุบันเสื้อนักศึกษาที่ขายในท้องตลาดมีแต่ไซส์ เล็ก ส่งผลนักศึกษาต้องใส่เสื้อตัวเล็กไปโดยปริยาย

สถาบันการศึกษา

ควรส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนไทยได้มีการพัฒนากระหนักรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง อันส่งผลให้เติบโตเป็นบุคคลที่กระทำพฤติกรรมที่น่าปรารถนาของสังคมต่อไป

กำหนด กลยุทธ์เกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษา ในการรณรงค์การแก้ปัญหาการแต่งกายของนักศึกษาทางมหาวิทยาลัย เพื่อให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้เข้ามาร่วมกันแก้ปัญหานี้กันอย่างจริงจัง

สื่อมวลชน ซึ่งมีหน้าที่ผลิตสื่อและกลั่นกรองเนื้อหาต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องเพศก่อนนำเสนอ จะต้องมีความรับผิดชอบมากขึ้นในการทำหน้าที่ โดยต้องเน้นการนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศที่เป็นสาระและสร้างสรรค์ โดยเนื้อหาต้องมีความชัดเจน ทันสมัย ให้เหมาะสมกับการพัฒนาการตามช่วงวัย โดยเน้นถึงการแสดงบทบาททางเพศที่เหมาะสมกับวัย

มาตรการในการป้องกันปัญหา

1. ด้านนักศึกษา

นักศึกษา

1. ต้องแก้ไขที่ตัวนักศึกษาเอง (หากมีจิตสำนึกการแต่งกายก็จะเรียบร้อย)
2. ควรให้นักศึกษารุ่นพี่ทำเป็นตัวอย่างให้แก่รุ่นน้องและมีอาจารย์ควบคุมอย่างจริงจัง
3. การใส่เสื้อก็ไม่ควรจะไปเกินไปให้พอดีพองามและไม่ปล่อยชายกางเกง กระโปรงก็ไม่ควรให้สั้นเกินไปมากนัก
4. เพื่อนนักศึกษาด้วยกัน ช่วยตักเตือนกัน แนะนำให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของสถาบัน
5. รุ่นพี่ ควรเป็นแบบอย่างให้รุ่นน้อง ตักเตือนและแนะนำให้ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของสถาบัน
6. นักศึกษาควรแต่งกายให้ถูกกาลเทศะ ในฐานะที่เป็นนักศึกษา
7. ควรแต่งกาย ปกปิด มิดชิด และเป็นระเบียบ ไม่ควรใส่กางเกงยีนส์ หรือ ปล่อยชายเสื้อดูแล้วไม่เหมาะสม
8. ให้รุ่นพี่ช่วยควบคุมดูแล
9. นักศึกษาควรจะตระหนักในหน้าที่ของตนเองว่า เราเป็นใคร ทำอะไรอยู่ นี่คือนิสัยที่ดี และควรทำอะไร ไม่ให้คนอื่นต้องมาช่วยบอก ต้องบอกตัวของเราเองและใช้ให้ถูกต้อง
10. แต่งกายให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพของตนเอง

11. ทุกคนควรมีวินัยในตัวเอง

12. ผู้นำนักศึกษา หรือ องค์กรนักศึกษา ต้องมีบทบาทในการดูแลนักศึกษาตนเองด้วย

2. ด้านสถานศึกษา

สถานศึกษาเป็นสถาบันสังคมที่มีความสำคัญต่อการถ่ายทอดความรู้ ฝึกทักษะ ค่านิยม ทัศนคติ และแบบแผนทางพฤติกรรมที่สอดคล้องกับบรรทัดฐานของสังคมให้กับเด็กและเยาวชน ซึ่งจะส่งผลต่อ ค่านิยมและพฤติกรรมนักศึกษาและจะไปโน้มน้าวเป็นอย่างไร จึงย่อมมีความสัมพันธ์กับบรรยากาศการถ่ายทอดความรู้

โดยกำหนด กลยุทธ์เกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษา ในการณรงค์การแก้ปัญหาการแต่งกายของนักศึกษาทางมหาวิทยาลัย เพื่อให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้เข้ามาร่วมกันแก้ปัญหานี้กันอย่างจริงจัง ดังนี้

1. ให้มีความสำคัญต่อการแต่งกายของนักศึกษา สถาบันเข้มงวดเกี่ยวกับการแต่งกายให้มากขึ้น ให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของสถาบันอย่างเคร่งครัด จริงจังและต่อเนื่อง (ว่ากล่าว ตักเตือน อบรมสั่งสอน ตรวจจับและแนะนำต่อต้าน ภาคทัณฑ์ ตัดคะแนน ไม่ให้เข้าชั้นเรียน ไม่ให้เข้าห้องสอบ แจ้งผู้ปกครอง)

2. ควรมีการตั้งคณะทำงานขึ้นมา 1 ชุด เพื่อช่วยกันคิดว่าจะมีวิธีไหนปลูกกระแสการแต่งกายที่ถูกระเบียบ

3. จัดโครงการ กิจกรรมส่งเสริมปลูกกระแสการแต่งกายที่ถูกระเบียบในสถาบันเพื่อให้เกิดจิตสำนึกในเรื่องการแต่งกาย

4. ควรมีมาตรการเกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษาที่เข้มงวดและมีบทลงโทษตามสมควร

5. มีการประชาสัมพันธ์สม่ำเสมอ/ ควรมีป้ายประชาสัมพันธ์ หรือการณรงค์การแต่งกายที่ถูกต้องตามระเบียบของสถาบันให้มากยิ่งขึ้น

6. อบรมและให้ความรู้เกี่ยวกับการแต่งกาย (บุคลิกภาพ) และควรมีบทลงโทษสำหรับนักศึกษาที่ทำผิดกฎระเบียบของสถาบันอย่างเอาใจจริงเอาใจจังและเข้มงวด

7. ไม่รับผิดชอบในส่วนต่าง ๆ ของสถาบัน ไม่ให้ความร่วมมือในทุกเรื่อง กับนักศึกษาที่แต่งกายผิดระเบียบ

8. ควรมีกฎระเบียบของการแต่งกายในการเข้าชั้นเรียน รวมทั้งการปลูกฝังให้นักศึกษามีจิตสำนึกในการแต่งกายให้ถูกต้องในการเข้ามาในสถาบัน

6. ควรมีโครงการประกวดการแต่งกายของนักศึกษา เพื่อให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นในการแต่งกายให้ถูกต้องตามระเบียบมากขึ้น

10. การแก้ไขปัญหาการแต่งกายของนักศึกษา ขึ้นอยู่ที่ความร่วมมือของทุกคนในสถาบันไม่ว่าอาจารย์ หรือ นักศึกษาต้องร่วมมือกัน

11. ให้มีการตรวจและประเมินการแต่งกายของนักศึกษา เพื่อให้เป็นการกระตุ้นให้นักศึกษาแต่งกายถูกระเบียบสถาบัน และเพื่อให้เป็นแนวปฏิบัติเดียวกันทุก ๆ คน

การเรียนการสอนในหลักสูตรควรทำควบคู่ไปกับสอดแทรกการปลูกฝังค่านิยมในเรื่องต่างๆ คุณธรรม จริยธรรมในเรื่องต่าง ๆ ให้นักเรียนได้เรียนรู้ถึงขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมที่ดีงามของสังคมไทย เป็นต้น

ครูอาจารย์ และบุคลากรในโรงเรียนหรือสถานศึกษา ให้ความดูแลเอาใจใส่ สังเกต สอดส่องพฤติกรรมของ นักศึกษาอย่างใกล้ชิด เพื่อพบพฤติกรรมที่เป็นปัญหาควรรีบให้ความช่วยเหลือ และแก้ไขให้เร็วที่สุด

อาจารย์ประจำวิชา สามารถที่จะช่วยแก้ปัญหาเรื่องนี้ได้ โดยหากพบว่านักศึกษาแต่งกายไม่เหมาะสมหรือไม่ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยนั้นๆ ก็ไม่ต้องอนุญาตให้เด็กเข้าชั้นเรียน เมื่อถูกทำโทษ เชื่อว่า วิธีนี้นักศึกษาจะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแต่งกายให้เหมาะสมเอง นอกจากอาจารย์ผู้สอนแล้ว ฝ่ายอื่นๆ เช่น ฝ่ายบริการ ก็ใช้วิธีเดียวกัน ถ้านักเรียนแต่งกายไม่เหมาะสมมาก็ไม่ให้บริการแก่นักศึกษารายนั้น

อาจารย์มหาวิทยาลัยโดยเฉพาะอาจารย์ที่ปรึกษา เข้ามามีบทบาทในการควบคุมนักศึกษาให้แต่งกาย ถูกต้องตามระเบียบด้วย ดักเตือนเมื่อเห็นนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบหรือไม่เหมาะสมมาเรียน

บรรณานุกรม

กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์. 2538. การบริหารกิจการนักเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

กันยา สุวรรณแสง .2533. การพัฒนาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ:เจริญรัตน์การพิมพ์.

จิตพล ชมพูนิช .2541. X-Ray วัยรุ่น. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นิวแบงก์.

ฉัตรชัย อรณนันท. 2522. หลักการบริหารโรงเรียน. พิษณุโลก :มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.

ชาญชัย อินทรประวัตติ.2521. การบริหารกิจการนักเรียน. สงขลา: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.

เชาว์วัน มณีวงษ์. 2528. การบริหารกิจการนักเรียน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.

ณรงค์ ดวงกระจ่าง. 2545. ความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์ ผู้ปกครอง และนักเรียน ที่มีต่อระเบียบการแต่งกาย และความประพฤติของนักเรียนในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, สถาบันราชภัฏจันทรเกษม

ธีรศักดิ์ หมั่นจักรและวัชร ทรัพย์มี. 2526. การพัฒนาบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศรีสง่า

ธีรวุฒิ ประทุมนพรัตน์. 2526. การบริหารกิจการนักเรียน. สงขลา: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.

ปราโมทย์ แสงพลสิทธิ์ .2545. ความพึงพอใจต่อการแต่งกายตามระเบียบของสถาบันราชภัฏสวน
ดุสิตของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการออกแบบทัศนศิลป์ ในศูนย์ธนากรณ์. กรุงเทพฯ:
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, สถาบันราชภัฏจันทรเกษม

ปิยะ ทองบาง. 2550. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ของนักศึกษา
อาชีวศึกษาในเขตอำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท,
มหาวิทยาลัยศิลปากร

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. 2537. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: อักษรพิทยา.

พนัส หันนาคินทร์. 2528. การมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์แอนด์.

พรพิมล เจียมนาครินทร์ .2539. พัฒนาการวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ต้นอ้อ.

พระธรรมปิฎก(ป.อ.ปยุตฺโต).2539. วินัยเรื่องใหญ่กว่าที่คิด. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

พัทธา สายหู. 2534. กลไกของสังคม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รุ่ง พูลสวัสดิ์. 2530. หลักการบริหารกิจการนักเรียนนิสิตนักศึกษา. เชียงใหม่ :
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

วิจิตร อาชะกุล. 2528. เทคนิคมนุษยสัมพันธ์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์โอเอสพรีนติ้งเฮาส์.

วิทยา เทพยา 2524. มนุษย์สัมพันธ์. กรุงเทพฯ: แพร่พิทยา.

สมพร สุทัศน์ย์. 2523. จิตวิทยาปกครองชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- แสงระวี มีงษ์วัญ. 2542. ความคิดเห็นของผู้บริหารและนักเรียนต่อระเบียบการแต่งกายและความประพฤติของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปทุมธานี. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- สำเนาฯ ขจรศิลป์. 2539. มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา 1: พื้นฐานและบริการนักศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- สมรักษ์ ชัยสิงห์กานานนท์. 2538. รสนิยม : ภาษาไทยในสังคมไทยยุคบริโภคนิยม. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์และกรรณิการ์ สุขเกษม . 2534. เทคนิคการวิเคราะห์สถิติโดยใช้โปรแกรม SPSS : ทฤษฎีและภาคปฏิบัติ * กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- สุพัตรา สุภาพ . 2540 . สังคมและวัฒนธรรมไทย: ค่านิยม ครอบครั้ว ศาสนา ประเพณี. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ . 30 มหาลยอุทุมมชุต นต."โปี" แหล่งที่มา
http://women.thaiza.com/detail_36506.html
- อังคณา อ่อนบุญเอื้อ. 2544. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการแต่งกายของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- อานวย แดงรอด .2540. การเปิดรับข่าวสารการประหยัดประโยชน์จากข่าวสารกับการซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยต่างประเทศในภาวะวิกฤตเศรษฐกิจของวัยรุ่นในกรุงเทพ. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์วิทยาลัย.
- อาคม สวัสดิ์มงคล. 2546. ปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษา กรณีศึกษา สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี. รายงานการวิจัย. อุบลราชธานี. สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตัวอย่าง แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

สาเหตุและแนวทางการแก้ไขพฤติกรรมแต่งกายของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

THE CAUSE AND EDITING OF DRESSING BEHAVIOURS OF STUDENTS IN
RAJAMANGALA UNIVERSITY OF TECHNOLOGY KRUNGTHAP

โครงการวิจัย ได้รับสนับสนุนจากงบประมาณผลประโยชน์ ประจำปี 2552
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

คำชี้แจง

เรียน ผู้ตอบแบบวัดทุกท่าน

ขอแสดงความยินดีที่ท่านได้รับเกียรติเป็นตัวแทนในการแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความรู้สึกร ความเชื่อ และการปฏิบัติของท่าน

คณะผู้วิจัยจึงใคร่ขอความกรุณาจากท่าน โปรดตอบแบบสอบถามนี้ด้วยความจริงใจ และให้ครบทุกข้อ โดยที่ท่านไม่ต้องแจ้งชื่อนามสกุลใดๆ ทั้งสิ้น เพราะข้อมูลที่ท่านให้จะมีประโยชน์อย่างยิ่ง ต่อการให้แนวทางการป้องกันและพัฒนาแนวทางแก้ไขในพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่นไทยและสามารถคัดค้านนโยบายของสังคมไทย ที่แปรเปลี่ยนไปได้อย่างถูกต้อง

ข้อมูลของท่านจะถูกเก็บเป็นความลับ และให้ข้อมูลของท่านในรูปแบบของกลุ่มในภาพรวมเท่านั้น ข้อมูลรายบุคคลจะไม่ถูกนำมาเผยแพร่ในรายงานใดๆ ทั้งสิ้น

ก่อนลงมือตอบคำถาม โปรดอ่านวิธีการตอบที่แนะนำ ในหน้าต่อไปเพื่อให้ท่านเข้าใจ และสามารถตอบได้อย่างรวดเร็ว และถูกต้อง

ผู้วิจัยทราบว่า แบบสอบถามนี้มีความยาวพอสมควร และอาจใช้เวลาของท่านค่อนข้างนาน แต่ผู้วิจัยก็หวังเป็นอย่างยิ่งจะได้ได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดีและขอขอบคุณเป็นอย่างสูงที่ท่านกรุณา สละเวลาอันมีค่าแก่การวิจัยนี้ เพื่อเป็นประโยชน์ของส่วนรวม

ขอแสดงความนับถือ

นางสาวพรทิพย์ รินนาศักดิ์

อาจารย์ประจำสาขาสังคมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

แนะนำวิธีตอบแบบสอบถาม

คำแนะนำ

เพื่อท่านจะได้ตอบแบบสอบถามชุดนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ กรุณาอย่าลืมอ่านคำแนะนำวิธีการตอบดังนี้

สำหรับ ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน

ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ใน ช่องบนข้อความในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

เช่น เพศ

☐ หญิง

☒ ชาย

สำหรับส่วนที่ 3-4 แบบสอบถามชนิดมีประโยชน์ และมาตรวัด 5 ระดับ ปฏิบัติดังนี้

ขั้นที่ 1 อ่านข้อความแต่ละประโยค ให้เข้าใจ

ขั้นที่ 2 ขอให้ท่านคิดว่า ข้อความนี้ เห็นด้วย มาก หรือ น้อยเพียงใด สำหรับท่าน

ขั้นที่ 3 ให้ ทำเครื่องหมาย ในข้อความท่านเห็นด้วย

1. หากท่านเห็นด้วย มากที่สุด	ขีด ✓	ที่	"มากที่สุด"
2. หากท่านเห็นด้วย มาก ชิด	✓	ที่	"มาก"
3. หากท่านเห็นด้วย ปานกลาง	ขีด	ที่	"ปานกลาง"
4. หากท่านเห็นด้วย น้อย	✓	ที่	"น้อย"
5. หากท่านเห็นด้วย น้อยที่สุด	ขีด	ที่	"น้อยที่สุด"

ส่วนที่ 1

คำชี้แจง ให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หรือเติมข้อความลงในช่องว่าง โดยให้ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด

ข้อมูลส่วนตัว

1. เพศ

☐ หญิง

☐ ชาย

3. ปัจจุบันศึกษาชั้นปี

☐ ปีที่ 1

☐ ปีที่ 3

☐ ปีที่ 2

☐ ปีที่ 4

4. (คณะ)

☐ ศิลปศาสตร์

☐ บริหารธุรกิจ

☐ ศิลปกรรมศาสตร์

☐ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

☐ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

☐ ครุศาสตร์อุตสาหกรรม

☐ วิศวกรรมศาสตร์

ตัวอย่าง

ส่วนที่ 2

ความรู้เรื่องข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่าด้วย
เครื่องแบบ เครื่องหมาย และการแต่งกายของนักศึกษา พ.ศ.2549

ความรู้เรื่องความเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์

คำชี้แจง อ่านข้อความ แล้วทำเครื่องหมายหน้าข้อความ ว่าถูกหรือผิด

_____ 1. นายจิงใจ สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้นเพียงครึ่งคอก ปลายแขนปล่อยตรง ไม่ผ่าปลาย
แขน มีลวดลาย มีกระเป๋านาฬิกาพองเหมาะที่อกเสื้อเบื้องซ้าย สอดชายเสื้อไว้ในกางเกงสีดำ
ยาวทรงสุภาพ ไม่รัดรูป

_____ 2. นายจิงใจ สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาวถึงข้อมือ พับปลายแขน รัดรูปผ่านหน้าตลอด
ติดกระดุม 5 เม็ด มีกระเป๋านาฬิกาพองเหมาะที่อกเสื้อเบื้องซ้าย สอดชายเสื้อไว้ในกางเกงเรียบร้อย

_____ 3. นายจิงใจ สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาวถึงข้อมือ พับปลายแขน ไม่รัดรูป มีกระเป๋
านาฬิกาพองเหมาะที่อกเสื้อเบื้องขวา

_____ 4. นายจิงใจ สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้นเพียงครึ่งคอก ปลายแขนปล่อยตรง ไม่ผ่าปลาย
แขน ผ่านหน้าตลอด ติดกระดุม 5 เม็ด มีกระเป๋านาฬิกาพองเหมาะที่อกเสื้อเบื้องซ้าย ตัวเสื้อมี
ความยาวเพียงพอสำหรับให้กางเกงทับได้ เวลาสวมให้สอดชายเสื้อไว้ในกางเกงให้เรียบร้อย

_____ 5. นายจิงใจ สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนแขนยาวถึงข้อมือ ไม่พับปลายแขน ไม่รัดรูป ไม่มี
ลวดลาย ไม่บางเกินสมควรผ่านหน้าตลอด ติดกระดุม 5 เม็ด มีกระเป๋านาฬิกาพองเหมาะที่อกเสื้อ
เบื้องซ้าย สวมให้สอดชายเสื้อไว้ในกางเกงให้เรียบร้อย

_____ 6. นายชมเชยสวมกางเกงขายาวแบบได้ว ทรงสุภาพ มีหูเข็มขัด

_____ 7. นายชมเชยสวมกางเกงขายาวแบบสีกกรมท่า ทรงสุภาพ รัดรูป มีหูเข็มขัด

_____ 8. นายสมัย ใส่ถุงเท้าสีดำ มีลวดลายและสวมรองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำ

_____ 9. นายสมัยสวมรองเท้าหนังหุ้มส้นสีน้ำตาล ไม่มีลวดลาย

_____ 10. นางสาวสายใจสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้นเพียงคอ กว้างหน้าตลอด ติดกระดุมสีเงิน
ลายดุนูนตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยฯ ตัวเสื้อมีความยาวสอดคล้องเสื้อไว้ในกระโปรง

_____ 11. นางสาวสายใจสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้นเพียงคอ รัดรูป กว้างหน้าตลอด ติดกระดุมสีเงิน
ลายดุนูนตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยฯ

_____ 12. นางสาวสายใจสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้น กว้างหน้าตลอด ติดกระดุมสีเงินลายดุนูน
ตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยฯ ตัวเสื้อยาวกว่าขาเสื้อไว้ในกระโปรง

_____ 13. นางสาวสายใจสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสั้นเพียงคอ กว้างหน้าตลอด ติดกระดุมสีเงิน
ลายดุนูนตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัยฯ ปลอยชายเสื้อไว้นอกกระโปรง

_____ 14. นางสาวบานเย็นกลัดเข็มกลัดเสื้อตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย บนอกเสื้อเบื้องซ้าย

_____ 15. นางสาวบานเย็นกลัดเข็มกลัดเสื้อตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย บนอกเสื้อเบื้องขวา

_____ 16. นางสาวบานเย็นไม่กลัดเข็มกลัดเสื้อตราสัญลักษณ์มหาวิทยาลัย บนอกเสื้อ

_____ 17. นางสาวเป็นหนึ่งในสวมกระโปรงทรงตรงสีดำเอวสูง ด้านหลังผ่าป้ายแบบสุภาพ ไม่
รัดรูป ยาวเสมอเข่า

_____ 18. นางสาวเป็นหนึ่งในสวมกระโปรงทรงตรง สีกรมเอวสูง ด้านหลังผ่าป้ายแบบสุภาพ
ไม่รัดรูป ยาวเสมอเข่า

_____ 19. นางสาวเป็นหนึ่งในสวมกระโปรงทรงตรง สีกรม เอวต่ำ ยาวเหนือเข่า

_____ 20. นางสาวมีนาสวมรองเท้าหนังหุ้มส้นสีดำ มีลวดลาย

21. นางสาวมีนาสวมรองเท้าหนังหุ้มสันสีขาว ไม่มีลวดลาย

22. นางสาวมีนาสวมรองเท้าหนังหุ้มสันสีดำทรงสูงไม่มีลวดลาย

ส่วนที่ 3 พฤติกรรมการแต่งกายของนักเรียน

คำชี้แจง ให้ท่านพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และใช้เครื่องหมาย ลงในช่องว่าง ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงข้อเดียว

รายการประเมิน	ระดับการปฏิบัติจริง					ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
1. ท่านแต่งกายชุดนักศึกษาเข้าห้องเรียน						
2. ท่านแต่งชุดปฏิบัติการเข้าห้องเรียน						
3. ท่านแต่งชุดอื่นๆ เข้าห้องเรียน						
ท่านแต่งชุดปฏิบัติการและสวมกางเกงยีนส์เข้าชั้นเรียน						
ท่านแต่งชุดปฏิบัติการ สวมกางเกงยีนส์และใส่รองเท้าหุ้มสันเข้าชั้นเรียน						
ท่านแต่งชุดปฏิบัติการ สวมกางเกงยีนส์และใส่รองเท้าผ้าใบเข้าชั้นเรียน						
ท่านแต่งชุดปฏิบัติการ สวมกางเกงยีนส์และใส่รองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน						
ท่านแต่งชุดนักศึกษา ชายเสื้ออยู่ในกางเกงยีนส์และใส่รองเท้าหุ้มสันเข้าชั้นเรียน						
ท่านแต่งชุดนักศึกษา ชายเสื้ออยู่ในกางเกงยีนส์และใส่รองเท้าผ้าใบเข้าชั้นเรียน						
ท่านแต่งชุดนักศึกษาชายเสื้ออยู่ในกางเกงยีนส์และใส่รองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน						

ท่านแต่งชุดนักศึกษา ชายเสื้ออยู่นอกกางเกงยีนส์และใส่รองเท้าหุ้มส้นเข้าชั้นเรียน							
ท่านแต่งชุดนักศึกษา ชายเสื้ออยู่นอกกางเกงยีนส์และใส่รองเท้าผ้าใบเข้าชั้นเรียน							
ท่านแต่งชุดนักศึกษาชายเสื้ออยู่นอกกางเกงยีนส์และใส่รองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน							
ท่านแต่งชุดนักศึกษา รัดรูป ชายเสื้ออยู่ใน กระโปรงเอวต่ำ สั้นเหนือเข่าและใส่รองเท้าหุ้มส้นเข้าชั้นเรียน							
ท่านแต่งชุดนักศึกษา รัดรูป ชายเสื้ออยู่ใน สวมกระโปรงเอวต่ำ สั้นเหนือเข่าและใส่รองเท้าผ้าใบเข้าชั้นเรียน							
ท่านแต่งชุดนักศึกษา รัดรูป ชายเสื้ออยู่ใน สวมกระโปรงเอวต่ำ สั้นเหนือเข่าและใส่รองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน							
ท่านแต่งชุดนักศึกษา รัดรูป ชายเสื้ออยู่นอก กระโปรงเอวต่ำ สั้นเหนือเข่าและใส่รองเท้าหุ้มส้นเข้าชั้นเรียน							
ท่านแต่งชุดนักศึกษา รัดรูป ชายเสื้ออยู่นอก สวมกระโปรงเอวต่ำ สั้นเหนือเข่าและใส่รองเท้าผ้าใบเข้าชั้นเรียน							
ท่านแต่งชุดนักศึกษา รัดรูป ชายเสื้ออยู่นอก สวมกระโปรงเอวต่ำ สั้นเหนือเข่าและใส่รองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน							
ท่านแต่งชุดอื่นๆใส่รองเท้าหุ้มส้นเข้าชั้นเรียน							
ท่านแต่งชุดอื่นๆและใส่รองเท้าผ้าใบเข้าชั้นเรียน							
ท่านแต่งอื่นๆและใส่รองเท้าแตะเข้าชั้นเรียน							

ตัวอย่าง

ส่วนที่ 3 สาเหตุ เกี่ยวข้องการแต่งกายของนักศึกษา

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ทัศนคติของนักศึกษา						
ท่านไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับข้อควรปฏิบัติในการแต่งกาย						
ท่านไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องแต่งกายชุดนักศึกษา						
การแต่งกายนักศึกษา เป็นไปตามธรรมเนียมของสังคม						
การแต่งกายเพื่อให้ บุคคลอื่น สนใจ ในตัวของท่าน						
ท่านเห็นด้วยกับการแต่งกายชุดนักศึกษาตามแฟชั่น						
ท่านชื่นชมนักศึกษาที่แต่งกายได้ถูกต้องตามระเบียบ						
ท่านไม่เห็นด้วยกับการแต่งการไม่ถูกต้องตามระเบียบ						
ท่านเห็นว่ากรแต่งกายควรถูกต้องตามกาลเทศะ						
การแต่งกายชุดนักศึกษาตามแฟชั่น(มีขนาดเล็ก) ทำให้คนอื่นประทับใจ						
การแต่งกายชุดนักศึกษาตามแฟชั่น ทำให้ท่านดูดีและไม่ตกยุค						
สื่อมวลชน และแหล่งที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกาย						
การแต่งตัวของดาราที่ชื่นชอบ						
การลงภาพในหนังสือพิมพ์						
ร้านค้าขายเสื้อผ้าชุดนักศึกษาตามแฟชั่น						
ผู้ผลิตผลิตเสื้อผ้าที่มีขนาดเล็ก ตามกระแสนิยม						
ภาพการแต่งกายของนักศึกษาสถาบันต่างๆผ่านสื่อหนังสือ วารสารต่างๆ						
ภาพการแต่งกายของนักศึกษาสถาบันต่างๆที่ผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต						

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
เข้มงวดของสถาบันและอาจารย์ ให้ความสำคัญกับการแต่งกายของนักศึกษา						
สถาบัน จัด ให้ความสำคัญเรื่อง การพัฒนานักศึกษา เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการแต่งกาย						
อาจารย์ผู้สอนให้คำแนะนำ ตักเตือน เกี่ยวกับเรื่อง การแต่งกาย						
อาจารย์ที่ปรึกษา ให้คำแนะนำ ตักเตือน เกี่ยวกับเรื่อง การแต่งกาย						
อาจารย์ในคณะ ให้คำแนะนำ ตักเตือน เกี่ยวกับเรื่อง การแต่งกาย						
อาจารย์ต่างคณะ ให้คำแนะนำ ตักเตือน เกี่ยวกับเรื่อง การแต่งกาย						
อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนและพฤติกรรมของเพื่อน						
การแต่งกายของเพื่อน มีผลต่อการแต่งกายของท่าน						
ท่านรู้ดีกว่า แปรลกแยก หากแต่งกายไม่เหมือนกลุ่มเพื่อน ๆ						
เพื่อนมีส่วนในการตัดสินใจ เลือกซื้อชุดแต่งกาย						
เพื่อน ช่วยให้คำแนะนำต่อการแต่งกาย						
เพื่อนไม่มีส่วนในการตัดสินใจเลือกซื้อชุดนักศึกษา						
เพื่อนสนิทของท่านนิยมแต่งกายชุดนักศึกษาถูกต้องตามระเบียบ						
เพื่อนสนิทของท่านนิยมแต่งกายชุดนักศึกษาตามแฟชั่น แต่ควรดูกาลเทศะ						

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะในการแก้ไขพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษา

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน					ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
จัดทำเอกสารหรือคู่มือแนะนำการแต่งกายชุดนักศึกษา						
จัดโครงการรณรงค์ แนะนำให้นักศึกษาแต่งกายชุดนักศึกษา						
จัดเจ้าหน้าที่ดูแลเรื่องเครื่องแต่งกายชุดนักศึกษาโดยเฉพาะ						
ประชาสัมพันธ์ให้อาจารย์ผู้สอนเข้มงวดกับ การแต่งชุดนักศึกษา						
ออกบทลงโทษสำหรับนักศึกษาที่แต่งกายนักศึกษาผิดระเบียบ						
ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่างๆ เรื่อง แต่งกายชุดนักศึกษาถูกระเบียบ						

ตอนที่ 5 ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ประวัติคณะผู้วิจัย

หัวหน้าโครงการ

ชื่อ-สกุล นางสาวพรทิพย์ วินนาศักดิ์

ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ พนักงานมหาวิทยาลัย

สถานที่ทำงาน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

เลขที่ 2 ถนนนางลิ้นจี่ แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120

โทรศัพท์ 02-287-9671

E-mail : khungurutip@gmail.com

ประวัติการศึกษา

วุฒิการศึกษา/สาขาวิชาเอก	สถานศึกษา
ศศ.ม. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต/ ศึกษาศาสตร์-การสอนสังคมศึกษา	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ศศ.บ ศิลปศาสตรบัณฑิต / ภูมิศาสตร์	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประวัติการทำงาน

2546 - 2548 อาจารย์ประจำสาขาสังคมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตพระนครใต้

2548 - ปัจจุบัน อาจารย์ประจำสาขาสังคมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ประสบการณ์การทำการวิจัย

2547 วิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนผ่านเว็บ วิชา สังคมกับเศรษฐกิจ

2449 วิจัยเรื่อง อิทธิพลทางวัฒนธรรมต่างชาติมีต่อพฤติกรรมสังคมของเยาวชนไทย

2552 วิจัยเรื่อง ปัจจัยจิต-สังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษา
มหาวิทยาลัย

